

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ 19 ฉบับที่ 272 มีนาคม 2556

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

๑๖

เกิดมาควร “ได้อะไร?” ก่อนหลัง

ชีพชนม์แรกเกิดต้อง ได้อะไร
ศีลและกรรมก่อนได้ ประเสริฐแท้
สองได้ก็จอาศัย ยังชีพ
สามลาภที่ควรแล้ว เพื่อใช้ดำรงตน

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

วิบูลย์ วัฒนวิทย์
๑๖ มีนาคม ๒๕๕๖

มันใจ ปลอดภัยจากสารเคมี

น้ำสกัดชีวภาพ 100 %

แวกูไพร

น้ำหมักชีวภาพคุณภาพดี

มีไอโซนจากการหมัก
กลั่นธรรมชาติ ลดมลพิษ
ขจัดกลิ่นอับ ดับกลิ่นเหม็น
ยับยั้งแบคทีเรียที่เป็นสาเหตุของเชื้อที่ก่อโรคต่าง ๆ
เพิ่มออกซิเจน ทำให้อากาศโดยรอบ สะอาด บริสุทธิ์ สดชื่น
ป้องกันหนู แมลงสาบรบกวน

ผลิต : เรือนแซมพู ชุมชนบุญนิยมศาลีอโคก
116 หมู่ 3 ต.โคกเตี้ย อ.ไพศาลี จ.นครสวรรค์
โทร.08-9063-1951, 08-7306-9368

จำหน่าย : บริษัทขอขอบคุณจำกัด โทร/แฟกซ์. 0-2733-5435

ใช้ได้ทุกชนิด เช่น
ป่าไผ่ เซรามิก โมเสก ฯลฯ
ใช้ดูเฟอร์นิเจอร์ ตู้ โต๊ะ
เบาะรถ ชั้น ฯลฯ
ไม่กัดกร่อนพื้นผิววัสดุ

คนเกิดมาควร “ได้อะไร?” ก่อนหลัง

จากหนังสือเป็นเรา ร่วมเราเขา
One for All All for One

(๑) ไตร่ตรองให้ถ่องแท้

ก่อร่างเริ่มจิตจน

เอาอะไรใส่ตัวตน

ควรไฟรู้ไว้ด้วย

(๒) สิ่งใดควรไฟได้

ได้อะไรใส่ชีวิต

ลูกเกิดแม่กรอกผิด

เพราะบรู๋จิ้งสร้าง

(๓) ด้วยหลงตามกันโลก

เลี้ยงลูกสอนให้เห็น

สังคมมุ่งประเด็น

ทุนนิยมจกคั้งไคล์

(๔) คนเราหลงอย่างนี้

หลงโลกจึงทรมาน

มีแต่อวิชชาพลาญ

ทุกข์จึงถั่งโถมซ้ำ

(๕) ชีพชนม์แรกเกิดต้อง

ศีลและธรรมก่อนใด

สองได้กิจอาศัย

สามลามกที่ควรแล้ว

(๖) แต่คนขาดข้อยอด

หลักใหญ่ไม่เคยสำ-

หลงไหลโลกธรรมกรรม

แม่กิลแม่ลามกไซร์

(๗) ขอเติมย้ำซ้ำว่า

โลกหลอกกระเสือกกระสน

พุทธให้ละตัวตน

สูงสูดนั้นไม่ให้

เถิดคน

ชีพม้วย

ตามลำดับ

จักได้เจริญจริง

จงคิด

ตรึกบ้าง

ใส่ลูก

กิเลสให้ลูกช่วย

พาเป็น

แก่ได้

ได้เปรียบ

ย้วยอ้อมมอมเมา

มานาน

ชีพซ้ำ

ตนส่ง นรกเฮ

ทั่วถ้วนประดาคน

ได้อะไร

ประเสริฐแท้

ยังชีพ

เพื่อใช้ดำรงตน

ศีลธรรม

นึกได้

ก่อบาป

ก็ซ้ำอธรรมเสริม

เป็นคน

แต่ได้

เอาออก

ยึดไว้เป็นเรา

“สไมย์ จำปาแพง”

๔ ม.ค. ๒๕๕๖

คนเกิดมาควร “ได้อะไร?” ก่อนหลัง

ในโลกของทุนนิยม จะมีใครสักกี่คน? ที่ตั้งใจไว้ว่าถ้าหากได้เกิดมาใหม่ จะไม่ขอเป็นใหญ่เป็นโต ไม่ต้องเก่งกาจฉลาดล้ำ ขอเป็นเพียงลูกชานา ที่มีสติปัญญาเพียงแค่วก ลบ คุณ หาร นอกนั้น ขอแต่เพียงให้ได้บวชเร็ว ๆ และพ้นทุกข์ได้เร็ว ๆ ก็พอ

สรุปว่าถ้าได้เกิดมาใหม่ ขอให้ได้ล้างกิเลสให้หมดก่อนเป็นสำคัญ นี่คือคำอธิษฐาน ที่ลุงจำลองได้ตกตะกอนทางความคิด อย่างชนิดที่ชัดเจน แจ่มแจ้งแล้ว

ต่อให้อธิษฐานดียังไงก็ไม่อาจเป็นจริงได้ ถ้าไม่ลงมือปฏิบัติด้วย ชีวิตสมณะของมหา ๕๑๘ (อาบน้ำ ๕ ชั้น-กินอาหารวันละ ๑ มื้อ-ถือศีล ๘) ของลุงยังมั่นคงไม่เปลี่ยนแปลง แถมยังมีรายละเอียด เรื่องอาบน้ำ ๕ ชั้นเพิ่มเติมอีกว่าลุงอาบน้ำจริง ๆ แค่ ๓ ชั้นเท่านั้นเอง แต่ก็บอกไปคร่าว ๆ ว่าไม่เกิน ๕ ชั้น

เรื่องที่ลุงถูกนิทานมากที่สุดน่าจะเป็นการใช้รถตู้คันเก่า ตั้งแต่สมัยพฤษภาทมิฬ พวกเราเห็นว่าเป็นการทรมานดาวจุฬาฯ อย่างป่าศิริลักษณ์มากไป ลุงเป็นนักรบภูผาก็คงพอจะทนได้ ถึงขนาดนั้นก็ต้องหาร่มกางในรถเวลาฝนตกลงมา และบางครั้งก็ต้องพากันปีนลงทางหน้าต่าง พวกเราจะหารถเปลี่ยนให้ใหม่หลายครั้งแต่ลุงก็ไม่ยอม

มีคำถามถึงลุงว่ามาสันตโศกแล้วได้อะไร? ลุงตอบอย่างภาคภูมิใจว่า จากที่เคยมีในหลาย ๆ อย่าง เช่นมีบ้านหลังใหญ่ ๆ ก็ได้มาสู่ความไม่มีบ้าน และไม่ต้องมาคอยแบกคอยยึดว่า เป็นตัวเราของเราอีกต่อไป ยิ่งไม่ยึด ยิ่งไม่มี ก็ยิ่งเบา ยิ่งว่าง ยิ่งสบาย ขึ้นไปเรื่อย ๆ

พ่อท่านโพธิ์รักษ์เคยตั้งคำถามอยู่บ่อย ๆ ว่า **ถ้าเจอบ่อบุญ กับบ่อเงินบ่อทอง เราจะโดดลงไปเอาที่บ่อไหนก่อน?** ชีวิต ๗๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน ของลุงจำลอง น่าจะให้คำตอบแก่เราได้ว่า ชีวิตเกิดมาควรได้มีคุณธรรมนำมาก่อน เมื่อมีคุณธรรมแล้วก็จะทำงานได้มากเพื่อช่วยเหลือ จุนเจือสังคม ยิ่งไม่ต้องยึดบ้าน...ไม่ต้องยึดทั้งผลงาน มาเป็นตัวเรา ของเรา ก็ยิ่งจะมีแต่ เบา สบาย แบบ สบม.ธมด.ปกต.ทท. ทนอ. (เท่านั้นเอง!)

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๙ ฉบับที่ ๒๑๒ เดือน มีนาคม ๒๕๕๖

เอโกปี หุตวา พุธา โหติ พุธาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมติน เลิศบุศย์
อำนวยการบริหาร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิยะวัฒน์

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เตือนหมาย
วิสูตร นวพันธ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันศิลป์ มุณีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนิท น้อยอินดี
สุเรี สิบประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินดี
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดทำภายใต้
กติกากัน ๖๔๔ ขอนอมนินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่
บริษัท ฟ้ายักษ์ จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก
๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งรษณีย์ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
ส่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
สำนักพิมพ์กติกากัน
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖
บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี
เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๘๕๓๑-๓
ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
หรือ farinkwan@yahoo.com

- 1 นัยปก : คนเกิดมาควร “ได้อะไร?” ก่อนหลัง *สไมย์ จำปาแพง*
- 4 คนบ้านนอกบอกกล่าว *จริงจิ่ง ตามพ่อ*
- 5 คุณนิตคิดหน่อย *จำลอง ศรีเมือง*
- 6 จากผู้อ่าน *จำลอง ศรีเมือง*
- 8 บ้านป่าขนาดอย *บรรณาธิการ*
- 12 การ์ตูน *บรรณาธิการ*
- 14 ข้าพเจ้าคิดอะไร *จำลอง*
- 19 แค่คิดก็หนาว...วี *วิสูตร*
- 20 สื่อมวลชน : บทบาทและความรับผิดชอบ *สมณะโพธิรักษ์*
- 25 คิดคนละชั่ว *นายดิ้ง วินเทอร์*
- 30 เวทีความคิด *ทิมลวัทม์ ซูโต*
- 32 เสียงซ้อยข้างน้อยฝอยด้วยคน *แรงรวม ชาวหินฟ้า*
- 35 ลูกอโศกชะงักกูโลกกว้าง *นายนอก ทำเนียบ*
- 38 ซาดกทันยุค *สิทธิศักดิ์จะ ธรรมาธิปไตย*
- 40 ธรรมดาของโลกจะได้อะไรไม่ต้องโศกสลด *ฟ้าสาบ*
- 42 ชีวิตนี้มีปัญหา *ฉวมพุทธร*
- 52 สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว?? *สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์*
- 58 พุทธศาสตร์การเมือง *สมณะโพธิรักษ์*
- 60 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา *ทิมลวัทม์ ซูโต*
- 64 บทความพิเศษ *ฉวมพุทธร*
- 70 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน *สุนัย เศรษฐบุญสร้าง*
- 72 ชีวิตไร้สารพิษ *ทศพนธ์ นรทัศน์*
- 75 กติกาเมือง *ฟอด เทพสุรินทร์*
- 80 ปิดท้าย *ลื้อเกวียน*

บ้านป่าขนาดอย
เอ่ยชื่อ จำลอง ศรีเมือง

8 บางคนศรัทธาสุดสุด
บางคนเกลียดสุดสุด
ไม่ว่าใครจะชื่นชมหรือชิงชัง
แต่เนี่ยคือมุมจริงจากใจของ... จำลอง ศรีเมือง

• จำนวน •

เวลาผ่านไปเร็วมาก ผมรู้สึกว่าเหตุการณ์บางอย่างเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้เอง ผมเป็นคนหนึ่งที่ร่วมบุกเบิก “ชุมชนปฐมอโคก” เมื่อ ๒๙ ปีก่อนโน้น ตั้งแต่ยังเป็นทุ่งนากว้างๆ

สมัยก่อนไม่มีการถ่ายทอดวิทยุหรือโทรทัศน์ เวลาพระเทศน์ อยากรจะฟังต้องไปวัดอย่างเดียวเท่านั้น ที่พุทธสถานสันตอโคก บึงกุ่ม พอถึงวันเสาร์และอาทิตย์มีผู้คนไปร่วมฟังธรรมมากขึ้นๆ ผมและฆราวาสห้าหกคนช่วยกันคิดแก้ ตรีเวทนาที่ว่างๆ โลงๆ ซึ่งอยู่ห่างจากสันตอโคกไม่กี่กิโลเมตร เวลาคนแน่นวัดในวันหยุดเสาร์-อาทิตย์ เราก็นิมนต์พระไปเทศน์ที่นั่น ปรากฏว่าที่ดินราคาแพงมาก เราไม่มีปัญญาซื้อ

ต้องเปลี่ยนไปหาที่ต่างจังหวัด ซึ่งอยู่ไม่ไกลกรุงเทพฯนัก และสร้างชุมชนที่นั่นซึ่งเป็น “ชุมชนปฐมอโคก” ในเวลาต่อมา โดยผมปลูกบ้านเล็กๆ เป็นหลังแรกของชุมชน สร้างตามพระไตรปิฎกกว้าง ๗ คืบ ยาว ๑๒ คืบ “วัดในร่มใน” (คือวัดระยะจากด้านในของเสาต้นหนึ่ง ไปถึงด้านในของเสาอีกต้นหนึ่ง)

ผมกะเพื่อไว้ตอนแก่มากๆ จะลุกนั่งเดินเห็นลำบากจึงสร้างลั้วมไว้ที่บ้าน เมื่อเปิดกระดานพื้นตรงนั้นออก ข้างล่างเป็นลั้วม ซึ่งใช้

ได้ทันที บ้านนี้จึงได้ชื่อว่า “บ้านทิ้ง” ตอนแรกๆ คุณศิริลักษณ์ยังเป็นหัวหน้าเภสัชอยู่ที่โรงพยาบาลนพรัตน์ กรุงเทพฯ ยังไม่ได้ไปอยู่ที่นั่น ผมอยู่คนเดียว เข้าชั้นก็ขับรถเก่าๆ ไปทำงานที่กระทรวงกลาโหม เย็นลงก็กลับ

เรื่องอาหารการกิน สำหรับผมสะดวกสบายมาก ก่อนออกไปทำงานก็แวะรับอาหารที่ “บ้านปัจฉยสี” ของป้าภิญญาในชุมชน ต่อมาเมื่อคุณศิริลักษณ์ไปอยู่ด้วย ต้องเป็นที่ที่มืดซิด ให้เหมาะกับผู้หญิง จึงต้องสร้างบ้านหลังเล็กๆ เพิ่มอีกหลังหนึ่ง ซึ่งคุณศิริลักษณ์ตั้งชื่อว่า “บ้านวรรณศิลป์”

ปลายปี ๒๕๒๘ ผมเป็นผู้ว่าฯกทม. จึงต้องกลับไปอยู่กรุงเทพฯ และแวะเวียนไปชุมชนปฐมอโคกเป็นครั้งคราว ผมอายุมากที่สุดในการบรรดาผู้ร่วมบุกเบิกที่ยังหลงเหลืออยู่

ทั้งหมดนั้นคือคำตอบของคำถามที่ว่า ทำไมชาวชุมชนปฐมอโคกจึงลงทุนลงแรงร่วมกันจัดงานวันครบอายุ ๗๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน ให้ผมเมื่อวันที่ ๑๒ ก.พ.ที่ผ่านมา คิดย้อนอดีตไปถึงวันแรกๆที่ไปพุทธสถานสันตอโคก มาจนถึงวันนี้ผมและคุณศิริลักษณ์ ได้ดีเพราะปฏิบัติธรรมตามคำสอนที่พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์นำมาเผยแพร่

ชีวิตที่ดี ต้องเริ่มต้นด้วยการถือศีลเป็นอันดับแรกตรงกับนัยปก “เราคิดอะไร” ฉบับนี้

“ชีพชนม์แรกเกิดต้อง ได้อะไร
ศีลและธรรมก่อนใด ประเสริฐแท้”

๒

▶ ขาดกทันยุค

นามพุทธ

สิ่งอื่นที่จะประเสริฐยิ่งไปกว่าความคุ้นเคยเป็นไม่มี
ดังนั้นความคุ้นเคยกับลัทธิบูชา(คนที่มีสัมมาทิฐิ)
เป็นความประเสริฐ

▶ สหรัฐอเมริกา :ประเทศ ที่ล้มเหลว

พิมพ์ครั้งที่ ๒

สื่อมวลชนของสหรัฐฯ “ล้มเหลวอย่างยิ่ง” ในการปฏิบัติหน้าที่
และรักษาจรรยาบรรณของสื่อมวลชน เพราะ
มุ่งแต่ผลกำไรสูงสุดและรับใช้ “ทุน” และ “จักรวรรดิอเมริกัน”

เหตุเกิดในที่ลับ โฉนจึงฉาวทั้งเมือง ? ผิดวิสัยตำรวจ
ไม่ดูตาม้าตาเรือ กระทำผิดฉกฉวยต่อหน้า “บรรจง ชิวมงคลกานต์”
ผู้สื่อข่าวและผู้ประกาศข่าวช่องเนชั่น

ประเพณีจีน

ทุกชนเผ่าเชื้อชาติย่อมมีขนบประเพณียึดถือ ประพฤติแตกต่างกันไปบ้าง แต่ทั้งสิ้นก็ล้วนสื่อ ความเอื้อเพื่อเกื้อกูลเพื่อนร่วมชาติ แม้มีอาจจะ ทำได้เสมอหน้าเสมอไปก็หาโอกาสเหมาะสมทำให้ จงได้เกิด

กรณี พ.ต.ท.พงษ์ศักดิ์ สุขบินดี สวป.สน.บางรัก พร้อมกับลูกแถวระดับ ด.ต.๒ นายไปแบมือขอ รับ “แต๊ะเอีย” ตรุษจีนจากร้านตัดสูท “บวร แฟชั่น” สีพระยา บางรัก ซึ่งเบื้องต้นก็ได้ถูกสั่งลงทัณฑ์ไป แล้ว

แต่เรื่องยังไม่จบ เพราะประธาน กตร. ร.ต.อ. เฉลิม อยู่บำรุง เห็นว่าเรื่องนี้เป็นประเพณีจีน ไม่น่า จะเป็นความผิดอะไร ตำรวจไทยยุคนี้ ไซ่ว่าจะ เด็ดเดี่ยวเด็ดขาดเหมือนยุคก่อนๆ พอถูกท้วงติง เข้าก็เริ่มหวั่นไหว ทั้ง ๆ ที่ได้ทำไปถูกต้อง เหมาะสมแล้ว เสียแรงหวังจะอาศัยเป็นหลัก อารังสันติธรรมของสังคม เพราะขณะนี้แม้ “สำนักงานตำรวจแห่งชาติ” เป็นหน่วยงานราชการ แต่ตั้งมิได้ “ทำราชการ”

“ราชการ” กับ “การเมือง” นั้นต่างกัน และ กลมกลืนกันได้ยากนัก ข้าราชการหลายคนมัวเมา หวาดพวอำนาจอการเมืองจนเสียงานราชการ และเสียผู้เสียคนในที่สุด !

เหตุเกิดในที่ลับ โฉนจึงฉาวทั้งเมือง ? ผิด วิสัยตำรวจ ไม่ดูตาม้าตาเรือ กระทำผิดฉกฉวยต่อ

หน้า “บรรจง ชิวมงคลกานต์” ผู้สื่อข่าวและผู้ประกาศข่าวช่องเนชั่น ที่เข้าไปใช้บริการใน ขณะนั้น จึงได้เผยแพร่ข้อมูลผ่านเฟซบุ๊กส่วนตัว ประหนึ่งประจานตำรวจ

“แต๊ะเอีย” เป็นภาษาจีนแต้จิ๋ว “แต๊ะ” แปล ว่าทับหรือกด ส่วน “เอีย” แปลว่าเอว เมื่อรวมกัน หมายถึง “ของที่มากดหรือทับเอวหรือผูกไว้ที่เอว” คำนี้มีที่มาจากคนจีนสมัยก่อนจะใช้เงินเหรียญที่มี รูตรงกลาง หากจะพกไปไหนก็ต้องร้อยเหรียญ เป็นพวงมาผูกไว้ที่เอวและในเทศกาลตรุษจีน ผู้ให้ ก็จะใช้เชือกสีแดงร้อยเหรียญไว้มอบให้ผู้รับ ส่วน ผู้รับก็จะนำพวงเหรียญนี้มาผูกไว้ที่เอว ปัจจุบัน แต๊ะเอียจึงหมายถึงเงินในซองสีแดงหรือ “อั่งเปา” (จากสรรสาระ ไทยโพสต์ ๑๑ ก.พ.๕๖)

ขนบธรรมเนียมประเพณีใดที่ดิงามก็ยอม ยึดถือประเพณีปฏิบัติสืบเนื่องกันมา ในยุคจักร อำนาจรัฐ ปวงเลศเล่ห์เพทุบายที่จะรีดผล ประโยชน์โดยมิชอบตามระบบราชการต้องชำระ ล้างให้สิ้น พัฒนาสังคมไทยให้ถึงธรรมแท้ทั้งทาง รัฐและทางราษฎร

ในการสร้างคนสร้าง “ชุมชนมนุษย์...ผู้มีใจ สูงด้วยธรรม” เป็น “หน้าที่รับผิดชอบ” ของ ผู้บริหารแผ่นดินที่เปี่ยมสำนึกกตัญญูกตเวทิต์แผ่นดิน แท้จริง จำต้องมีสัมมาทิฐิ พลิตน เสียสละ ประโยชน์ตนเพื่อสังคมได้ **☐**

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

จ้าวดสภาไทย

ติดตามข่าวการประชุมสภาฝ่ายค้านอภิปราย แฉเรื่องโครงการจำนำข้าวและนำข้าวเน่าจากโรงสี จ.แพร่มาแสดงในสภาด้วย ๑ กระสอบ โดยใช้หลาวแทงกระสอบให้ข้าวไหลออกมา ก็เห็นกันคาตาว่าเป็นข้าวเน่าต่อคุณภาพเพราะ อับชื้นเนื่องจากรัฐบาลไม่ได้เตรียมการจัดการโกดังสำรองไว้เพื่อโครงการนี้ จึงเกิดความเสียหายอย่างยิ่ง เพราะจะส่งออกไปแข่งขันตลาดโลกก็ยาก

- ส.ส.แก่ ไทยแท้

👉 รัฐบาลทำการเมืองเพื่อรัฐบาล เพราะฉะนั้น บ้านเมืองและประชาชนจะเป็นจะตายอย่างไรก็ช่างปะไร ขอให้รัฐบาล “ดูใบ” อยู่ได้ไปเรื่อย ๆ ก็แล้วกัน เพราะทุกคนต่างก็อยู่ดีกินดี หน้าหนาถ้วนหน้าขึ้นทุกวัน เห็นรี-ป-า-ว

เป๊าะ-ชลบุรี

ผมเป็นคนชลบุรี หากินอยู่ชายหาดบางแสน รู้จักทั้งกำนันยุรและกำนันเป๊าะ แม้แต่สารวัตรผมก็รู้จักดี เมื่อตอนเป็นหัวหน้าสายตรวจพิเศษอยู่เมืองชล เคยขี่มอเตอร์ไซด์ไล่ผมตอนดึกหลังบาร์เลิกแล้วแต่ยังเมาเกะกะอยู่ไม่ยอมเข้าบ้านวันนี้ผมยังนึกถึงสารวัตรอยู่ ที่ได้ดีไม่มั่วแต่หลงแสงสีสนุกสนานกลางคืนก็เพราะผวาฝ่ามือสารวัตรนั่นแหละครับ ก็เลยเรียนจบได้งานการไป พ่อแม่ยังแปลกใจ ใครหนอห้ามปรามลูกเที่ยวบาร์ได้ ตอนสารวัตรสมัคร ส.ส.ชลบุรีผมและพรรคพวกช่วยกันเต็มที่เลยครับ ดีใจที่สารวัตรได้เป็น ส.ส.สมใจ และก็ติดตามข่าวตลอดมา

- นิรนาม บ้านโชด ชลบุรี

👉 สมัยหนุ่มน้อย ร.ต.ท.ทำหน้าที่เป็น หน.สายตรวจพิเศษ สภ.อ.เมืองชลบุรี หลังเที่ยงคืนเป็นค่างคาออกหาเหยื่อ เข้าตรูจู่โจมเข้าตรวจ

ค้นจุดกำหนด กลางวันพักครึ่งวัน ทำงาน ทะเบียนประวัติ-การสืบสวนหาข่าว ในที่สุด เมื่อหัวหน้าหน่วยปฏิบัติการพิเศษชลบุรีซึ่งประจำการตั้งแต่ ร.ต.ต.ตลอดมาถึง ร.ต.อ.ครบวาระพร้อมกำลังพล ๕๐ นาย ผมจึงอาสาไปเป็นหัวหน้าแทนพร้อมกับกำลังพลชั้นประทวน ๕๐ นายที่จะไปทดแทนชุดเดิมและต้องไปฝึกที่ค่ายตชด.อุบลฯ ก่อน ๔ เดือน หลังจากตนเองเคยผ่านหลักสูตรต่อต้านการก่อการร้ายที่ค่ายปึกธงชัยมาแล้ว แต่ครั้งหลังกลับมาจากฝึกเตรียมพร้อมเข้าประจำการ หน.นพฟ.ชลบุรี ผบก.ภ.๒ เรียกพบ แจ้งว่าจะส่งไปรับตำแหน่ง รอง ผบ.กอง สภ.อ.แกลง ระยอง ผมก็น้อมรับ เพราะรู้ว่าถ้าผมเป็น หน.นพฟ.คุมกำลังพล ๕๐ นาย มีอิสระเสรี จะสะท้อนสะท้อนทำยุทธจักร เพื่อความสงบสุขดังเคยจึงสมควรให้ผมอยู่เป็นหลักแหล่งเถิด

เตรียมสอบ ว.บบบ.

ศีลสนิท ลูกรัก ฝากเงินค่าหนังสือมาให้ ๒,๑๖๐บาท จำนวน ๖ เดือน พ.ค.-ต.ค.เดือนละ ๒๔ เล่ม ฝากมากับ แม่แรลี งามผ่อง ๒,๒๐๐ บาท ไม่ต้องทอนนะ ส่งไปเสร็จให้พ่อด้วย

- พ่ออุกกรรม สุนทรียานนท์ ชัยภูมิ

👉 จัดการเรียบร้อยแล้วทุกประการแล้วจะขอให้สอบ ว.บบบ.ได้เข้มสนใจนึกเถิดพ่อ

สารธี-วีระ:

ติดตามรายการคุณราตรีในเอเอสทีวีแล้วขอบูชาน้ำชาใจ วีรสตรีไทยไว้ว่าจะมีแต่ยุคก่อน ยุคนี้ก็มีเพียงแต่วิธีการต่อสู้แตกต่างกันเท่านั้นเอง งานนี้ต้องยกให้คุณวีระและคุณราตรีเป็นวีรบุรุษและวีรสตรีประทับใจของเราชาวไทย มีค่า

ยิ่งว่าพวกนักการเมืองและพวกข้าราชการชาย
ชาติโกงชาติทั้งหลาย

- คนตามข่าวสาร กทม.

☞ พูดถึงกรณีคุณราตรี-วิระ จะทำให้เราเห็น
ความมุ่งมั่น ความเสียสละเพื่อส่วนรวมของคน
และในขณะเดียวกันอีกมุมหนึ่งก็จะเห็นสิ่งตรงกัน
ข้ามทุกประการอย่างที่เราคาดไม่ถึงจากสังคมที่
เราไม่คาดคิด...ที่ยกหูชูหางตัวเองว่าสูงส่งเลอเลิศ
แต่ประพฤติต่ำทรามสุด

พุทธสภา

วานนี้ขึ้นหน้า ๑ หนังสือพิมพ์ว่าจะมีการ
จัดตั้ง “พุทธสภา” เพื่อเพื่อกิจการสงฆ์ ผมก็คน
รุ่นเก่าจะเข้าแปดสิบแล้ว เพียงแต่เคยอยู่วัด แต่
ไม่เคยแต่บวชเท่านั้นแหละ เดียวนี้บ้านพักก็
ไม่ได้ห่าง หรือห่างเหินกิจกรรมจัดวัด และวัดใน
หมู่บ้านยุคนี้ก็ไม่ไกลเหมือนเมื่อก่อน จึงจะดูแลได้
ไม่ทั่วถึง เพราะตอนนี้ก็มีเจ้าคณะตำบล อำเภอ
จังหวัด ภาค สังฆราช ปกครอง กันเรียบร้อยดี
อยู่แล้ว

- คนชายวัด ยานนาวา

☞ ท่านมีเวลาว่างก็ให้ท่านได้เคลื่อนไหว
อิริยาบถพบปะกันบริหารกายบริหารใจบ้าง ใน
ขณะเดียวกันก็เสวนากิจการพระศาสนาไปด้วย ก็
ดีกว่าปล่อยให้ปล่อยให้สูญเปล่า นอกจากว่าท่าน
เตลิดต่อไปที่ไหนนั่นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

เป๊าะ-เสรี

พอข่าวเป๊าะถูกจับขึ้นหน้า ๑ ขึ้นจอทีวี ต่อมา
ข่าวตำรวจสอบสวนกลางกองปราบก็ตามมา
และวันต่อมาก็เป็นเบื้องหลังคดีที่เป๊าะถูกจับ
เหตุเพราะ พล.ต.อ.เสรีพิศุทธิ์ เตมียาเวส ให้ออก
หมายจับกำนันเป๊าะตามอำนาจไว้ แต่กำนัน

หนีประกันก่อนศาลฎีกาอ่านคำพิพากษาลดลงมา
จนได้ตัวบัดนี้ ทั้ง ๆ ที่จริงก็ไม่ได้ไปไหนไกลหรอก
แต่ไม่มีใครอยากรู้เห็นเท่านั้นเอง

- พัทยา นาเกลือ

☞ แม้แต่เจ้าพนักงานยุคโพน ก็ยังไม่อยาก
ออกหมายก็ปฏิเสธ วิรบุรุษนาแก้วว่าเป็นปฏิบัติ
หน้าที่ราชการ หากไม่ออกหมายจับตามพยาน
หลักฐานก็จะฟ้องคดีอาญาที่มีหน้าที่ออกหมายจับ
แต่ไม่ยอมออก ตำรวจต้องมืออย่างนี้ครับ เหมือน
กับชุดที่จับตัวตอนนี้แหละครับ เป็นอย่างไรครับ
ทางโน้นบารมีผู้ยิ่งใหญ่แผ่ร่วมเย็นไปถึงพัทยาแล้ว
มิใช่หรือ สุขสบายดีกันนะขอรับ

ราชการ-การเมือง

ติดตามข่าวการโต้แย้งกันเรื่องการก่อสร้าง
อาคารของสำนักงานตำรวจทั่วประเทศที่คารา-
คาซังหลายแห่ง และยังไม่รู้ว่าจะจบลงอย่างไร
ทั้งรัฐบาลประชาธิปไตยและเพื่อไทยต่างก็ปิด
ความรับผิดชอบ ตอนนี้ก็อยู่ในการสอบสวนของ
ดีเอสไอ กว่าจะรู้ผิดรู้ถูกก็คงอีกนาน และถึงวัน
นั้นก็ไม่รู้ว่าบ้านเมืองของเราจะเป็นอย่างไรแล้ว
และเราจะยังอยู่หรือเปล่านั้นไม่รู้ชี้

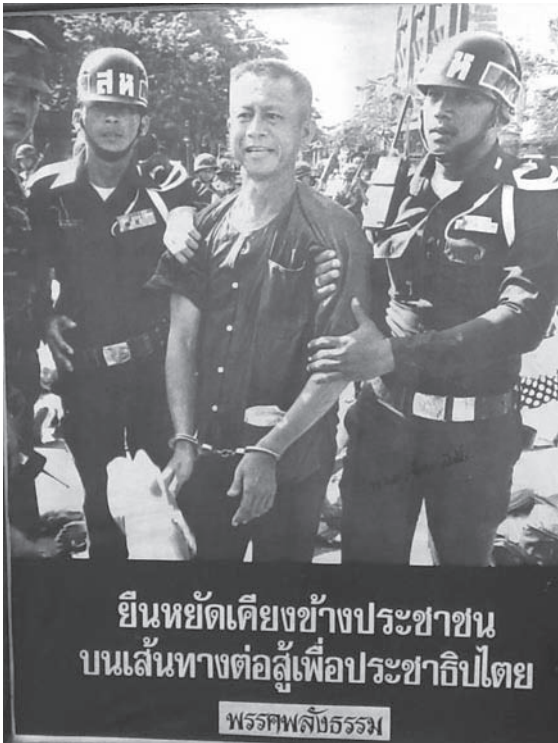
- สมาชิก ๐๐ อยุธยา

☞ นักการเมืองก็ทำหน้าที่อย่างนักการเมือง
และข้าราชการตำรวจก็ทำหน้าที่อย่างข้าราชการ
ตำรวจ ถ้าต่างทำหน้าที่อย่างเคร่งครัดเที่ยงตรง
ทุกประการ ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะเป็นไปตามครรลอง
คลองธรรม สังคมก็จะได้รับผลการปฏิบัติที่เป็น
“งาน” อันบริสุทธิ์ ไม่เป็นปัญหาให้ต้องแคะไค้
ดังเช่นทุกวันนี้ เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะนักการเมือง
และข้าราชการส่วนหนึ่งยังไม่ถึง “ธรรม” แท้จริง
นั่นเอง

☞ ussna@khaosov.com

เอ่ยชื่อ จำลอง ศรีเมือง
 บางคนศรัทธาที่สุด
 บางคนเกลียดที่สุด
 ไม่ว่าจะใครจะชื่นชมหรือชิงชัง
 แต่นี่คือมุมจริงจากใจของ... จำลอง ศรีเมือง

● ความลึกซึ้งของความยุติธรรมและความเท่าเทียมเสมอภาค

เรื่องความเสมอภาคและความยุติธรรมนั้น ผมจำได้แม่น หลายปีมาแล้ว ตั้งแต่ท่านอาจารย์พุทธทาสยังอยู่ มีอยู่วันหนึ่งผมไปงานวัดสวนโมกข์ วันนั้นเป็นวันสำคัญ มีคนไปงานมาก ท่านอาจารย์โพธิ์ซึ่งเป็นรองเจ้าอาวาสในขณะนั้นก็มากרבนมัสการท่านอาจารย์พุทธทาส ซึ่งผมกำลังนั่งอยู่กับพื้น และท่านอาจารย์พุทธทาสนั่งบนม้านหิน ท่านอาจารย์โพธิ์บอกว่า คนมาร่วมงานเยอะเหลือเกิน จัดที่พักอาศัยได้ขลุกขลักมาก ท่านอาจารย์พุทธทาสพูดบอกว่า ผมจำไม่ได้หมดทุกถ้อยคำ ท่านพูดในทำนองว่า ต้องยึดถือความยุติธรรมเป็นหลัก ไม่ใช่ความเสมอภาค ใครก็ตามที่มาปฏิบัติธรรมที่วัดสวนโมกข์ หรือใครมาช่วยวัดทำเรื่องนั้นเรื่องนี้ เราต้องดูแลเป็นพิเศษส่วนใครที่แวะเวียนมาเที่ยวมาชมสถานที่ เราก็ดูแลเขาไปตามมีตามเกิด นี่คือการยุติธรรม ไม่ใช่ความเสมอภาคครับ

ผมเห็นว่าในสังคมไทยนั้น เข้าใจกันผิดเพี้ยนเรื่อยมา เมื่อผมพูดเรื่องนี้ขึ้นโดยอ้างท่านอาจารย์พุทธทาส ทุกคนก็เห็นพ้องต้องกันว่า สังคมไทยควรจะเป็นอย่างนี้ ไม่ใช่อยู่เฉยๆ ไม่ต้องทำอะไร ไม่ต้องทำคุณงามความดี เวลาใครเขาได้ก็ได้ด้วยถ้าเป็นเช่นนี้สังคมคงไม่ตีแผ่ครับ

● กับฉายาที่ว่า ยอมหักไม่ยอมงอ... คิดอย่างไร

สิ่งแรกก็คือ เราต้องไม่ต้องโกรธ คนเราล้วนถูกกล่าวหา ถูกนินทาทั้งสิ้น ที่โรงเรียนผู้นำกาญจนบุรี ผมก็ต้องพูดถึงเรื่องนี้ เราจะต้องถูกนินทาว่าร้ายทั้งนั้นแหละ เพราะเราไม่ใช่ผู้ที่วิเศษเลิศเลออะไร แม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านยังถูกเขากล่าวหาว่าไปทำหญิง

หมายเหตุ : เนื่องจาก “เราคิดอะไร” ฉบับที่ ๒๗๒ ต้องปิดเล่มเร็วกว่าปกติ เพื่อไปร่วมงาน “พุทธาภิเษก-สุดยอดปาฏิหาริย์ของพุทธ” อันเป็นงานประจำปีของชาวอโศกที่พุทธสถานศาลิอโศก กองบรรณาธิการจึงขอเสนอแนวคิดมุมมองของพลตรีจำลอง ศรีเมือง แทน

ให้สมัครทำนองนั้น ซึ่งเป็นตัวอย่างหนึ่งที่ได้ยกเอามาให้ใครๆ เห็นว่า ขนาดพระพุทธรเจ้าท่านตัดกิเลสได้หมดสิ้น ท่านยังถูกกล่าวหาเลย นับประสาอะไรกับคนธรรมดาๆ

ในข้อกล่าวหาผมที่ว่า เป็นคนยอมหักไม่ยอมงอนนั้น เขาอาจจะมองในแง่หนึ่งครับว่า ผมเป็นคนจริงจัง เลยเหมาเอาว่าผมเป็นคนที่ยอมหักไม่ยอมงอ ซึ่งก็จริงแล้ว ถ้าใครรู้จักผมดีจะรู้ว่าผมไม่ได้เป็นตามนั้นหรอก ที่จริงแล้วผมเป็นคนที่ฟังเหตุผลของคนอื่นด้วย ในการประชุม ถึงจะมีเรื่องสำคัญแค่ไหนก็ตาม ถ้าผมเห็นว่า ข้อเสนอของผมนะ ส่วนใหญ่เขามีข้อเสนออีกอย่างที่ดีกว่า ผมก็ยอมถอนเอาดีๆ ในที่ประชุม ไม่ใช่ว่าจะต้องตั้งต้นว่าจะต้องเป็นอย่างนี้ จะต้องเอาอย่างที่ผมว่า

การที่ผมยืนยันทำเรื่องนั้นเรื่องนี้อย่างจริงจัง ก็เป็นไปตามที่ทางทหารเขาเรียกว่า **การดำรงความมุ่งหมายเดิม** ไม่ใช่ทำอะไรก็เปลี่ยนๆ ถ้าอย่างนี้คงทำงานได้สำเร็จยาก การดำรงความมุ่งหมายเดิมก็คือ ตั้งหน้าตั้งตาทำตามที่เราได้ตั้งใจเอาไว้ แม้จะมีอุปสรรคขวากหนามมากสักแค่ไหน เราก็ไม่ท้อ เราก็ไม่เปลี่ยน นี่คือลักษณะที่คนเขาว่าผมยอมหักไม่ยอมงอครับ ที่จริงอ มันเสียหายน้อยกว่าหักนะครับ หักนี่มันเสียหายมากมายทีเดียว

● **ในกรณีคุณทักษิณ** เมื่อเปิดยักษ์ออกจากขวด ก็เลยต้องจับยักษ์ลงขวด แต่ในขณะที่เดียวกัน ก็

ยังมีความรู้สึกเป็นที่เป็นน้อง ไม่ได้รู้สึกโกรธ แต่ถึงนี้คนจะมองว่าถ้าหากว่ารู้สึกดีๆ ทำไมออกไปต่อต้าน

คำที่ว่าผมเป็นคนเปิดยักษ์ออกจากขวดต้องไล่จับใส่ขวดนั้น เป็นคำพูดของผู้ใหญ่มาก ท่านหนึ่งที่ผมเคารพนับถือนะครับ ท่านลิ่ง มีคนมาเตือนผมโดยใช้คำนี้แหละครับ นั่นก็หมายความว่า ผมสนับสนุนให้คุณทักษิณเป็นใหญ่เป็นโต จนกระทั่งเขาเป็นนายกฯ นั่นแหละครับ แล้วต่อมาทำพลาดทำให้เกิดความเสียหายต่อชาติบ้านเมือง แล้วผมจะอยู่เฉยๆ ได้ยังไง ผมก็ต้องออกมาคัดค้าน

ในส่วนตัวผม ก็เป็นเหมือนอย่างที่ผมบอกไปนะครับ ในส่วนตัวแล้วผมก็นึกถึงเขาอยู่นะครับ คิดว่าเราเป็นพี่เป็นน้องกัน คบหาสมาคมกันมานาน แต่เมื่อเขาทำผิดแล้ว เสียหายต่อส่วนรวม เราจะเล่นพวกเล่นพ้อง เราจะอยู่เฉยๆ ไม่ได้ เราก็ต้องออกมาดักเตือนเขา เมื่อออกมาดักเตือนแล้ว เขาไม่ฟัง ยังคงยืนยันหยัดที่จะทำให้บ้านเมืองเสียหาย ก็ต้องออกมาต่อต้านเขา ดังที่ผมอ้างอยู่เสมอๆ ครับว่า ตอนที่เขาขายหุ้นบริษัทชินคอร์ปของเขาให้เทมาเล็ก ลิงค์ไปรึนั้น คนธรรมดาๆ ก็ไม่น่าจะทำอยู่แล้ว เพราะหุ้นที่ขายไปนั้นรวมถึงดาวเทียมด้วย ดาวเทียมนั้นเป็นสิ่งที่ใช้ในการสืบราชการลับได้เป็นอย่างดี แล้วนายกรัฐมนตรีนายทักษิณเป็นนายกฯ อยู่ตอนนั้น เขาเป็นประธานสภาความมั่นคงแห่งชาติโดยตำแหน่ง แล้วเขาไปขายทั้งหุ้นทั้งดาวเทียมให้

เทมาเล็ก ลิงคโปร ยิงผิดใหญ่

อีกอย่างหนึ่ง อ้างว่า กฎหมายไม่ได้บอกให้เสียภาษีก็เลยไม่เสียภาษี ผมก็บอกเขาว่า การที่กฎหมายที่ออกมาได้นั้นก็เป็นเพราะว่า ทักซิณ เขาหนุอยู่ ก็เลยออกมาเร็วภายใน ๒ วัน พอออกมาเขาเทหุ้นชายทันที นี่ก็เป็นเรื่องให้เห็นชัดแล้วนะว่า เขารอ **รอที่จะให้กฎหมายออกมาเปิดช่องทางให้เขา** ผมก็บอกว่า บอกไว้ในจดหมายเปิดผนึกฉบับที่ ๑ นะครับ บอกไว้ว่า ผมได้คิดแล้วว่าที่คุณชายหุ้นให้เทมาเล็ก ลิงคโปร ๗๓,๐๐๐ ล้านบาท คิดเป็นภาษีแล้วก็ได้ ๒๖,๐๐๐ ล้านบาท เพราะฉะนั้นก็ควักออกมาเสียดีๆ โหนบอกว่าจะสร้างมูลนิธิเพื่อช่วยเหลือคนยากคนจน นี่เป็นโอกาสดีแล้ว ก็เอาเงินจำนวนที่ตัวเองจะต้องเสียภาษีนี้มาเพื่อช่วยคนยากคนจนเสีย เมื่อเขาไม่ทำตามที่แนะไป และยังคงจะทำให้บ้านเมืองเสียหายต่อ ผมก็เลยเขียนจดหมายฉบับต่อมาว่า ถ้าเช่นนั้นผมจะไปร่วมกับประชาชนในการคัดค้านและเรียกร้องให้คุณลาออก และผมได้ทำไปตามนี้แล้วครับ

● **มีเสียงพูดทำนองว่า เวลาที่มีผู้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณทักษิณ แล้วคุณจำลองไม่เชื่อ จึงถูกคุณทักษิณหลอกได้**

เรื่องมันกลับกันครับ คือ ตอนที่ผมสนับสนุนเขาเต็มที่นะ ผมก็ไปสดับตรับฟังจากท่านผู้ใหญ่ซึ่งติดตามข่าวคราวบ้านเมืองมาโดยตลอด เป็นผู้ใหญ่มาก ผมขออนุญาตไม่เอ่ยนะครับ ดูซิว่าท่านจะมีความรู้สึกอย่างไรกับคนชื่อทักษิณ ท่านก็เห็นเหมือนกับผม โดยที่ผมไม่ได้พูดขึ้นก่อน ว่าคุณทักษิณเหมาะที่จะเป็นนายกรัฐมนตรี ถ้าได้คุณทักษิณเป็นนายกรัฐมนตรีในตอนนั้นเรื่องมาละก็ บ้านเมืองเราจะได้รับการพัฒนา นี่หมายความว่า ตอนที่ทักษิณเขายังไม่ได้แสดงฤทธิ์อะไรออกมา

มีผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง ผมเข้าไปเพื่อที่จะเสียบๆ เคียงๆ ถามท่านถึงความรู้สึกที่ท่านมีต่อทักษิณ ก่อนผมจะออกมาท่านก็พูดให้ผมฟังว่า ขอให้ผมคิดดูให้ดีนะ ถ้าวันนี้ หมายถึงตอนนั้น เราไม่มีคนชื่อทักษิณเป็นนายกฯละก็ บ้านเมืองเราจะพัฒนาไปไม่ได้หรอก เพราะฉะนั้นเขาเหมาะมากที่จะเป็นผู้นำ นี่คือนี่ที่ผมฟังมา

ส่วนที่บอกว่ามีคนเจอทักษิณแล้ว ทักซิณทำไม่ตัวอย่างโน้นอย่างนี้แล้วมายืนยัน ผมยังไม่เจอเลยนะครับ ถ้าผมเจอ ผมก็ต้องฟังเขา และอีกอย่างหนึ่ง ใครก็ตามที่มีพิน้องนี้ เราก็เห็นว่าเขาเป็นคนดี แล้วเราก็สนับสนุนเขา แต่ตอนหลังมากลายเป็นคนที่โกงชาติ โกงบ้านโกงเมือง แล้วจะ

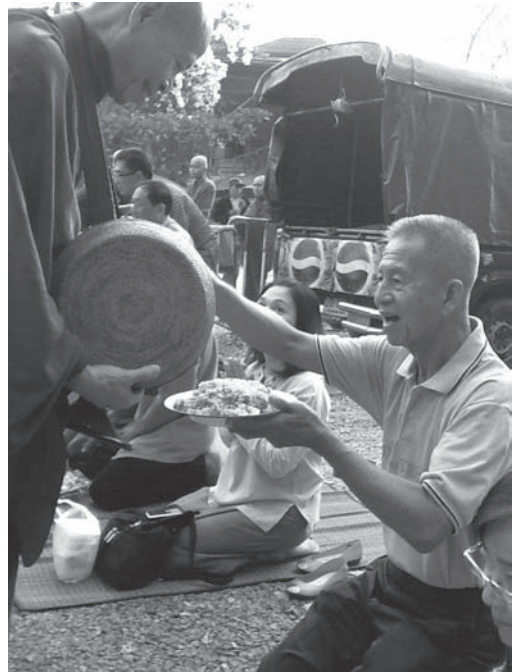
ให้เราปรับชีวิตเขาไปตลอดชีวิตได้ยังไง แม้เป็นน้องแท้ๆ พี่แท้ๆ ก็ตาม เขาก็อาจจะเปลี่ยนแปลงได้ภายหลัง แต่เมื่อใดก็ตามที่เขาเปลี่ยนแปลง แล้วเราเตือนเขา เขาไม่ฟัง เราก็ต้องออกมาไล่เขา แบบเดียวที่ผมทำกับทักษิณครับ

● **ภายหลังตัวตนคุณทักษิณเปิดออกมา เหมือนเราไปสนับสนุนคนผิด รู้สึกอย่างไร**

เป็นความผิดพลาดของผมด้วยที่ทำเรื่องนี้ เพราะฉะนั้นมีความผิดพลาดเกิดขึ้น ก็เลยต้องไปใช้กรรมไง ต้องไปกินไปนอนร่วมกับประชาชนรวมแล้ว ๓ ช่วง ที่ผมพูดจนใครๆ เขาว่าผมพูดแบบแผ่นเสียงดกร่อง คือ รวม ๓ ช่วงเวลาการไปกินไปนอนในถนน ๓๔๔ วัน ๓๔๔ คืน นี่ก็เป็นกรรมที่ต้องใช้อันเนื่องมาจากว่าไปสนับสนุนคนผิดครับ

● **บุคลิกตัวตนคุณจำลองเป็นคนเอาจริงเอาจังเลยอาจทำให้คนรู้สึกทั้งเกร็งและเกรง หรือกระทั่งกลัว แม้จะอยากทักทายแต่ก็ไม่กล้า ในฐานะนักปฏิบัติธรรม จะทำอย่างไร**

กำลังทำอยู่ครับเรื่องนี้ ตอนหลังๆ นี่ผมถือว่าถ้าเดินไปแล้วใครเจอ เขาดีใจนิดๆ ที่จะเจอผมผมก็ทัก ถือว่ายังไงๆ ก็เอื้อประโยชน์ให้คนอื่นเขาบ้าง ขณะนี้ก็กำลังทำอยู่ ผมพูดกับคุณศิริลักษณ์เรื่อยๆ ครับว่า เวลาผมไปไหน คนเขาดีใจนิดๆ นี้ผมถือว่า ผมได้ทำประโยชน์ให้เขาแล้ว เขาทักมาผมก็ทักตอบไป โดยที่ผมจำได้บ้างไม่ได้บ้างตามประสาคนอายุเยอะนะครับ แล้วเรามีความดีใจนะครับว่า ทุกวันตลอดมาในวันเวลาไหนก็ตามที่ผมออกจากบ้าน ออกจากที่ที่ผมทำงานแล้วไปเจอใคร ผมถือว่าผมได้ทำประโยชน์ให้เขาด้วยอย่างในช่วงนี้ ผมเข้าไปซื้อของอะไรที่กรุงเทพฯ เขาบอกเขาคิดถึงผม ผมก็ขอบคุณเขา โอ๊ย ผมเป็นผู้ว่าฯ ผ่านมาตั้งหลายปีแล้ว ยังนึกถึง ขอบขอบคุณย้อนหลังนะครับ ทำนองนี้แหละครับ

● **จิตวิญญาณลึกลับ ๆ ของนักปฏิบัติธรรม**

ถ้าหนังสือ “เราคิดอะไร” ลงได้ก็จะดี คือผมอยากจะยืนยันแล้วยืนยันอีกนะครับที่ในพุทธสถานของเราไม่ว่าจะเป็นอะไรโคกก็ตามว่าใครๆ ชมผมว่าผมเก่งอย่างโน้นผมเก่งอย่างนี้ มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ผมขอสารภาพว่า ผมยังใจไม่เด็ดพอเท่ากับญาติธรรมที่เขามาอยู่ที่พุทธสถานหรือชุมชนต่างๆ ของชาวอโศก และนี่ผมไม่ได้มาเรียนยอสรรเสริญลึกลับขมาตุและสมณะนะครับ คือผมเห็นว่าญาติธรรมที่มาอยู่อย่างสาธารณโภคีในชุมชนของชาวอโศกนี้ ใจเด็ดกว่าผม ผมยังทิ้งมาไม่ได้ จะมาอ้างว่าผมอยู่ข้างนอก ทำงานได้กว้างขวางใหญ่โต ดีกว่าจะมาอยู่วัดเต็มตัวนั่นไม่ใช่หรอกครับ นั่นเป็นเพราะผมยังใจไม่เด็ดพอที่จะทิ้งงานการ ทั้งสถานที่ที่ผมอยู่นั้นมาอยู่ร่วมกับพวกเราที่ชุมชนต่างๆ ได้

และผมว่าเหนือขึ้นไปกว่านั้นคือ ตัดสินใจบวชเป็นสิกขมาตุเป็นสมณะนั่น คือ ขั้นสูงสุดเลย ผมอยากจะสื่อความนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีกเพื่อให้พวกเราได้เห็นนะครับว่าผู้ที่มาอยู่วัดเต็มตัว มาอยู่ในลักษณะสาธารณโภคีนี้เป็นคนที่ใจเด็ดมากครับ และชีวิตของคนเราก็ดูเหมือนจะมีอะไรจะดีไปกว่านี้ครับ ☸

ปฏิรูปประเทศไทย (CHANGE) แบบ ๓ ต่อ ๒ ไม่ ด้วยการขอลาเลิกตั้งผู้ว่าฯ ตาม. กั้นให้ถล่มทลาย

๑. ไม่เลือกตามกระแส และ ๒. ไม่เลือกเยอะหวาดทาสแล้ว

๑. ตชงเลือกผู้ว่าฯ ที่ไม่สังกัดพฤษศย์

ต้องกล้าปราบคอรัปชั่น
ให้สิ้น

เพื่อปลุกคนไทย
ให้ตื่นจากแผ่นดิน

๒. ต้องเลิกอวดฐานะที่กล่าวหา

อดีต พบ.ตช.แห่งชาติ

อดีตมีอุปราชเหี้ยมอุชคิณ

ใต้พญาติ เป็นสง่าราชสี
ของไทย เหมือนใต้
มว.คสิณ ทวีตพญา
แมกไซไซ นะชะ!

๓. ต้องเลิกอวดฐานะที่มีประวัติและผลงานดี ซึ่งจะเกิดมีจิตอาสาขึ้นมาทั่วประเทศ

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๗๑)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เรา ได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐธัมมิกัตถประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น *โลกุตระประโยชน์* ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นฉันท และได้อธิบายมาถึงตอนท้ายแห่ง*ทิวฐธัมมิกัตถะประโยชน์* คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมขีวตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบง่ายอย่างราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ **“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกล่าวถึงสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกิยะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรม**ของ**ศาสนาพุทธ**แล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุลักษณะสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุลักษณะ**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการทำงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”**แค่**“โลกิยธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังคยะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบ**โลกิยธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังคยะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกิยธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังคยะ”****ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของบุญนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่มุขุมที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“บุญนิยม”**กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวคิดเพิ่มเติมให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสข่าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุลุทธิจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จกใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุลุทธิยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุลุทธิขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทพตติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะขั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา”ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นเอาตมกำลังนั้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่จะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

นี่นำมาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาทิกโยนิ) เรียกว่าบรรลุดุธรรมขั้นปรมัตถ์จะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอานกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่นั้น อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

เห็นความจริงตามความเป็นจริงว่า มันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชฌฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา ฯลฯ

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกคาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิด

[แล้วก็ได้สาธยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

กิเลสที่“ยึด”ไว้นี้แหละ ชื่อว่า“อุปาทาน”

แต่ผู้จะรู้ตัวว่า“คนยึดมันอยู่”นั้น ยากสุดยากแท้!

ต้องเป็น“วิปชา: วิปัสสนาญาณ”ที่เกินสามัญของปุถุชน ผู้มี“วิปชาหรือวิปัสสนาญาณ”จริง ก็จะมีแจ้งเห็นจริงได้ด้วยตน เป็นปัจเจกตั้ง(รู้ได้เฉพาะตน)แน่นอน

ว่า“เวทนา”แท้ๆหรือ“ความรู้สึก”ที่บริสุทธิ์ไม่ใช่“อุปาทาน” เป็นความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

“อุปาทานขั้นหรืออุปาทานขั้น”เป็นอกุศลจิต แต่“เวทนาหรือเวทนามัน”เป็นกุศลจิต

“อุปาทานขันธหรืออุปาทานักขันธ” คือ ขันธอันยังสัตว์เข้าไปยึดถือไว้

“อุปาทานขันธ หรืออุปาทานักขันธ” ทั้ง๕ ได้แก่ รูปอุปาทานักขันธ-เวทูปาทานักขันธ-สัญญาอุปาทานักขันธ-สังขารอุปาทานักขันธ-วิญญาณอุปาทานักขันธ ซึ่งเป็น“ขันธ”ที่ยังประกอบด้วย“อุปาทาน”

จึงไม่ใช่“ขันธ๕” ที่ได้แก่ รูปขันธ-เวทนาขันธ-สัญญาขันธ-สังขารขันธ-วิญญาณขันธอันปราศจาก“อุปาทาน” ซึ่งทั้งรูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณล้วนเป็น“ขันธ”ที่ไม่มีความเป็นสัตว์เข้าไปยึดถือไว้แล้ว

“เวทนา”ที่มี“อุปาทานขันธ”อยู่ในขันธนั้นคือยังมีอกุศลจิต หรือยังไม่หมด“อตตาท” ซึ่งยังมี“สุข-ทุกข์”อันเป็น“เหตุสยเวทนา”อยู่ ยังละล้างไม่หมดลึนสนิทไป

ได้อธิบายมาแล้วว่า “สุข”ที่ยังเป็น“อตตาท”หรือ“สุขเท็จ”นี้จะเกิดขณะที่ยังมี“สัมผัส” เมื่อไม่มี“สัมผัส”แล้วมันก็จะหายไป ไม่เป็น“ตัวตน”(อตตาท)อยู่จริง ไม่ใช่ตัวตนจริง ตัวตนจะปรากฏอยู่ขณะหนึ่งแล้วก็หายไป ไม่มีตัวตน(อตตาท)จริงเหลืออยู่ ที่เหลือนั้น“ตัวจำ”(สัญญา)

“เวทนาขันธ”นั้นเป็นความรู้สึกบริสุทธิที่เป็นธาตุแห่งความรู้ขันธหนึ่งในขันธ๕ แต่ไม่ใช่อกุศลจิตเลย

ส่วนกิเลสนั้นเป็น“ผู้มาเยือน”ที่พระพุทธรเจ้าตรัสว่า อาคันตุกะ มันเข้ามาร่วมปรุง(สังขาร)อยู่ในขันธของคนที่ยังอวิชชา คนที่ยังไม่สิ้น“อวิชชาสังโยชน์”เท่านั้น

กิเลสมันไม่ใช่“ธาตุแท้ขันธจริง” ไม่ใช่“ตัวตนของตน”จริง มันเป็นตัวหลอกคนโง่ต่างหาก หลอกเจ้าตัวหลอกคนอื่น มันเข้าครอบครองใจคน จนคนหลงว่ามันเป็นตัวจริงของคน เป็นขันธจริงของคน คนก็หลงว่ามันเป็น“ตัวตนแท้” แต่ที่แท้มันแค่“อุปาทานขันธ”

เช่น “อารมณ์สุข”(สุขเวทนา)ที่เป็น“สัตว์ทางใจ”(สัตว์โอปปาติกะ) เป็นต้น มันเป็น“ความรู้สึกหรืออารมณ์”ที่ต่างคนต่าง“ยึด”ด้วยความหลง(โมหะ)หรืออวิชชาว่า “อารมณ์” ต้องอย่างนี้ๆ ตามที่กำหนดของตนแล้ว “เข้าไปยึดถือเอา”(อุปาทาน) ถ้าตรงตามที่“กำหนดของตนยึดถือเอานั้น”(อุปาทาน)ก็ชอบใจ(อัญญาอารมณ์) หรือถ้าแตกต่างไปไม่ตรงตามที่ตนกำหนดหมายยึดไว้ก็เกิด“อารมณ์เฉย(อุเบกขา)หรือไม่ชอบ(อนัญญาอารมณ์)” ซึ่งมันเป็นอารมณ์

หรือความรู้สึกที่ต่างคนก็ต่างยึดไปตามกิเลสที่กำหนดยึดไว้ของตนๆ อันไม่เท่ากันเลย หรืออาจจะคล้ายๆกันบ้าง

แต่แท้จริงแล้วในความละเอียดลึกซึ้งที่สุด โดยเฉพาะในความละเอียดของจิตไม่มีอะไรเลยที่จะเท่ากัน เว้นแต่“ความรู้สึกที่เป็นนิพพาน”หนึ่งเดียวเท่านั้นในเอกภพ

ซึ่งอาการที่เกิดในใจคนเป็น“ความชอบหรือความไม่ชอบ”นั้นมันไม่ใช่“อารมณ์หรือความรู้สึก”(เวทนา)บริสุทธิ์แท้ๆของคน ที่เมื่อมีการกระทบสัมผัสอะไรก็ตามแล้วทุกคนเห็นตรงกันเป็น“การรู้ความจริงตามความเป็นจริง”นั้นๆตามที่มันเป็นมันมีภาวะจริงอยู่นั้นๆอย่างนั้น

แล้ว“อารมณ์หรือความรู้สึก”(เวทนา)บริสุทธิ์ ก็จะเฉยๆ ว่างๆ กลางๆ(ไม่ทุกข์ไม่สุขหรืออุเบกขา) ไม่มีชอบไม่มีชัง

กระทบแล้วก็มีแต่รู้เห็นเป็นจริงตรงกันอย่างเดียวกันตามความเป็นภาวะจริงนั้นๆ เช่นกระทบสีแดงต่างก็รู้เห็นเป็นความจริงตรงกันหมด หรือกระทบความรู้สึกร้อน ก็รู้เห็นเป็นร้อนตรงกันหมด เป็นต้น เวทนาบริสุทธิ์ไม่ได้ชอบหรือชัง อาจจะมีรู้สึกรู้สีก่อนได้ยาก หรือทนไม่ได้ ตามประสาททางกาย ก็รู้สึกหรือผลกออกบ้าง

ส่วน“อารมณ์”ที่ไม่บริสุทธิ์ แต่มี“ความยึดติด”(อุปาทาน)นั้น ต่างคนเมื่อกระทบสัมผัสสิ่งนั้นแล้วต่างก็เกิด“อารมณ์ชอบหรือไม่ชอบ”ตามอุปาทานที่ตนยึด มันจึงไม่ใช่“เวทนาขันธ” แต่เป็น“อุปาทานขันธ” มันเป็น“อุปาทาน”ใน“เวทนา”ที่หลงก่อ“อารมณ์ชอบ-อารมณ์ไม่ชอบ”ให้แก่ตนเองอยู่ แล้วก็หลงเป็น“สุข”(สุขเวทนา)เป็น“ทุกข์”(ทุกข์เวทนา) นี่คือ“เวทูปาทานักขันธ”

ไม่ใช่“ขันธ”บริสุทธิ์หรือ“ขันธแท้”แต่เป็น“ขันธที่กิเลสปรุง”อยู่ ยังไม่ปราศจาก“ผู้มาเยือน”(อาคันตุกะ)

เมื่อมีผู้“สัมมาปฏิวัติ”และสามารถมี“สัมมาปฏิบัติ”ได้จริง เกิดมรรคผลจนกระทั่งถึงขั้นทำ“จิต”ให้เป็น“อุเบกขา”หรือ“อุทกขมสุข”สำเร็จอย่างสัมมาปฏิวัติ มีฉาน๔ ขึ้นไป ก็คือ ผู้เกิดพื้นฐานแห่งวิมุตติหรือนิโรธ

อารมณ์(เวทนา)ที่“ไม่สุขไม่ทุกข์”(อุเบกขาหรืออุทกขมสุข)นั้น ถ้ามันเป็น“เนกขัมมสติอุเบกขาเวทนา”ก็เป็น“เวทนา”ที่เป็นภูมิธรรมแห่ง“ความบริสุทธิ์” ซึ่งเป็น“เวทนา”ที่ได้ปฏิบัติเข้าถึงภูมิ“นิโรธหรือวิมุตติ”ทีเดียว มันเป็นภาวะหนึ่งของจิตที่คนเรียกกันว่า “อารมณ์

หรือความรู้สึก”ที่“รู้สึก”ตามความเป็นจริงนั้น เช่น ร้อนก็รู้สึกร้อน เย็นก็รู้สึกเย็น แข็งก็รู้สึกแข็ง อ่อนก็รู้สึกอ่อน ตามที่ได้สัมผัสความจริงเป็นจริงนั้นๆไม่มี“อารมณ์”ผลึกหรือคูด”ที่มีอาการหรือมีรสเสียใจหรือดีใจ ซึ่งไม่มี“อารมณ์ชอบหรือไม่ชอบ” จึงไม่สุขหรือไม่ทุกข์

คำว่า“เวทนา”ที่เรียก“เวทณานันท์”ก็ดี ทั้งที่เรียก“เวทูปาทานนิกนันท์”ก็ดี มันใช้ภาษาคำว่า“เวทนา”ร่วมกัน เพราะมันเป็น“ความรู้สึก”ของคนเหมือนกัน แต่มันคนละตัว “เวทณานันท์”นั้นมันเป็น“ตัวจริง” ส่วน“เวทูปาทานนิกนันท์”เป็น“ตัวจริง” ซึ่งแท้ๆคือ อุปาทาน

ไม่ไป“ตัวจริง” มันเป็น“ผีหลอก”ที่หลอกเรา และหลอกคนอยู่ทั่วโลก แท้ๆมันมันเป็นแค่“ผู้มาเยือน”(อาคันตุกะ)ที่ลิ่งลู่อยู่ในจิตใจเราทำตัวเป็น“ตัวถูกของ”ที่หลงกันว่าเป็น“ตน” กำจัดมันออกจากใจตนยากมาก

เจ้าตัว“อุปาทาน”นั้นมันยึดด้วยความหลง(โมหะ) ยึดด้วยอวิชชา(ความไม่รู้ ไม่มีวิชชา) ยึดอยู่ทุกขันธ์ทั้ง ๕ ขันธ์

คำว่า“เวทนา”นี้ มันเป็นภาษาที่เรียกซ้ำกัน จึงทำให้สับสน ผู้มี“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์”ไม่บริบูรณ์ จะรู้จัก“สุขเวทนา”นี้เป็น“ปัจจัย”ของ“ตัณหา”ตามที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ใน“ปฏิจลสมุปบาท” และ“ตัณหา”ก็เป็นปัจจัยกับ“อุปาทาน”

เพราะ“ผัสสะ”เป็น“ปัจจัย”จึงมี“เวทนา”

เพราะ“เวทนา”เป็น“ปัจจัย”จึงมี“ตัณหา”

เพราะ“ตัณหา”เป็น“ปัจจัย”จึงมี“อุปาทาน”

เพราะ“อุปาทาน”เป็น“ปัจจัย”จึงมี“ภพ”

เพราะ“ภพ”เป็น“ปัจจัย”จึงมี“ชาติ”

ศึกษา“อุปาทานนันท์”กันให้ถ่องแท้ ด้วยเมื่อมี“ผัสสะ”ปรากฏภาวะจริงแล้วพิจารณาของจริงนั้นให้เห็นจริง จะขัดแย้งว่า มันแตกต่างจาก“นันท์”บริสุทธ์

“อุปาทาน”นี้ เมื่อใดมันมีการเคลื่อน(จติ)จากภาวะ“ยึด”อยู่นิ่งๆเฉยๆตามลักษณะที่เป็นภาวะ“พลังงานศักย์” แล้วเปลี่ยนลักษณะกลายสถานะจาก“อุปาทาน”ไป มันก็จะกลายเป็น“พลังงานจลน์” ชื่อว่า“ตัณหา” และหน้าที่ของ“ตัณหา”ก็คือ“อยาก”(ตามที่ตน“ยึด”นั้นๆ)

เมื่อพลังงาน“ตัณหา”ได้“สัมผัส”ตรงตามที่“ตนอยากหรือตนยึด”ก็จะเกิด“เวทนาคืออารมณ์สุข”ด้วย

“อวิชชา”ทันที หรือบางครั้งอาจจะทุกข์คือไม่สนใจหรือเฉยๆก็ได้ ตามสั ญชาตญาณแห่งผู้ยังมีกิเลส

นี่คือ ภาวะ“อารมณ์๓”ที่เป็นโลกียารมณ์ ซึ่งเป็นอารมณ์(เวทนา)ของคนที่ยังไม่ขาดสิ้นอาการสุขหรือทุกข์หรือไม่สุขไม่ทุกข์ เพราะตนยังยึดยังต้องมีอยู่ในตนเองนั้นแหละยังต้องการต้องมีให้แสดงอยู่ในจิตใจของผู้วิชชา พระพุทธเจ้าทรงนับเป็น“สัตว์”ทางจิตใจ เรียกว่า สัตว์โอปปาติกะ(สัตตา โอปปาติก)

สัตว์นี้ไม่ใช่“สัตว์มีรูปร่างโคมกายที่อยู่ภายนอกใจ”(อสุริยะ) เช่น ช้างม้าวัวควายปูปลาตปลาตก ฯลฯ ดอกมะ

แต่นี้เป็น“สัตว์”ที่ถูกผูกไว้ในใจในสภาพ(สังโยชน์) ยังมี“เหตุ”(สมุทัยอริยสัง)ที่เป็น“การนำไปสู่ภพ”(ภวนตติ)อยู่ เพราะยังไม่เป็นผู้“ถึงที่สุดแห่งภพหรือไม่เกิดอีก”(ภวันตตุ) ซึ่งมีหลายเผ่าพันธุ์(เกิดด้วยกรรม=กัมมพันธ์) สัตว์สุขนี้ก็

เป็นเผ่าพันธุ์หนึ่งในหลายๆเผ่าพันธุ์ ชื่อว่า เทวดา(สุขเวทนา) ถ้าเป็นสัตว์ทุกข์หรือสัตว์กระสันอยากอยู่ก็เป็นอีกเผ่าพันธุ์หนึ่ง ชื่อว่า สัตว์นรก(ทุกข์เวทนา) ดังนั้นเป็นต้น พระพุทธเจ้าทรงเรียก สัตว์ทางจิตใจนี้ว่า “สัตว์โอปปาติกะ”(สัตตา โอปปาติก)

ฉะนั้นเองคือ เทวดาหรือผี เป็นอาการทางจิตใจของคน ที่เกิด“อาการตั้งว่านี่”อยู่ ยังไม่เลิกขาดไปได้

เทวดาหรือผีที่อาศัยในร่างกายของคนเป็นๆก็เป็นเช่นนี้ ตายไปแล้ว แม้ไม่มีร่างกายก็เป็นสุขเป็นทุกข์เช่นเดียวกัน ซึ่งเป็นจริงอยู่กับจิตที่ไม่มีร่างกายนั่นเอง ผีหรือเทวดาที่เป็นจิต-เจตสิก-รูป-นิพพานอันเป็น“ปรมัตถธรรม”นี้ลึกล้ำยิ่งนัก ผู้ศึกษาที่มี“ปัญญาขั้นอาริยะ”อย่างสัมมาทิฐิจึงจะรู้ยิ่งเห็นจริงได้

และ“การเกิด”ของความเป็น“เทวดา”นี้ ก็อายุสั้น เฉพาะมี“สัมผัสอยู่”ปัจจุบันนั้นเท่านั้น เมื่อหมด“สัมผัส”ก็ไม่ไม่มี“ตัวตนของเทวดา”หรือ“อารมณ์สุข”นั้นแล้ว

หากไม่“เห็น”ในขณะที่“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่”นั้น ภาวะจริงของ“วิญญาณเทวดา”ก็จะสลายหายไปไม่เหลืออยู่ เพราะ“วิญญาณ”เป็นอนัตตา “ไม่มีตัวตน” คำนี้ก็ได้ยินกันจนชินหูแล้ว ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ แล้วเอามาประกาศให้ชาวโลกรู้

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

แค่คิดก็หนาว...วี

● นายชิง วินเทอร์

● การ์ตูนผู้จัดการออนไลน์

25/01/56

๑. คดีเขาพระวิหาร

- ก) กระทรวงต่างประเทศถอดเทป สุนเซนตำหนิอดีตนายกอภิสิทธิ์มาพิมพ์แจกคนไทย
- ข) กระทรวงต่างประเทศเตือนคนไทยทำใจไว้ก่อนเป็นการดี
- ค) รัฐมนตรีต่างประเทศให้ข้อคิด คดีนี้ไม่เจ๊า ก็เจ๊ง! (อย่างดีก็แค่เสมอตัว อย่างแยก็เสียดินแดน)
- ง) กระทรวงต่างประเทศพิมพ์ถาม-ตอบ ๕๐ ข้อ แจกประชาชนคดีเขาพระวิหาร อ่านแล้วเป็นพวกใครหรือแก้ตัวให้ใคร

17/01/56

๒. เลือกผู้ว่า กกม.

- ก) เลือกพรรคเพื่อไทย เลื่อนแดงยึดเมือง!
 - ข) เลือกพรรคประชาธิปัตย์ เลื่อนแดงยึดประเทศ!
 - ค) สมัยรัฐบาลอภิสิทธิ์ เขาทำมาแล้ว!
- หมายเหตุ ข้างเจ๊าจึงไม่เลือกทั้ง ๒ พรรค!

● การ์ตูนผู้จัดการออนไลน์

๗

บทความพิเศษ

● พิมลวัฒน์ ชูโต

เป็นหน้าที่ของนักข่าวและบรรณาธิการที่จะต้องตั้งคำถาม “ยากๆ” ต่อผู้อยู่ในอำนาจ รวมทั้งต้องทำตนให้เป็นที่น่าเชื่อถือ มี “ศักดิ์ศรีและความซื่อสัตย์” ทั้งนี้เพื่อให้แน่ใจว่า ผู้ที่อยู่ในอำนาจจะรับผิดชอบต่อประชาชน สื่อมวลชนจะได้รับความศรัทธาและความเชื่อถือ ก็ต่อเมื่อซื่อสัตย์ต่อจรรยาบรรณของอาชีพเท่านั้น

สื่อมวลชน : บทบาทและความรับผิดชอบ (Mass Media : Role and Responsibility)

ผู้เขียนนั่งมอง นอนมอง รวมทั้งเดินมองการ แสดงบทบาทและความรับผิดชอบต่อสื่อมวลชน ไทยในปัจจุบัน แล้วรู้สึกพะอืดพะอม จนอดรันทด ไม่ได้ ต้องขบขังอาจจับปากกาขึ้นแสดงกระบวน ทำสักครั้ง

นอกจากจะจบปริญญาตรีทางรัฐศาสตร์ สาขาการปกครองแล้ว ผู้เขียนยังเคยจบ ปริญญาโททางด้านสื่อสารมวลชนจากสหรัฐฯด้วย อย่างไรก็ตาม แทนที่จะนำเอาความรู้ที่เหลือดิต กันกระเป๋ามาไม่เองเสียหมด ก็จะขอนำคำกล่าว

ของบุคคลสำคัญและผู้เชี่ยวชาญในวิชาชีพนี้มา
เสนอโดยสรุป เพื่อความเข้าใจดังนี้ :

โทมัส เจฟเฟอร์สัน(พ.ศ.๒๓๔๔-๒๓๕๒)
ประธานาธิบดีคนที่ ๓ ของสหรัฐ เขาเห็นความ
สำคัญของสื่อมวลชนมาก ถึงกับกล่าวว่า :

“ถ้าข้าพเจ้าจะต้องตัดสินใจเลือก ระหว่าง
การมีรัฐบาลโดยไม่มีสื่อมวลชน หรือการมีสื่อ
มวลชนแต่ไม่มีรัฐบาล ข้าพเจ้าจะเลือกการมี
อย่างหลัง”

ลู ตีอบส บรรณาธิการบริหารและผู้จัด
รายการของสถานีโทรทัศน์ซีเอ็นเอ็น ชาวอเมริกัน
กล่าวถึงบทบาทและความรับผิดชอบของสื่อ
มวลชนว่า :

“สื่อมวลชนทุกแขนงมีหน้าที่ความรับผิดชอบ
ที่ต้องค้นหาและรายงานความจริงอย่างถูกต้อง
และตรงไปตรงมา ผู้สร้างประเทศนี้มุ่งมั่นที่จะให้
ประชาชนได้รับการตอบสนอง โดยสื่อมวลชนที่
ไว้วางใจและรายงานความจริง(true story) รวม
ทั้งเป็นช่องทางให้ประชาชนแสดงความคิดเห็น
ของพวกเขาได้ หน้าที่อีกสองประการคือการ
รายงานอย่างรอบด้านสมดุล(balance) และ
รายงานอย่างเป็นธรรม(fair) ทั้งนี้ เพื่อให้
ประชาชนทราบความจริงอย่างรอบด้านสมบูรณ์
และสามารถตัดสินใจใช้อำนาจอธิปไตยได้อย่าง
ถูกต้อง

ในฐานะที่สื่อมวลชนเป็นสถาบันที่สำคัญยิ่ง
สถาบันหนึ่งของประเทศ พวกเขาจึงมีหน้าที่
ประเทืองปัญญาและศีลธรรมอันดีของประชาชน
ด้วย การใช้เสรีภาพของสื่อมวลชนต้องใช้ด้วย
ความรับผิดชอบต่อในฐานะสมาชิกที่ดีของสังคม ไม่
ใช้แสวงหาผลประโยชน์ โดยไม่นำพาต่อความ
เสียหายของส่วนรวม” (Lou Dobbs, “War on
the Middle Class”, Penguin Group, New
York, USA. 2006)

เฮเลน โทมัส หัวหน้าสำนักข่าวประจำ
ทำเนียบขาวตลอดระยะเวลาดำรงตำแหน่งของ
ประธานาธิบดีสหรัฐเก้าสมัย กล่าวว่า:

“นักหนังสือพิมพ์หรือสื่อมวลชน มีบทบาทที่
ต้องติดตามหาความจริง โดยปราศจากความกลัว
และความลำเอียง นักสื่อมวลชนคือผู้นำเสนอ
ข้อมูลและข่าวสารให้ประชาชน พวกเขาคือ “สุนัข
เฝ้าบ้าน” ของระบอบประชาธิปไตย ระบอบนี้
ไม่สามารถดำรงอยู่ได้ หากประชาชนไม่ได้รับ
ข่าวสารที่เป็นความจริง เพราะเขาจะไม่สามารถ
ตัดสินใจอย่างถูกต้องได้ มันเป็นหน้าที่ของ
นักข่าวและบรรณาธิการที่จะต้องตั้งคำถาม
“ยากๆ” ต่อผู้อยู่ในอำนาจ รวมทั้งต้องทำตนให้
เป็นที่น่าเชื่อถือ มี “ศักดิ์ศรีและความซื่อสัตย์”
ทั้งนี้เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ที่อยู่ในอำนาจจะรับผิดชอบ
ต่อประชาชน สื่อมวลชนจะได้รับความศรัทธา
และความเชื่อถือ ก็ต่อเมื่อพวกเราซื่อสัตย์ต่อ
จรรยาบรรณของอาชีพเท่านั้น จริยธรรมของสื่อ
มวลชนไม่เคยเปลี่ยนแปลง แต่สิ่งที่เปลี่ยนคือผู้ทำ
หน้าที่สื่อมวลชนเอง

ในปัจจุบัน นายทุนมีอิทธิพลมากขึ้น พวกเขา
ซื้อกิจการสื่อมวลชนและพยายามเข้าควบคุม
“ห้องข่าว” การควบคุมของกิจการสื่อมวลชน
การเข้าซื้อกิจการสื่อมวลชนโดยนายทุนนอกวงการ
ธุรกิจบันเทิงที่สอดแทรกเข้ามาแสดงบทบาท สื่อ
มวลชนและรายการข่าวตลอด ๒๔ ชั่วโมง ที่ทำ
เพื่อการค้า ได้ทำลายธุรกิจที่เป็นสื่อมวลชน ชาว
อเมริกันคิดว่าสื่อมวลชนทำหน้าที่ได้แย่กว่าเดิม
มีความเป็นมืออาชีพน้อยลง ขาดความระมัดระวัง
มือคิดมากขึ้น ไม่ซื่อสัตย์ต่อความผิดพลาดของ
ตนเอง รวมทั้งเป็นภัยต่อประชาธิปไตยมากขึ้น
กว่าเมื่อ ๓๐ ปีก่อน แคมมีการบิดเบือนข่าวโดย
รัฐบาลและความไม่กล้าหาญของสื่อมวลชนที่จะ
ให้ความจริง พวกเขายอมก้มหัวให้รัฐบาล ละเลย
หน้าที่ของสื่อมวลชนที่มีเสรีภาพ เมื่อสื่อมวลชน
ไม่มีเสรีภาพก็ไม่มีประชาธิปไตย นายทุนที่
ครอบครองกิจการสื่อมวลชน เช่น เจเนอรัล
อีเล็กทริก(เอ็นบีซี) ไวอะคอม (ซีบีเอส) และ
ดิสเนย์(เอบีซี) เข้าใจและสนใจในบทบาทที่พวก
เขามีต่อสาธารณะหรือ?? ผู้ที่อยู่ในตำแหน่งสูง

สุดของบริษัทเหล่านี้และมีหน้าที่ตัดสินใจ ต่างไม่สนใจในงานสื่อมวลชน พวกเขาสนใจแต่การทำกำไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการรวมศูนย์ของกิจการสื่อมวลชน ทำให้บุคลิกและบทบาทของสื่อมวลชนเปลี่ยนแปลงไป ชาวอเมริกันต่างได้ข่าวซุบซิบนินทา ข่าวฉาวโฉ่ทางเพศ ข่าวของความจริงมากขึ้นและความจริงน้อยลงในกาลครั้งหนึ่ง การรายงานข่าวที่ยอดเยียมเกิดจากการสนับสนุนของเจ้านาย แต่ในปัจจุบัน มันเป็นเรื่องของเงินเพียงอย่างเดียว

อดีตนักข่าวเคยถามประธานของซีบีเอสว่า “คุณกังวลถึงความยุ่งยากที่คุณจะได้รับจากการรายงานข่าวที่อีกทีกคริกโครมหรือไม่??” คำตอบคือ “คุณหาข่าวมาเถอะ ผมจะจัดการกับความยุ่งยากเอง” สื่อมวลชนไม่ได้มีหน้าที่ทำตัวให้สอดคล้องกับผู้มีอำนาจ แต่ต้องเป็นอิสระจากการชี้แนะและการครอบงำ ตลอดประวัติศาสตร์อเมริกัน สื่อมวลชนได้สวมบทบาทที่สำคัญต่อประชาธิปไตย สื่อมวลชนรุ่นแรกๆ ถูกคุมขังเพราะวิพากษ์วิจารณ์ผู้ว่าการรัฐอย่างตรงไปตรงมา เขาถูกลงโทษเพราะเปิดเผยและคัดค้านการใช้อำนาจโดยพลการและพูดความจริง พวกเขาคือพวกที่ปกป้องประชาธิปไตย สื่อมวลชนคือผู้แสดงให้เห็นถึงพลังของสังคมที่เปิดเผยและโปร่งใส สื่อมวลชนไม่มีหน้าที่ต้องสักการะผู้มีอำนาจ แต่มีหน้าที่ส่องไฟไปที่พวกเขาอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้แน่ใจว่าพวกเขาจะปฏิบัติตนให้เป็นที่ไว้วางใจของสาธารณะ พวกเขาสาบานตนก่อนเข้ารับตำแหน่ง พวกเขาจึงต้องถูกทดสอบ พวกเขาได้รับเงินเดือนจากเงินภาษีประชาชน ฉะนั้นพวกเขาต้องรับผิดชอบต่อหน้าที่ตลอดเวลา

สื่อมวลชนมีความสำคัญอย่างยิ่งในระบบประชาธิปไตย เพราะสื่อมวลชนเป็นสถาบันเดียวในสังคมที่สามารถตั้งคำถามกับผู้บริหารประเทศและเจ้าหน้าที่ของรัฐอย่างสม่ำเสมอ หากผู้มีอำนาจไม่ถูกท้าทาย พวกเขาอาจปฏิบัติหน้าที่อย่างไม่รับผิดชอบและซ่อนเร้น ประชาธิปไตย

เป็นระบอบที่มีการตรวจสอบและถ่วงดุล สังคมประชาธิปไตยต้องพึ่งพิงสื่อมวลชนสำหรับการทำงานอย่างซื่อสัตย์ของรัฐบาล สื่อมวลชนควรมีอิสระในการปฏิบัติหน้าที่ “หมาเฝ้าบ้าน” และมีความกล้าหาญที่จะจับตาดูบรรดาผู้อยู่ในอำนาจเพื่อให้แน่ใจว่า พวกเขาจะทำงานเพื่อประโยชน์ของประเทศและประชาชน สื่อมวลชนจะได้รับความไว้วางใจและความเคารพ ก็ต่อเมื่อพวกเขาซื่อสัตย์ต่ออุดมการณ์ของอาชีพของตนเท่านั้น (Helen Thomas, “Watchdogs of Democracy”, Simon & Schuster, New York, 2006)

ในครอบครัวหนึ่งๆซึ่งมีคุณตา คุณยาย บิดามารดา ลูกๆ และอาจจะรวมแม่ครัว คนสวนและคนขับรถด้วยก็ได้ ทั้งในชีวิตประจำวันและในยามที่สถานการณ์ไม่ปกติ สมาชิกทุกคนมีหน้าที่ต้องยืนอยู่ข้างความดีและปฏิบัติหน้าที่ตนอย่างขยันอดทน ซื่อสัตย์ เสียสละ ฯลฯ ทั้งนี้เพื่อความสมัครสมานสามัคคีและความอยู่ดีมีสุขของทุกคน ไม่มีแม่แต่คนเดียวที่จะมีหน้าที่ “เป็นกลาง” ทั้งในยามปกติ และในยามที่เกิดแผ่นดินไหว อุทกภัยหรือในยามที่มีโจรขึ้นบ้าน ทุกคนมีหน้าที่ยืนหยัดอยู่ข้างศีลธรรมและความถูกต้อง ในระดับประเทศก็เช่นเดียวกัน สังคมที่ดีไม่ได้เกิดขึ้นเอง ประชาชนทุกคนและสถาบันทุกสถาบัน รวมทั้งสถาบันสื่อมวลชนซึ่งเป็นเสาหลักของสังคมและระบอบประชาธิปไตย ต่างต้องไม่เป็นกลางระหว่างความดีและความชั่ว ความถูกและความผิด สื่อมวลชนเปรียบเสมือนแสงสว่างที่แผ่กระจายไปทั่วสังคมเพื่อช่วยให้ประชาชนหรือเจ้าของอิติปไตยได้เห็นสิ่งต่างๆตามความเป็นจริงอย่างครบถ้วนและเป็นธรรม จะได้ตัดสินใจใช้อิติปไตยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สาระสำคัญที่สื่อมวลชนไทยเข้าใจผิดอย่างรุนแรง(หรือแกล้งเข้าใจผิดเพื่อผลประโยชน์??) ได้แก่คำว่า “เป็นกลาง” นี้เอง ข้อเท็จจริงก็คือ สื่อมวลชนเป็นสถาบันหนึ่งของสถาบันทั้งหมด ที่จะเป็นกลางระหว่าง “พระและโจร” ไม่ได้ สื่อ-

มวลชนไม่ได้มีหน้าที่เชิญพระและโจรไปออก
รายการโทรทัศน์ เพื่อถกเถียงกันแนวว่าแนวทาง
ของฝ่ายใดดีกว่ากัน โดยให้ผู้อ่านหรือผู้ชม
ตัดสินใจเอง “หมาเฝ้าบ้าน” หรือ “หมาเฝ้า
ประชาธิปไตย” มีความรับผิดชอบที่ต้อง “เลือก
ข้างโดยต้องเลือกข้างความดีงามและคุณธรรม
(พระพุทธองค์ทรงสอนให้เลือกดี ละชั่ว) การเชิญ
“โจร” ไปสาธยายความถูกต้องและความดีงาม
ของการเป็น “โจร” ปล้นชาติ ทำลายแผ่นดิน จึง
เป็นการกระทำที่น่าสังเวช เพราะเป็นการ
ครอบงำให้ประชาชนเข้าใจผิดอย่างไม่รับผิดชอบ

ความเข้าใจผิดที่ว่าสื่อมวลชนต้องเป็นกลาง
แม้ระหว่าง “พระและโจร” น่าจะเกิดขึ้นจาก
ความลับสนในความหมายของคำภาษาอังกฤษว่า
“neutral” คำที่ใช้ในวิชาสื่อมวลชนคำนี้มีความ
หมายว่า “ไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด” กรรมการบนเวทีม
วลคือผู้ที่ “ไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด” ฝ่ายแดงต้องได้ส
หมัดก็ต้องให้คะแนนฝ่ายแดงสี่คะแนน หากฝ่าย
น้ำเงิน “กั๊กหู” ฝ่ายแดง กรรมการก็ต้องหัก
คะแนนฝ่ายน้ำเงิน กรรมการมีหน้าที่ให้คะแนน
ตามความเป็นจริงอย่างกล้าหาญ เป็นธรรม และ
ปราศจากอคติ ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ของสังคมมวล
โดยรวม และความน่าเชื่อถือและศรัทธาของตัว
กรรมการเองด้วย อย่างไรก็ตาม โลกแห่งความ
เป็นจริงย่อมมีทั้งคนดีและคนชั่ว มีสื่อดีและสื่อเลว
และมีแม้แต่กระทั่งสื่อดีแล้วเปลี่ยนเป็นสื่อเลวเช่น
“มติชน” เปลี่ยนเป็น “มติชั่ว” ด้วย

เหตุนี้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จึงมี
พระราชดำรัสว่า “สังคมมีทั้งคนดีและคนเลว เรา
ไม่สามารถทำให้ทุกคนเป็นคนดีได้ ฉะนั้นจึงต้อง
เลือกคนดีมาบริหารบ้านเมือง”

ปัญหาร้ายแรงอีกประการหนึ่งของสื่อ
มวลชนไทย คือ นายทุนได้เข้าเป็นเจ้าของ
หนังสือพิมพ์เสียเป็นส่วนใหญ่ สำหรับโทรทัศน์
และวิทยุ นายทุนก็เข้าจัดรายการและทั้งสอง
กรณีต่างมุ่งผลกำไรเป็นหลัก ในขณะที่เดียวกัน
เจ้าของคลื่นก็มุ่งแต่รายได้ โดยไม่สนใจผลเสียที่

กระทบต่อสังคมและนั่นทำให้โทรทัศน์เกือบทุก
ช่องต่างมีรายการ “ละครน้ำเน่า” และ “รายการ
ชิงโชค” ที่มอมเมาสติปัญญาและกิเลส(ตามอย่าง
ฝรั่ง?) ของผู้ชมทุกเมื่อเชิ่ววัน (ต่างกับสื่อเกาหลี
ซึ่งมุ่งสร้างคุณธรรม) โดยเฉพาะอย่างยิ่งรายได้
หลักของทั้งหนังสือพิมพ์และอื่นๆ ต่างไม่ได้พึ่ง
ยอดขายและยอดผู้ชม ผู้ฟังอีกต่อไป แต่พึ่งงบ
โฆษณาของบริษัทธุรกิจหรือหน่วยงานราชการ
ซึ่งแน่นอนย่อมมีอิทธิพลต่อการรายงานข่าวและ
การวิพากษ์วิจารณ์อย่างตรงไปตรงมา รวมทั้งนัก
การเมืองก็มุ่งใช้สื่อมวลชนครอบงำความคิดของ
ประชาชน(media control) เช่นเดียวกับนัก
การเมืองอเมริกัน โดยต้องการให้ประชาชนออกไป
ทำหน้าที่ลงคะแนนเสียง แล้วกลับไปเป็น “ผู้ชม”
ดังจะเห็นจากคำพูดของนักการเมืองที่ว่า “ได้รับ
การเลือกตั้งจากประชาชนแล้ว” (จะทำอะไรก็ได้)
ทั้งๆ ที่ในระบอบประชาธิปไตย นักการเมืองและ
ข้าราชการต้องฟังเสียงประชาชนอยู่เสมอ(ไม่ใช่
แกล้งฟัง โดยทำประชาพิจารณ์ปลอมๆ) โดย
เฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องสำคัญๆ เช่น การแก้
รัฐธรรมนูญ(ในออสเตรเลียต้องทำประชามติและ
ได้คะแนน ๒ ?ใน ๓ ของผู้ลงคะแนนเสียง) การ
เซ็นสัญญาระหว่างประเทศที่มีผลกระทบต่อเขต
แดน หรืออธิปไตย หรือโครงสร้างทางเศรษฐกิจ
(การค้าเสรี) ในเรื่องนี้รัฐสภาอเมริกันต้องพิจารณา
อนุมัติหลักการและหัวข้อการเจรจาก่อนการเจรจา
และยังต้องอนุมัติผลการเจรจาก่อนการบังคับใช้
สำหรับออสเตรเลีย รัฐบาลจะวางนโยบายแก้ไข
ผลกระทบอันเกิดจากผลการเจรจา และประกาศ
ให้ประชาชนทราบ เพื่อการปรับตัวด้วย ออสเตรเลีย
ไม่เปิดเสรีด้านผลิตภัณฑ์ยากับสหรัฐฯ เพื่อ
ปกป้องชาวออสเตรเลีย ในขณะที่นักการเมือง
นายทุนสามานต์ของบางประเทศ เจรจาเพื่อผล
ประโยชน์ของตนและพวก(ขายมือถือหรือขาย
อะไหล่รถยนต์) โดยยอมให้สินค้าเกษตรกรรม
ของคู่เจรจาเข้าทำลายภาคการเกษตรของประเทศตน(สหรัฐฯ สหภาพยุโรป และญี่ปุ่นต่าง

สนับสนุนภาคการเกษตรของตนอย่างเต็มที่ เพื่อรักษาความมั่นคงด้านอาหาร)

อนึ่ง ข้าราชการการเมืองและข้าราชการประจำในประเทศประชาธิปไตยจะตระหนักดีกว่าตนคือ “บุคคลสาธารณะ” ที่จะถูกค้นหาความจริง (investigative reporting) ถูกตั้งคำถามและวิพากษ์วิจารณ์โดยสื่อมวลชนอยู่เสมอ ทั้งนี้เพื่อให้แน่ใจว่าพวกเขาจะรับผิดชอบต่อประชาชน ตามที่ได้หาเสียงและสาบานตน โดยเฉพาะทำงานอย่างคุ้มค่ากับเงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง เบี้ยเลี้ยง เบี้ยประชุม รถยนต์ประจำตำแหน่ง รวมทั้งผลประโยชน์อื่น ๆ ที่ได้รับ

สื่อมวลชนขนาดใหญ่ของสหรัฐฯ ได้ลดจำนวนจาก ๔๐-๕๐ บริษัท เมื่อ ๓๐ ปีก่อน เหลือเพียง ๘ บริษัทในปัจจุบัน และทั้งหมดเป็นของนายทุนซึ่งมุ่งเอากำไรเป็นอันดับแรก ได้แก่ ดีสนีย์ เจเนรัลอิเล็กทริกส์ ไทมวอร์เนอร์ นิวส์คอร์ป แคนเนด ไวอะคอม วอชิงตันโพสต์คอร์ป และนิวยอร์กไทม์คอร์ป สื่อมวลชนเหล่านี้ควบคุมการรายงานข่าวสารและข้อมูลร้อยละ ๘๐ ทั้งในสหรัฐฯ และในโลก ลู ดอบส์ บรรณาธิการบริหารของสถานีโทรทัศน์ซีเอ็นเอ็น กล่าวว่า “สื่อมวลชนระดับชาติได้ละทิ้งงานหนักและไม่ยอมเสียค่าใช้จ่ายในการสืบค้นและรายงานความจริงให้ประชาชนทราบอีกต่อไป พวกเขาหันไปใช้วิธีง่าย ๆ เช่น การรายงานตามคำพูดของนักการเมืองหรือข่าวประชาสัมพันธ์ ซึ่งไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ รวมทั้งรายงานข่าวของทุกฝ่าย(ทั้งพระและโจร) โดยทึกทักเอานั่นเป็นการรายงานอย่างรอบด้าน สมดุล และเป็นธรรม และนั่นเป็นวิธีการที่ปลอดภัยสำหรับพวกเขา โดยไม่ใส่ใจในผู้อ่านและผู้ชมแต่อย่างใด ด้วยเหตุนี้ ชาวอเมริกันจึงให้ความเชื่อถือในสื่อมวลชนของตนน้อยลงเรื่อยๆ

ดร.แฟรงค์ ลันตซ์ นักการสื่อสารชั้นนำของสหรัฐฯ สํารวจทัศนคติของชาวอเมริกันหลังวิกฤตการเงินเมื่อกลางปี ๒๕๕๑ และพบว่า

ชาวอเมริกันเพียงร้อยละ ๒๔.๐ ที่เห็นว่า “รัฐบาลกลาง” มีความสำคัญในอนาคต ในขณะที่โรงเรียนและโบสถ์ได้คะแนนร้อยละ ๕๑.๐ และ ๒๖.๐ ตามลำดับ ชาวอเมริกันเพียงร้อยละ ๔.๐ ให้ความสำคัญแก่สถาบันสื่อมวลชน ที่ย่าแยก็คือชาวอเมริกันถึงร้อยละ ๔๗.๐ ไร้วางใจหรือมีความเชื่อมั่นใน “ยักษ์ข้ามชาติ” (รวมทั้งใน ๕๐๐ อันดับแรกที่จัดโดยนิตยสารฟอร์จูน) เล็กน้อยหรือไม่ไร้วางใจและไม่เชื่อมั่นเลย(Dr.Frank Luntz, “What Americans Really Want”, Harper Collins, New York, 2009)

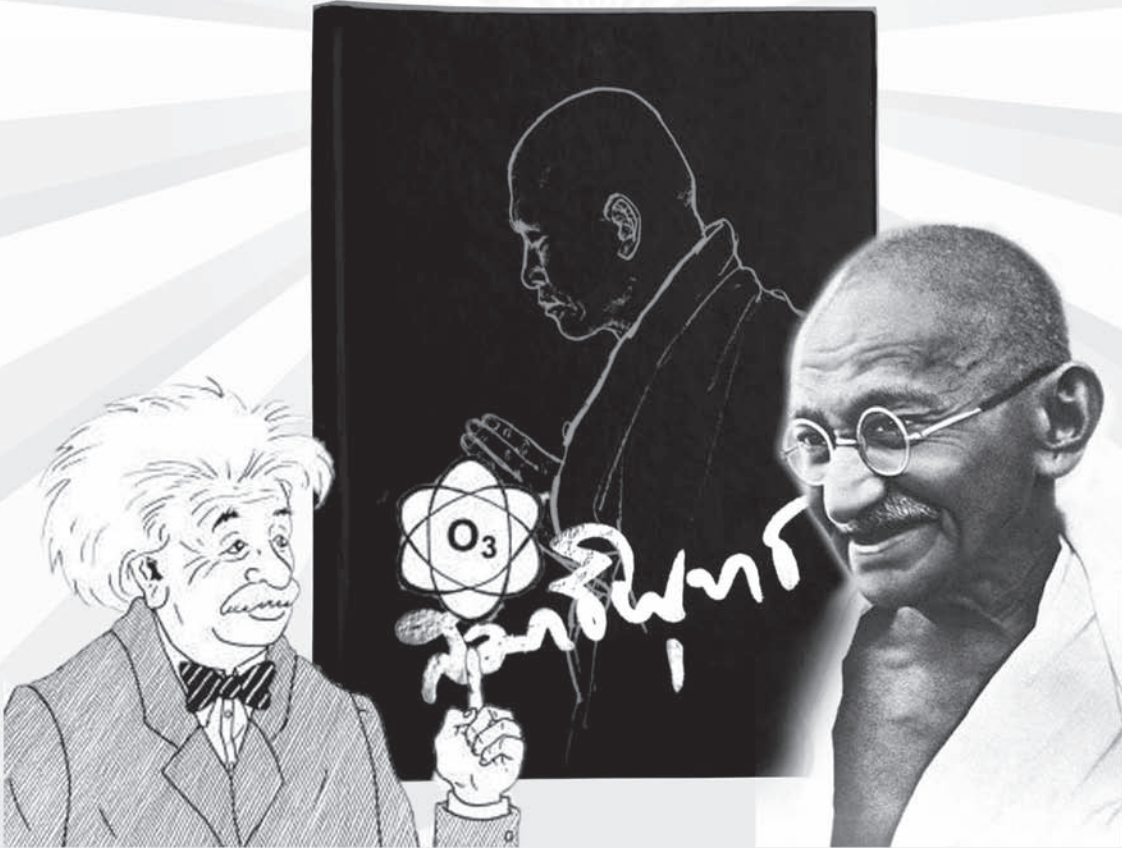
สื่อมวลชนจำนวนมากในประเทศไทย ก็ตกอยู่ในกำมือของนายทุนไร้จรรยาบรรณ ซึ่งมุ่งแต่ทำกำไรและหาผลประโยชน์เพื่อตนเองและพวกมากขึ้นทุกที พวกเขายอมรับใช้นายทุนผู้ถือหุ้น และยึดติดในเงินโฆษณาจำนวนมากมากกว่ารายได้จากผู้อ่านและผู้ชม พวกเขายินดีจะ “หุบปาก” หรือ “เจ็ยแจ้ว” หรือแม้กระทั่ง “โกหกบิดเบือน” ตามแนวทางที่ “อำนาจเงิน” และ “อำนาจรัฐ” จะชี้นำแม้แต่ในเรื่องอื้อปโตยและดินแดนของชาติ ฉะนั้น การเสพข้อมูลข่าวสารในปัจจุบันทั้งในระดับประเทศและระดับโลก จึงต้องทำอย่างมี “สติ” (รู้ตัว) และ “ใช้ปัญญา” (รู้คิด) เพื่อการไม่ถูกมอมเมาและครอบงำทางปัญญา

ในเรื่องสื่อมวลชนรวมทั้งการบริหารประเทศสรุปได้ว่า “หลักการ” และ “ศีลธรรม” ไม่เคยเปลี่ยนแปลง คนต่างหากที่เปลี่ยนแปลง กระเบื้องจึงฟูลอยน้ำเต้าน้อยกลับถอยจม ผู้ดีต้องเดินตรอกซึ่ครอกกลับเดินถนน !!!

ด้วยเหตุนี้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจึงทรงมีพระราชดำรัสว่า “ประเทศไทยตกอยู่ใน “วิกฤตที่สุดในโลก” และ “ขอให้ทุกคนทำหน้าที่” ในขณะเดียวกัน พระพรหมคุณาภรณ์(ป.อ.ปยุตโต) ก็เคยกล่าวว่า “ประเทศไทยไม่ได้มีวิกฤตอื่นใดนอกจากวิกฤตทางปัญญา”

“เมื่อสุนัขเฝ้าบ้านใดเสียมี้อโจร บ้านนั้น ถูกปล้นแน่” **๓**

● “ถ้าอยากจะทำรู้ว่า ใครเป็นจอมยุทธ์ หรือจอมยุทธ์? ก็คงดูได้จากตอนที่มีคนมาลองของ หรือโดนตีเตี้ยน คำว่า เมื่อ โดนผัสสะเข้าจริงๆ ก็จะสามารถเช็คได้ว่า ใครเป็นหมูเป็นจ่า! ซึ่งเป็นธรรมดาคนที่ทำงานให้แก่สังคม ย่อมโดนกันเป็นประจำอยู่แล้ว เราลองมาดูกันว่า ถ้าระดับโพธิสัตว์โดนผัสสะแล้ว ท่านทำกันอย่างไร?

โพธิสัตว์บนดิน - โพธิสัตว์เหนือโลก

ตอน ๑๔

เมื่อไอน์สไตน์ได้รับการต่อต้านค้านแย้ง.....

ไอน์สไตน์เป็นคนมีอารมณ์ขัน เมื่อหนังสือพิมพ์ของนาซีตั้งค่าหัว ๕๐,๐๐๐ เหรียญ เขากลับรู้สึกภาคภูมิใจว่า “ไม่ยังก์รู้ว่า ค่าตัวผมแพงถึงขนาดนั้น !”

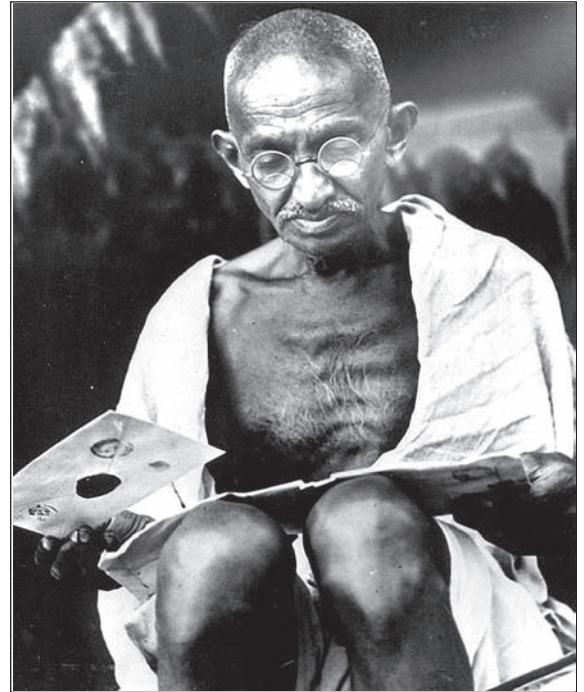
ต่อมามีสันนิบาตสตรีอเมริกันแห่งหนึ่งรู้สึก ว่าต้องคัดค้านการมาเยือนสหรัฐอเมริกาของ ไอน์สไตน์พวกเขาได้รับคำตอบจากไอน์สไตน์ ดังต่อไปนี้

ข้าพเจ้าไม่เคยได้รับการต่อต้านอย่างแข็งขันมากขนาดนี้จากสตรีเพศมาก่อน หรือถ้าจะเคยก็ไม่ได้รับการต่อต้านจากหลายคนพร้อมกันเช่นนี้

แต่ว่าประชาชนสตรีช่างระแวงระวังทั้งหลายเหล่านี้ทำไมไม่ถูกต้องหรือ? ทำไมคนเราควรจะต้องประตูดอนรับบุคคลซึ่งกลืนกินนักทฤษฎีนิยมหัวดีให้พินาศย่อยยับด้วยความเห็นกระหายและเอิร์ดอ่อยเหมือนกับในสมัยโบราณที่ เครทันมิโนทอร์ (เป็นเทพกรีกที่มีรูปร่างครึ่งคนครึ่งวัวกินมนุษย์เป็นอาหาร) กลืนกินสาวบริสุทธ์ชาวกรีกไปหลายคนอย่างติดอกติดใจ

และยิ่งกว่านั้นยังตำซ้ำพอกที่จะปฏิเสธการทำสงครามทุกรูปแบบ ยกเว้นสงครามกับภรรยาของตนที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เพราะฉะนั้น จงให้ความสนใจกับกลุ่มสตรีที่ฉลาดและรักชาติยิ่งของพวกท่าน

และจงระลึกไว้เสมอว่า กรุงโรมนครหลวงอันยิ่งใหญ่ ครั้งหนึ่งได้รับการปกป้องโดยเสียงร้องระงมของแม่ท่านที่จงรักภักดี

เมื่อคานธีได้รับการต่อต้านค้ำแย้ง.....

ครั้งหนึ่ง ท่านคานธีเดินทางโดยเรือเดินทางไปเข้าร่วม “ประชุมโต๊ะกลม” ที่ประเทศอังกฤษ ตามคำเชิญของรัฐบาลอังกฤษสมัยนั้น ในเรือมีชาวอังกฤษคนหนึ่งซึ่งคัดค้านการต่อสู้เพื่อเอกราชของคานธีตลอดมา เขียนกลอนล้อเลียนและเหยียดหยามคานธี พิมพ์ใส่กระดาษหลายหน้า แล้วนำไปให้คานธีด้วยตนเอง

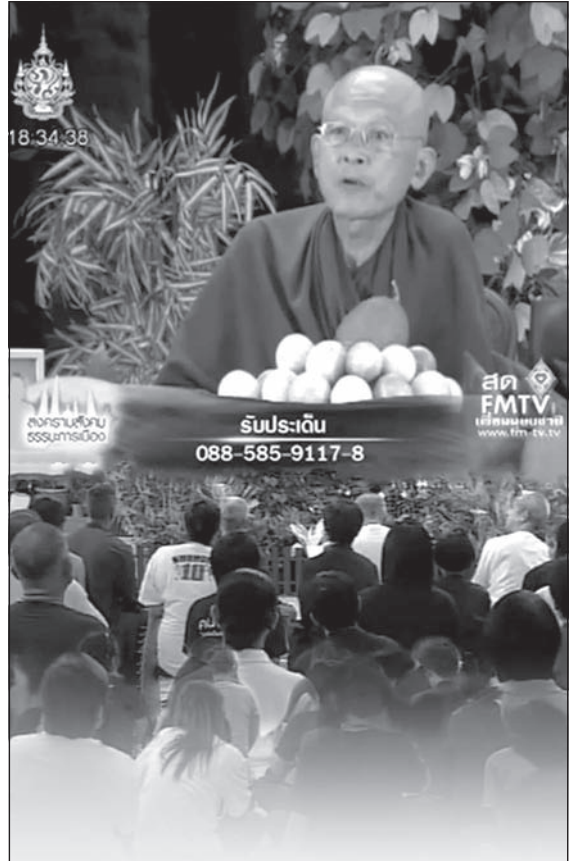
ท่านคานธีอ่านข้อความในกระดาษด้วยสีหน้าปกติฉีกกระดาษทิ้งลงทะเลแล้ว แต่ก่อนจะทิ้งท่านคานธีไม่ลืมที่จะแกะเข็มหมุดกัลดกระดาษเก็บไว้ในกล่องบนโต๊ะ ชาวอังกฤษคนนั้นถามว่า มิสเตอร์คานธี ข้อความในกระดาษนั้นมันมี “สารประโยชน์” สำหรับคุณนะ ทำไมคุณฉีกทิ้งเสียเล่า

ท่านคานธีตอบว่า “ผมเก็บสาระ” ที่ติดอยู่กับกระดาษนั้นไว้แล้ว พุดพลาจคานธีก็หยิบเข็มหมุดจากกล่องชูให้นายฝรั่งอังกฤษคนนั้นดู แต่นั่นมานายฝรั่งอังกฤษคนนั้นไม่แยกราบมาใกล้ท่านคานธีอีกเลย

ผู้ที่มีความรักความเมตตาจะต้องมีใจกว้าง.....

เราจะต้องพร้อมที่จะได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อย่างหนักหน่วง ในเมื่อเราแน่ใจว่า “เรามีความรักและหวังดีต่อเพื่อนบ้านของเราอย่างแท้จริง” แน่ใจว่าความคิดเห็นของเรานั้นถูกต้อง และในเมื่อเราแน่ใจว่า แม้เพื่อนบ้านของเราจะไม่ยอมรับหรือปฏิบัติตามความคิดเห็นของเรา เราก็จะไม่มีความขุ่นเคืองใจแม้แต่้อย กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เราจะต้องมีใจกว้างพร้อมที่จะรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และจะต้องมีความรัก ความเมตตาต่อเพื่อนบ้านของเราอย่างบริสุทธิ์ใจ

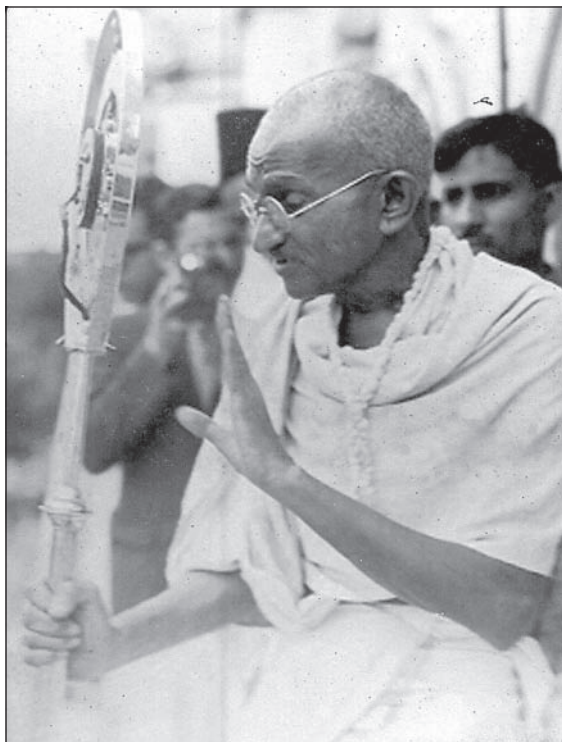
เป็นเรื่องของคนนิสัยไม่ดีที่จะกล่าวว่า ความคิดเห็นของคนอื่นนั้นไม่ดี จะดีก็แต่ความคิดเห็นของตนเท่านั้น อนึ่ง การกล่าวว่า ผู้ที่มีความคิดเห็นต่างไปจากตนเป็นศัตรูของชาติ เป็นเรื่องของคนที่มีนิสัยไม่ดีเช่นเดียวกัน จึงให้เกียรติแก่ฝ่ายตรงข้ามกับเรา เพราะเขาก็มีเจตจำนงที่ซื่อสัตย์ และมีความรักชาติเช่นเดียวกับเรา (จาก “โลกทั้งผองพี่น้องกัน”)

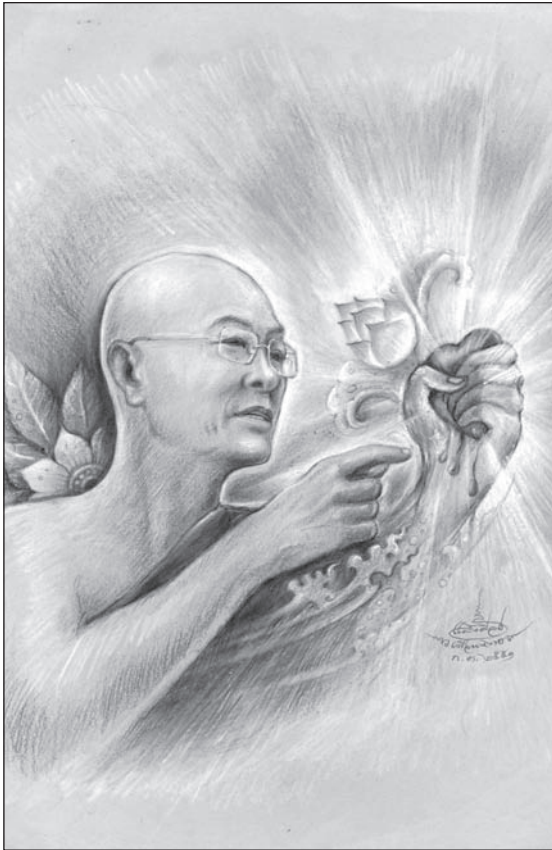
เมื่อสมณะโพธิรักษ์ได้รับการต่อต้าน ค้านแย้ง.....

มี sms เมื่อวานนี้ ๐๒๙๖ บอกว่า ผู้รู้ธรรมะด้วยการปฏิบัติจริง จะงามทั้งปฏิปทาและวาจาที่เปล่ง ไม่เพ้อเจ้อ ไม่พูดพร่ำบ้ายๆ เป้อๆ ต่างจากที่ท่านกำลังเห็นอยู่นี้อย่างสิ้นเชิง ต่างกันทั้งบุคลิกภาพและการพูดจาปราศรัย พูดอวดอุตริมนุสธรรม มักดันทุรังยกย่องตนเองว่าดีและถูกต้อง และเห็นคนอื่นผิดเสมอ นั้นแหละเลยที่สุดในพุทธศาสนา

ลักษณะของบุรุษผู้มีปัญญาและคุณธรรมสูง จะต้องสำรวมกายวาจาเป็นอย่างดี ไม่พูดเพ้อเจ้อพูดพร่ำส่งเดช ใช้คำเสริมพุ่มเฟือยเช่น “นาๆๆ” ตลอดเวลา นี่หรือผู้มีธรรมะ น่าจะเรียก “ผู้ต่ำทราม” จึงถูกกว่า

อาตมาก็เห็นใจ ท่านฟังอาตมาเป็นการพูด
พรั่าเพ้อบ้าง เป้อๆ เพ้อเจ้อ จริงๆ แล้วถ้าเข้าใจ
ใจคำว่าเพ้อเจ้อ คนที่ฟังคำเพ้อเจ้อของคน
ย่อมจะเอาไปเรียนรู้อะไรไม่ได้ จะเอาไปปฏิบัติ
ตามไม่ได้ จะเอาไปเป็นเรื่องเป็นราว เป็นเนื้อหา
อะไรไม่ได้เลย

ยืนยันด้วยัจธรรม

แต่อาตมาขอยืนยันว่า คนที่ฟังอาตมาแล้ว
ทุกวันนี้ชาวอโศกเอาไปปฏิบัติตาม ฟังแล้ว
เข้าใจ แค่เข้าใจได้มันก็ไม่เพ้อเจ้อแล้วใช่ไหม? ยิ่ง
เอาไปปฏิบัติตามแล้ว มันเกิดลดละหนายคลาย
เห็นๆเลยว่ามันลดละหนายคลายได้อย่างนี้ คำ
นี้ยืนยันความจริงว่า ไม่ใช่คำเพ้อเจ้อ แล้วคุณว่า
เป้อๆ อาตมาเข้าใจภาษาไทยคือคนบ้าง บอๆ
ไร้สติสัมปชัญญะ ไม่เป็นสำ ไม่เป็นเรื่องเป็นราว
เลอะเทอะ ฟังแล้วรู้สึกว้า ไร้สาระ บ้างเป้อๆ ก็

ของคนบ้าง พูดกันว่าอย่างนั้น

ซึ่งอาตมาว่า เอ้! อาตมานี้ ถ้าเป็นคนบ้าง
ก็คนเอาไปเรียนรู้ตาม แล้วเอาไปปฏิบัติตาม
จดจำได้ตาม และเรียบเรียงร้อยเรียงกันก็ได้
เอาไปทำวิทยานิพนธ์ก็หลายเล่มแล้ว จนกระทั่ง
ทำวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาเอก เฉพาะเอาเรื่อง
ของอาตมาโดยตรงไปทำปริญญาเอก หลายคนนะ
หลายมุม หลายเรื่อง เขาก็เอาไปทำได้

เอ้ ! ภาษาบ้าง เป้อๆ มีคนเอาไปทำ
ปริญญาเอก เป็นวิทยานิพนธ์มาเป็นเล่ม จบ
ปริญญาเอกมาด้วย ได้ด้วยหนอ เอ้ ! คนระดับ
ปริญญาเอก อาจารย์ก็ดี ผู้ไปทำปริญญาเอก
ก็ตาม เขาก็เอาไปทำได้มา นี่มีของจริง อาตมา
ไม่ได้พูด พรั่าๆ เพ้อๆ อะไรไปเลย ไม่ได้พูดเพ้อ
เจ้อ พูดเป็นจริงที่เอาหลักฐานมาอ้างอิงยืนยัน

ชะวະนะจิต- จิตนี้ไวยิ่งกว่าสายฟ้าแลบ

ขออภัยที่อาตมาพูด ไม่ได้แก้ตัวหรือคณะ
อาตมาพูดเพื่อที่จะยืนยันความรู้ของคุณผู้นี้ ๐๒๙๖
หน้าใหม่ๆ คงจะเพิ่งฟังใหม่หรือฟังมานานแล้ว
อดทนไม่ไหวก็เลยระเบิดออกมา ระบุให้อาตมาว่า
เป็นผู้ที่ต่ำทราม เป็นผู้ที่เลวที่สุดในพุทธศาสนา
นี่คือคำสรุปมาในนี้ ที่ท่านว่ามา อาตมาก็พูดตาม
นี่นะ

จริงๆ อาตมา ขออภัยนะ อาตมาพูดความ
จริงขณะนี้ที่เป็นใจของอาตมาให้ฟัง อาตมาอ่าน
ใจเป็น แล้วอาตมาก็บอกใจขณะนี้ที่อาตมากำลังมี
อยู่ อ่านมาตลอดจากใจที่อาตมากำลังพูดอาตมา
ก็มีจิตมุกฏธาดู อ่านใจของอาตมาอยู่ตลอดเวลา
ไม่ได้หมายความว่า อาตมาไม่มีตัวจิตวิญญาน
ปัญญาตัวนี้

อาตมามีมุกฏธาดูตัวนี้ เป็นชะวະนะจิตของ
อาตมา ที่มันพูดออกมา แล้วอาตมาก็อ่านจิตของ
อาตมาตลอดเวลา มันเร็ว พูดนี้ช้า จิตนี้มันทำงาน
มันเร็วกว่าพูดนัก พูดออกมาช้า ต่อให้พูดเร็วกว่านี้
มันก็ยังช้ากว่าจิต ที่มันทำงานรู้ เข้าออก สัมผัสรู้
มันรู้ได้เร็ว ผิดเถอะ จิตจะมีประสิทธิภาพ

คุณค่าของคำตำหนิ

เพราะฉะนั้น อาตมาที่พูดว่า อาตมา รู้จิตของอาตมา อาตมากำลังจะบอกคุณว่า อาตมา ไม่ได้โกรธคุณ ในจิตของอาตมาไม่มีโกรธ ไม่มีเคืองหรือไม่พอใจแม้เล็กแม้น้อยไม่มี

แต่ที่อาตมาเจตนา นำมาพูดนี้ เพื่อจะเป็นประโยชน์ให้คุณได้ฟัง และให้ผู้อื่นได้ฟัง และเพื่อย้ำยืนยันว่า อาตมาไม่ได้เป็นอย่างที่คุณว่าทรอก ไม่ใช่แก้ตัว

คุณก็คงไม่เข้าใจหรือฟังไม่ขึ้นอยู่ดี เพราะคุณอ่านจากอาการ อ่านจากการเปล่งวาจา จากกรรมกิริยาท่าทางไม่สำรวม ทั้งกายทั้งวาจาอะไร คุณบอกมาหมด แม้แต่คำฟุ่มเฟือยอะไรต่างๆ นานา ซึ่งอาตมาเจตนาขยายคำออกมาเยอะแฉะนอนอยู่แล้ว คุณบอกว่า ฟุ่มเฟือย ถ้าคนที่เขารู้ว่า โอ้ ! ขยายตัวนี้ออกมา มันเข้าใจดีขึ้น เขาก็รู้

แต่คุณเห็นกลายเป็นว่า ฟุ่มเฟือย คุณยก

ตัวอย่างคำฟุ่มเฟือยเช่น “นาๆ” เอ้! อาตมาไม่ค่อยได้พูดติดอ่างอย่างนั้น เช่นคำว่า “นาๆๆ” อยู่ตลอดเวลา ก็ไม่เป็นไร

ที่อาตมาหยิบเอามาพูดตอนนี้ก็คือเห็นว่า มันเข้ากับเหตุการณ์ที่อาตมากำลังอธิบายอยู่ตอนนี้ มันยาก มันเข้าใจยาก ก็เลยหยิบขึ้นมาขยายความประกอบ เพื่อจะให้รู้

สรุปก็คือ อาตมาเห็นใจท่านผู้นี้ ติดตามฟังอาตมาเถอะ หลายนี่หลายท่าน ที่พูดที่บอกอาตมา มา ติดตามติดๆ อาตมาเข้าใจนะ ท่านพูดอย่างนี้ดี ท่านตั้งใจดี อาตมานี้ชมชอบการตำหนิ และก็ย้ำเสมอว่า ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่ใช้คำตำหนิเป็นประโยชน์ในการพัฒนา

คำตำหนิเป็นประโยชน์ในการพัฒนา ไม่ใช่เอาคำชมมาเป็นประโยชน์ในการพัฒนา ศาสนาพุทธเป็นเช่นนั้นจริงๆ

(รายการสงครามสังคมฯ ๒๒ ก.ย.๕๔ ณ ราชธานีอโศก)

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

● นายนอก ทำเนียบ

รัฐบาลของนายกษัยลักษณ์ ถูกท้วงติง
ทั้งจากผู้รู้ทั้งในและนอกประเทศ
เรื่องโครงการรับจำนำข้าวว่า
จะสร้างความเสียหายทั้งในและนอกประเทศ
เพราะใช้เงินมากแต่ไม่คุ้มค่าเม็ดเงิน
ที่จะใช้ในการพัฒนาด้านอื่นๆ อีก
เป็นผลให้หนี้สินครัวเรือนมีมากขึ้น

ยังจำได้ไหม ช่วงน้ำหลากมาจากทางเหนือ
คน กทม. ก็ตื่นตระหนกว่าจะท่วม กทม.

แต่รัฐบาลของนายกษัยลักษณ์บอก “เอาอยู่”
ซึ่งทำให้คน กทม. หลายคนก็วางใจ ไม่ได้
เตรียมตัวยกข้าวของหนีน้ำตั้งแต่เนิ่นๆ

ในที่สุดความเสียหายก็เกิดขึ้นมากมาย จาก
ความไว้วางใจรัฐบาลต่อคำพูดที่ยืนยันของนายกษัย
หญิงคนแรกของประเทศไทยด้วยคำพูดที่ว่า
“เอาอยู่”

เมื่อรัฐบาลของนายกษัยลักษณ์ แสดง
วิสัยทัศน์เรื่อง น้ำท่วม กทม. ผิดพลาด ก็ไม่ได้
แสดงออกซึ่งความรับผิดชอบมากมาย ก็ได้แต่
อ้างนั่นอ้างนี่ แล้วเอาเงินภาษีที่เก็บจากประชาชน
มาเยียวยาผู้ประสบภัยน้ำท่วมแบบไม่มากนัก
แถมยังไม่ทั่วถึงทุกครัวเรือน แล้วรัฐบาลก็ยังคง
ทำงานต่อไปตามปกติ พร้อมกับอนุมัติงบประมาณ
การแก้ปัญหาน้ำท่วมอย่างมหาศาล แต่
ไม่โปร่งใส

ใครจะเชื่อคำพูด นายกษัย “ยิ่งลักษณ์” อีก

คราวต่อมารัฐบาลของนายกษัยลักษณ์ ก็
ถูกท้วงติงทั้งจากผู้รู้ทั้งในและนอกประเทศ เรื่อง
โครงการรับจำนำข้าวว่า จะสร้างความเสียหาย
ทั้งในและนอกประเทศ เพราะใช้เงินมากแต่ไม่
คุ้มค่าเม็ดเงินที่จะใช้ในการพัฒนาด้านอื่นๆ อีก
เป็นผลให้หนี้สินประจำครัวเรือนยุคนี้ของคนไทย
มีมากขึ้น

นี่ถ้าเกิดวิสัยทัศน์ผิดพลาด เหมือนเรื่องน้ำท่วม
กทม. อีก รัฐบาลจะกล้าเอาตำแหน่งมาค้ำประกัน
ไหม คือถ้ารัฐบาลบอก “เอาอยู่” แต่สุดท้ายเอา
ไม่อยู่ ก็ขอให้รัฐบาลทั้งคณะลาออก เพื่อให้คณะ
อื่นเข้ามาบริหารประเทศแทน ในกรณีเรื่องรับ

รัฐบาลของนายกายิ่งลักษณ์จะกล้าปกป้องชาติเหมือนนายกาของเขมรไหม?

ที่พูดที่ไรก็บอกดินแดนของเขา แต่รัฐบาลยุคนายกา ยิ่งลักษณ์

กลับบอกเป็นที่พิพาท เป็นที่ทับซ้อน บางคนบอกเป็นที่ของเขมร เหมือนคนเขมรไปเลย!

จำนำข้าวชาวนาก็เช่นกัน ถ้าส่วนรวมเสียหาย จากโครงการนี้มากกว่า รัฐบาลจะกล้าสละ ตำแหน่งการบริหารประเทศได้ไหม? ถ้าไม่กล้า ทำสัญญาประชาคม ผมก็ไม่เชื่อหรอก เพราะได้ บทเรียนมาแล้ว

มาถึงเรื่องร้อนอีกเรื่องคือ พื้นที่โดยรอบ ของปราสาทเขาพระวิหาร ที่เรื่องนี้ถูกรัฐบาลยุคอภิสิทธิ์ดันเข้าไปให้ศาลโลกตัดสิน พอมารัฐบาล ยุคยิ่งลักษณ์ก็เหมือนกินตามน้ำ ตามที่เขาว่าเอา ทางภาคประชาชน และผู้รู้หลายท่านก็ให้รัฐบาล อาย่าอมรับอำนาจการตัดสินของศาลโลก

แต่รัฐบาลยุคนายกา ยิ่งลักษณ์ก็พูดอีกทำนอง ว่า เรามีแนวทางต่อผู้คดีที่จะไม่สูญเสียดินแดน ให้เขมรเพิ่มขึ้น หรือรัฐบาลหาทางสู้เขมรในศาล โลกได้ ซึ่งเรื่องนี้หลายคนก็ไม่เชื่อนายกามากขึ้น คนในรัฐบาลไทยระดับรัฐมนตรีก็บอกแบบเตรียมใจแพ้คดีแก่เขมรในศาลโลก โดยไม่เชื่อผู้ทรง ความรู้ในภาคประชาชนว่า เราอาย่าอมรับการ ตัดสินของศาลโลกดังหลายประเทศที่ทำมาแล้ว เมื่อถูกศาลโลกตัดสินให้แพ้คดี เพราะศาลโลก เป็นศาลของประเทศมหาอำนาจที่เอาเปรียบ ประเทศเล็กๆ ให้ถอนตัวออกจากศาลโลกเสีย โดยเร็ว แม้จะต้องไปขึ้นศาลโลกก็ให้ประกาศว่า เราไม่ยอมรับอำนาจการตัดสินของศาลโลกที่ ทำให้ประเทศไทยถูกต่างชาติละเมิดอธิปไตย ยุค ฝรั่งเศสเป็นอณูพาลใช้อาวุธปล้นดินแดนไทย

แต่ดูรัฐบาลจะไม่ค่อยจริงจังในการต่อสู้เรื่อง นี้มาตั้งแต่แรก ดูจากหลายเหตุการณ์ที่ผ่านมา ซึ่งภาคประชาชนที่ติดตามเรื่องนี้ก็มองเห็นอยู่ ผมจึงว่าถ้ารัฐบาลจริงใจ กล้าบอกใหม่ว่า เรา จะไม่เสียดินแดนไทยเพิ่มขึ้นจากการตัดสินของ ศาลโลกเมื่อปี พ.ศ.๒๕๐๕ ที่ไทยจำใจยกเฉพาะ ปราสาทเขาพระวิหารให้เขมร แต่พื้นที่รอบ ปราสาทเขาพระวิหารเป็นของไทย หากไปขึ้นศาล

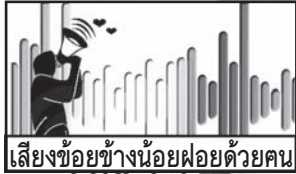
โลกแล้วต้องเสียพื้นที่มากกว่าเดิม รัฐบาลจะ แสดงความรับผิดชอบโดยลาออกจากการบริหาร ประเทศทั้งคณะหรือไม่? รัฐบาลของนายกา ยิ่งลักษณ์จะกล้าปกป้องชาติเหมือนนายกาของ เขมรไหม? ที่พูดที่ไรก็บอกดินแดนของเขา แต่ รัฐบาลยุคนายกา ยิ่งลักษณ์กลับบอกเป็นที่พิพาท เป็นที่ทับซ้อน บางคนบอกเป็นที่ของเขมร เหมือนคนเขมรไปเลย!

ซึ่งเรื่องพื้นที่รอบตัวปราสาทเขาพระวิหารนี้ มีผู้รับบอกว่า ถ้ารัฐบาลเอาไม่อยู่ สู้เขมรในศาล โลกไม่ได้ จะเสียหายกว่าเรื่องน้ำท่วมหนักกว่านัก

อีกเรื่องก็เกี่ยวกับอดีตนายกา ทักษิณ ชินวัตร พี่ชายของนายกา ยิ่งลักษณ์ ซึ่งไม่เฉพาะคนใน ชาติเท่านั้น ขนาดคนต่างชาติยังมองว่าอดีต นายกา ทักษิณสั่งการรัฐบาลนายกา ยิ่งลักษณ์ หลายเรื่องเกี่ยวกับการบริหารประเทศ เรื่องนี้ แม้นายกา ยิ่งลักษณ์จะปฏิเสธว่าพี่ชายที่เป็น นช. ทักษิณไม่เกี่ยว แต่คนไทยส่วนใหญ่ก็ดูจะไม่ เชื่อ ผมว่ามีหนทางเดียวที่นายกา ยิ่งลักษณ์จะ กระทำให้คนเขาเชื่อคำพูดในเรื่องนี้ คือจับ นช. ทักษิณมาดำเนินคดีตามกระบวนการทาง กฎหมายของไทยให้ได้ ซึ่งเป็นหน้าที่ของรัฐบาล อยู่แล้ว แล้วคนก็จะเชื่อว่าอดีตนายกา ทักษิณ มิได้บังการบริหารบ้านเมืองอยู่เบื้องหลังจริง แต่ ดูท่านนายกา ยิ่งลักษณ์จะเอาไม่อยู่อีกนั้นแหละ จากท่าทีและคำพูดที่แสดงออกเมื่อถูกนักข่าวถาม

เรื่องนี้ก็น่าจะเป็นเรื่องใหญ่ที่นายกา ยิ่งลักษณ์และรัฐบาลเอาไม่อยู่อีกเรื่องหนึ่ง แต่ก็ยังนั่งบริหารประเทศ (ให้เสียหาย) หรือเอา (ผลประโยชน์) อยู่ต่อไป ไม่ได้แสดงความรับ รับผิดชอบอะไรมากมาย ดังเช่นปัญหาอื่นๆ นับ ตั้งแต่เรื่องน้ำท่วม กทม. แล้วเราจะรอศาล โลกตัดสินให้เขมรหรือต่างชาติยุบดินแดนไทย อีกในเดือนเมษายน ที่จะถึงนี้อีกหรือ? ๓

‘แม่่ว’สโกป์ส่งเสไฟฟ้าลงยังชนะ

เสียงข่อยข้างน้อยผอยด้วยคน

● ลิทธิสัจจะ ธรรมาริปีตย์

การเมือง กทม.ไม่นำตกเป็นทาสของระบบพรรคน้ำเน่า
เพราะประเทศฉิบหายด้วยพรรคชาติชั่วเหลือทนแล้ว

ใครใจดำดูเขายำประเทศเฉยเลย!

ยึดกรุงเทพฯ เปลี่ยนประเทศ

กรุงเทพฯคือประเทศไทย เมื่อแก้ปัญหาเมืองหลวงสำเร็จ ย่อมเป็นต้นแบบให้กับทั้งประเทศการเมืองท้องถิ่น กทม.ก็จะเป็นตัวนำร่องการเมืองระดับชาติถัดไป

สมัยพลตรีจำลอง ศรีเมือง นำกลุ่มรวมพลังชนะเลือกตั้งเป็นผู้ว่า กทม. กรุงเทพฯ สะอาด ทันตาเห็น ก้าวหน้าขึ้นเยอะเซียว นานทีคนดีมีโอกาสรับใช้ เป็นคนจริง ซื่อสัตย์ เสียสละ ตรงไปตรงมา เชื่อถือพิสูจน์ได้ เริ่มค่านิยมใหม่ยิ่งใหญ่ใต้ฟ้าเมืองไทย เข้าทำดีเหลือเกิน

เสียชีวิตเยยเสียชีวิตนัก มหาจำลองไม่ทัน ปักหลักนำพา กทม.ให้มันดีโดดเด่นเห็นประจักษ์ต่อเนืองหลายๆ สมัยหนอย

ท่านเป็นผู้ว่าสมัยสองไม่ทันไร ก้าวกระโดดไประดับชาติ พัดกับเสือสิงห์กระทิงแรด คนดีมีไม่พออยู่แล้ว ชำร่ายผ่าไปหลงกลยักษ์ทักษิณให้ขึ้นนำทัพพรรคพลังธรรม เวรกรรมประเทศไทย!

พลังเจียบเฉย เลยเสร์จโจรจัญไร

สักยี่สิบปีก่อน คนภูธรตั้งรัฐบาล ชาวกรุงคอยล้มรัฐบาล คนกรุงเทพฯวันนี้ชักเพี้ยนลิทำ จะปล่อยโคตรโกงพรรคเพื่อไทยส่งเสไฟฟ้าก็ชนะเป็นผู้ว่าฯ โดนทักษิณคุยโตตบหน้าขนาดนี้ ไม่มีปากเสียงได้ใจ หรือคนกรุงโดนสนตะพาย ตามอย่างบ้านนอกคอกควายถึงไหนกันแล้ว

อย่างไรก็ดี คนกรุงไม่น้อยคงไม่ยากให้พรรคเผาเมืองกินรวบกรุงเทพฯเบ็ดเสร์จประเทศไทยโกงได้เจียบสนิทอย่างไร้รอยต่อ

สุดท้ายต้องช่วยด้วยกบดักวิชามารประชาธิปไตย คือ ไม่เลือกเราเขามาแน่ มันจะต้องหนีไม่พ้นอัปรีโยไป จัญไรมา อยู่ชาติชั่วเช่นนี้หรือ...

พรรคแมงสาบก็ทำแสนแสบ แอบแฝงอื้ออห่อหมก ชี้ขลาดตาขาวไม่เอาจริง จนควายแดงกำแหงเผาเมือง เป็นต้น

การเมือง กทม.ไม่นำตกเป็นทาสของระบบพรรคน้ำเน่า เพราะประเทศฉิบหายด้วยพรรค

ชาติชั่วเหลือทนแล้ว

น่าสลดสังเวชที่คนกรุงไม่สามารถเลือกผู้ว่าฯโดยอิสระจากพรรค ขณะที่ตัวเลือกในผู้สมัครอิสระหลายท่านน่าจะถือถือว่ากันตั้งเยอะ ถ้าคนกรุงเทพฯยังไม่มีปัญหาทำประชาธิปไตยเป็นตัวอย่างนำหน้าได้ ประเทศไทยคงต้องย่ำล่าหลังอีกนาน

ประเด็นหนึ่งที่เกิดปัญหาตัดสินใจเลือกตัวบุคคล คนไม่น้อยช่างคิดมากเลยเถิด ข้างละเลียด คนนั้นก็ไม่ได้ คนนี้ก็ไม่ได้ เฟงโทษไปเสียหมดจนไม่อยากเลือกใครสักคน

คนช่างดีไม่รู้ตัวดอกว่า ตนเองไม่มีทำ ไม่กล้าเสียสละเท่าผู้สมัครนั้นๆ เลยด้วยซ้ำ เมื่อมันมีตัวเลือกให้คิดเพินได้แคไหน ก็จำเป็นต้องเอาสักคนในพวกนั้นขึ้นมาเป็นจนได้นั้นแหละ

เลือกตั้งผู้ว่า กทม.หนนี้ คำตอบคงอยู่ที่พลังเจียบตั้งหลายสิบเปอร์เซ็นต์ แล้วในเมื่อพลังเจียบนี้เองเป็นตัวชี้ขาด หากตัดสินใจเลือกตั้งใจคิดได้ก็เป็นสิทธิ์ชอบธรรม

แต่พวกนอนหลับทับสิทธิ์นี้แย่มาก ถือเป็นตัวถ่วงความเจริญ ไม่ยอมทำหน้าที่พลเมืองอันสำคัญ

โดยเฉพาะใช้แต่เวทีเลือกตั้งเท่านั้น ปัญหาใดๆ ผุดขึ้นในบ้านเมือง ถึงครั้งคราวควรแสดงมวลชุมนุมประท้วงคัดค้าน หรือปรากฏตัวประกาศเสียงสงเสริมตามแต่กรณี พลเมืองดีควรมีส่วนร่วมด้วยตัวเอง

อย่างงาน ๕ ธันวาคม ต้อนรับในหลวงเสด็จออกสิหบัญชรพระที่นั่งอนันตสมาคม มหาชนทั่วไทยมากันลั่นหลามมีดฟ้าม้วนดิน ต้องถือว้าเป็นชุมนุมการเมืองอันยิ่งใหญ่ สำแดงฉันทาประชามติให้โลกรู้ว่า ยังยินดีมีสุขกับบรมบารมีโพธิสมภารพระเจ้าแผ่นดินพระองค์นี้ นี่คือเสียงประชาธิปไตยโดยไม่จำเป็นต้องเลือกตั้ง

สำหรับพวกจ้องล้มกษัตริย์ถึงมีสิทธิ์เห็นต่าง ก็ควรเคารพปรากฏการณ์เสียงข้างมากในวันที่ ๕ ธันวาคม มีใช้หรือ...

ปตท. จอมโจรยักษ์ปล้นประเทศ!

ในประเด็นพิพาทขัดแย้งอื่นๆ ก็เช่นกัน ช่วยออกชุมนุมรัฐรักสามัคคี คือตื่นรู้ความจริง ต้องปกป้องประเทศ พร้อมใจกันประกาศตัวคัดค้านอำนาจศาลโลก คดีเขตปราสาทเขาพระวิหาร ประท้วงโครงการจำนำข้าวผีเปรต นอกคอกเป็นต้น

หรือกรณีน้ำมัน-แก๊ส โศครแพง ซึ่งจะขึ้นราคาแอลพีจีและห้ามรถจดทะเบียนใหม่ใช้ ไม่ทราบว่าจะข้อเท็จจริงที่ปรากฏแฉกันมาเป็นปี ฟ้องสาธารณะให้รู้ว่ ปตท.คืออภิมหาโจรปล้นประเทศไทย โฉนยังลอยนวลเย้ยฟ้าทำดินอยู่ได้ทุกสมัยรัฐบาล

ปตท.เดิมเป็นรัฐวิสาหกิจ โดนข้อหาผูกขาด นำเกลียดนั่นนี่ ดันแปรรูปหวังให้แข่งขันมีประสิทธิภาพสูงขึ้น ถึงวันนี้เป็นบริษัทในตลาดหลักทรัพย์ ฝากลับผูกขาดทำลายการแข่งขันของตลาดโหดร้ายสามานย์ยิ่งกว่าไม่รู้กี่เท่า

มหาโจรทุนยักษ์สามานย์ปล้นประเทศ เช่น ปตท. ไม่ถูกเอาคืนมาสักที เพราะขาดพลังเจียบมาร่วมตื่นรู้ ลูโซบไลเปลี่ยนแปลง

มหาภัยพลังเจียบนิ่งเฉย

ชาวพุทธซึ้งมักจะมีสำคัญผิดในการปฏิบัติธรรม คือทำจิตให้สงบ สงบกาย วาจา โดยถือศีล จะสงบถึงจิตต้องทำสมณะนำหน้าวิปัสสนาตามหลัง ส่วนใหญ่ใช้นั่งสมาธิเป็นหลัก

สมาธิที่รู้จักกันดีทั่วไปแบบฤาษี คือ หลับตา สะกดจิต โดยไม่เข้าใจสะกดกิเลสออกจากจิตตามหลักอริโยสัมมาสมาธิ อันประกอบด้วยองค์ ๗ มีสัมมาทิฐิเป็นประธาน คุชฌนาบด้วยสัมมาวายามะ และสัมมาสติขับเคลื่อนเพื่อเดินหน้าชำระกิเลสในพฤติกรรมทั้งสี่ มีการคิด พุดทำ ดำรงชีวิต ตลอดกาย วาจา ใจ ทั้ง ๒๔ ชั่วโมงในทุกกาละเทศะ ปรากฏการณ์ (สัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ สัมมาอาชีวะ)

นั่นคือสมาธิสมาธิ เคลื่อนไหวใช้ชีวิต

ประจำวัน ประกอบด้วยองค์อารยมรรคทั้งเจ็ด ดังกล่าว ถึงจะจัดเต็มเป็นอารยสัมมาสมาธิตรง ตามมหาจิตตาริสกสูตร (ตปฎ ๑.๑๔ ข้อ ๒๕๓)

ทางสุดโต่งสองฝ่าย คือ กามสุขัลลิกานุโยค หมกมุ่นในกามสุขต่อแหล่ ต้องตัดขาด ข้อนี้พอ เข้าใจกันดีไม่น้อย ให้สมณะ มกน้อย ล้นโดย รับได้ง่าย

ส่วนสุดโต่งข้างอัตตกิลมถานุโยคหลงลำบาก ปักม่นยึดภพ ถืออิตตา พาจมปลักดักดานฐาน สงบโดดเดี่ยว เทียวหนีโลก หลบสังคม เสี่ยง ผัสสะเลยเถิดอย่างฤาษีประมาณนี้

นี่แหละต้นเหตุคับแคบของเถรวาท มุ่งหลุด พ้นส่วนตัวแบบอรหันต์โดยเมินโพธิสัตว์ ทั้งห่าง สังคม ขาดโพธิกิจบำเพ็ญประโยชน์ตน- ประโยชน์ท่าน

ปัญหาสังคมเลยแก้ไม่ตก เพราะการศึกษา พุทธที่ผิดพลาดตามกระแสหลัก

แม้พ่อครูผูุ้ตสาหะประกาศโพธิสัตว์ภูมิ พยาปฏิบัติธรรม ๒๔ ชั่วโมง ชูธงลัทธิพุทธแบบ อโศก เป็นทั้งเถรวาทไม่ขาดมหายาน ลดละ ตัณหาส่วนตัว พร้อมแก้ปัญหาลังคมไปด้วยบ้าง ทั้งการเมือง เศรษฐกิจ บุษบาบุญนิยม หนีสะสม จัดหนักสาธารณโภคีชุมชนแก๊จน เลิกแข่งรวย ด้วยเศรษฐกิจพอเพียง...

โพธิกิจพ่อครู สู้มา ๔๐ กว่าปี มีธรรมฤทธิ์ เกิดปาฏิหาริย์ เห็นชัดในหมู่ชาวอโศก สำหรับ สังคมวงกว้างยังต้องทุ่มโถมไปตามวิสัย

อุปสรรคเกิดจากพลังเจียบชอบนิ่งเฉยดูตาย ไม่เอาไหน เป็นทองไม่รู้ร้อน เหมือนใจจิตใจดำ ปล่อยคนเลวลอยนวล ปล่อยคนชาติชั่วมั่ว อำนาจคดโกง เลือดฤาษีหนีปัญหาแล้งน้ำใจ เหล่านี้เป็นผลพวงของคนดีที่ยังขาดแคลนปัญหา กล้าเสียสละน้อย คอยเห็นแก่ตัวมากเกินไป ไม่ยอมสู้เปลืองตัวบ้าง

สังคมนเลวเพราะคนดีท้อแท้ สังคมแยะ เพราะคนดีชี้ขาดเกิน อะไรๆ จะดีขึ้น อยู่ที่ คนดีต้องลุยโลด ขึ้นไปรอแก้คนเลวชาติเล็ก ชั่วได้หมด ฝันไปเถอะ เราต้องโทษคนดีก่อน คนเลว น่าฟังดังท่านว่านี่ไหมเอ๋ย...

ดังนั้นปัญหาใหญ่ของบ้านเมืองอยู่ที่คนชาติ ช่วยอยู่ในอำนาจมากเกินไป ขณะเดียวกัน คนดีขึ้นไปเป็นใหญ่ยังน้อยนัก จำเป็นต้องจัดหนัก เติม เติมเข้มปัญญาเพิ่มน้ำใจยิ่งขึ้น

เฉพาะอย่างยิ่ง พลังเจียบ หมูปัญญาชน เหล่าชนชั้นกลาง เป็นมวลใหญ่ จึงเป็นตัวแปร ชี้ขาด ยิ่งเรื่องปัญหาบ้านเมืองด้วยแล้ว พลังเจียบเป็นกลุ่มสำคัญ ไม่ใช่เฉพาะเลือก ตั้งผู้ว่า กทม. เท่านั้น

แม้กรณีนโยบายรัฐบำดีเดือด กู้หนี้ผลาญ ประชานิยม โถมจ่านำข้าว ชายชาติเขตแดน เขาพระวิหาร ปล่อย ปตท.โขกน้ำมันแพง ชูด เลือด หลอกต้มคนไทย แทนที่จะลดถูกกว่าครึ่ง เพื่อกระชากค่าครองชีพลงทันที

เรื่องเดือดร้อนเทือกนี้ ขึ้นปล่อยให้รัฐบาลปู ยิ่งและ ทุนเชิด บู้ยี่ปู่ยาต่อ โดยประชาชนไร้ ปากเสียง หลงเป็นพลังเจียบเสียตั้งมาก หากชาติ ล่มจมก็ช่าง แล้วตัวเองจะอยู่รอดถึงไหนละ มิกกลายเป็นพวกหนักแผ่นดินสิ้นดีไปฉิบ !

เหตุนี้แทนที่ชาวพลังเจียบจะมัวคุดคู้อยู่ใน รั้วบ้านถ้ำ รั้วรักษาตัวรอดเป็นยอดเลว อย่าไป เชื้อกวีชี้เมาสุนทรภู่สัก คือเหล่าพลังเจียบ ชน ชั้นกลางมีปัญญา น่าจะออกนำหน้าแก้ปัญหาลังคม เสียสละ หาญกล้าทำหน้าที่ การเมือง ภาคประชาชนอย่างครั้ง ๑๔ ตุลา ๑๖ เคยทำ กันมาแล้วบ้าง

ถึงเวลาพลพรรคพลังเจียบ เลิกเป็นตัวถ่วง ประชาธิปไตยเสียทีเถอะ เจ้าประคุณเอ๋ย พลิกผัน หันมาปลดแอกบ้านเมืองพ้นกำมือเผด็จการสภา คอกกระบือได้แล้วจะมัววีรอลังเลอะไรตรงไหนอีก...

เรื่องลับสน ลำคัญผิดเพี้ยน ยังมีเยอะ อย่างอุเบกขา ชอบอ้างวางตัวเป็นกลาง ที่แท้ เป็นกั้วต่างหาก เป็นกลางไม่เข้าข้างไหนเลยได้ ใจ มันต้องหนุนคนดีขึ้นหอคอยงาช้าง พร้อม เชี่ยวชาติชั่วไปไกลๆ

ตื่นเถิดพลังเจียบเอ๋ย คนดีไม่สิ้นอยุธยา เพียงกล้าใช้สิทธิ์ประท้วงทวงคืนประเทศจาก เผด็จโกงทรชน

จงกล้าที่จะเรียนรู้ความทุกข์อย่างมีความสุข
และจงมีความสุข ที่ได้เรียนรู้ความทุกข์...
สุขที่ได้เห็นกิเลส
สุขที่ได้อดทนกับกิเลส

อิสระแท้เป็นเช่นใด...

เป็นเวลากว่า ๑๐ ปีแล้วที่ฉันได้ใช้ชีวิตของ
ลูกอโศก ตั้งใจศึกษาปฏิบัติธรรมอยู่ได้ร่วม
โพธิ์แห่งนี้ จาก ๖ ปีของการศึกษาลัทธิมา-
ลิกษาที่หลวงปู่ได้สร้างขึ้น เพื่อบ่มเพาะความ
เป็นสัมมาให้แก่ลูกหลาน จวบจนวันที่ฉันเรียน
จบได้รับปลดจากมือพระโพธิสัตว์ด้วยความ
ภาคภูมิใจ จนถึงวันนี้กับการใช้ชีวิตในรูปแบบ
ศิษย์เก่าลัทธิมาลิกษาที่อยู่ในวัด จนเลื่อนฐานะ
เป็น **“ชาวชุมชนภูผาฟ้าน้ำ”**

เวลาผ่านไป ทุกสรรพสิ่งก็ย่อมเปลี่ยนแปลง
แต่การเปลี่ยนแปลงนั้นจะเป็นไปในทิศทางใด?
จะนำพาสิ่งที่ดีหรือไม่ดีมาสู่ชีวิตของเรา ก็อยู่
ที่เราที่จะเป็นผู้กำหนดโชคชะตาให้กับตัวเราเอง

สำหรับฉันเวลา ๑๐ ปีผ่านไปไว้อย่างไม่น่า
เชื่อ จากเด็กน้อยอายุ ๑๓ ที่ไม่ค่อยรู้ประสี
ประสา ไม่รู้จักอะไรเกี่ยวกับชาวอโศกเลย
ไม่ได้สนใจใฝ่ใฝ่อะไรมากมาย แต่ก็ต้องมาถูก
บังคับให้ได้ดี และการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ก็
เป็นการกำหนดเข็มทิศชีวิตใหม่ของฉัน

มาถึงตอนนี้ฉันอายุ ๒๓ ปีแล้ว และ
ธรรมะก็เปลี่ยนชีวิตฉันไปอย่างไม่น่าเชื่อ
ธรรมะสอนให้ฉันรู้จักตัวเอง รู้จักการใช้ชีวิต
ด้วยสติ รู้จักการแก้ปัญหาหรืออุปสรรคที่
ผ่านเข้ามาด้วยหลักธรรม คำสอนของพระ
พุทธองค์ และสิ่งสำคัญคือธรรมะทำให้เรา
เหมือนมีพลังพิเศษที่เก็บซ่อนอยู่ หลายสิ่ง
หลายอย่างที่เราเคยกลัว เคยทุกข์จนแทบขาดใจ
เคยท้อจนจะหมดแรง ธรรมะก็จะเป็นตั้งน้ำ
หล่อเลี้ยงจิตวิญญาณให้ลุกขึ้นสู้ต่อไป จน
สามารถก้าวเดินฝ่าอุปสรรคขวากหนามได้
อย่างมั่นคง และไม่หลงทาง

ฉันเคยรู้สึกกลัวความทุกข์มาก จนถึงทุก
วันนี้ก็ยังมีกลัวอยู่ บางครั้งเราก็เผลอ
กลัวมันโดยไม่ได้ตั้งใจ กลัวโดยไม่รู้สาเหตุ
หรือบางทีก็กลัวโดยไม่ทันจับความรู้สึกที่เกิด
ขึ้นของตน จึงคิดว่าไม่กลัว แต่พอมา
พิจารณาให้รู้จริงตามความเป็นจริงแล้ว ถึงจะ

รู้ว่า **“อ้อ! ที่แท้เรากลัวทุกข์เข้าขั้นโคม่า
เลยนะนี่!”**

แม้จะเคยศึกษา เคยได้ยินท่านสมณะ
ท่านสิกขมาตุเทศน์ให้ฟังอยู่บ่อยๆ ถึงลัทธิของ
ธรรมแล้วว่า **“แท้จริงความสุขนั้นไม่มีเลย มี
แต่ทุกข์มากกับทุกข์น้อยเท่านั้นเอง”** แต่บางครั้ง
การเผชิญหน้ากับความทุกข์มันก็ทำให้เราจับทิศ
จับทางลมไม่ถูก เหมือนถูกกิเลสเป่าหูจนเสียสติ
ลืมไปว่าความทุกข์ที่เกิดขึ้นนั้นมันไม่ใช่เรา มัน
คือกิเลสต่างหาก แต่เราก็มักจะผลมโง่งให้เรา
กับกิเลสเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันจนแยกไม่ถูก ตัว
เราก็ก๊อสนมึนงงไปหมด เหมือนน้กรบที่พิน
กระบีไปอย่างสะเปะสะปะ สุดท้ายก็ทำให้พ่าย
แพ้ต่อศัตรู พ่ายแพ้ต่อกิเลสที่เข้ามาครอบงำ
สุดท้ายก็หลงไปทุกข์ใจ เสียใจ น้อยใจ ทำใจ
ให้เว้าๆ แหว่งๆ ไปตามกิเลส

ท่านสมณะเคยสอนฉันว่า **“จงกล้าที่จะเรียน
รู้ความทุกข์อย่างมีความสุข และจะมีสุข
ที่ได้เรียนรู้ความทุกข์... สุขที่ได้เห็นกิเลส
สุขที่ได้อดทนกับกิเลส”** ฉันฟังคำสอนที่เปี่ยม
ด้วยเมตตาของท่านเป็นลิบๆ รอบ พยายาม
ทบทวน ไตร่ตรอง พิจารณา และลองนำไปทำ
ลุ่มบ้างลุกบ้างไปตามเรื่อง จนค่อยๆ เข้าใจ
ความหมายที่แท้จริงของมันได้ที่ละนิดๆ จาก
ตอนแรกที่เข้าใจแล้ว รู้แล้ว แต่พอทดลอง
ทำไปอีกเรื่อยๆ ความเข้าใจที่เคยมีกลับไม่ได้
หยุดอยู่แค่นั้น มันยังมีนัยะที่สำคัญและลึกซึ้ง
จนน่าประหลาดใจ มองเผินๆ ดูเป็นเรื่อง
ง่ายๆ ใกล้เคียงตัวแค่นี้ แต่เรากลับทำมันได้ยาก
เย็นยิ่งนัก และถ้าสามารถทำได้จนเป็นตัวจริง
เราก็มองเข้าใจคำสอนของท่านผู้รู้ที่ว่า **“ความ
สุขนั้นแท้จริงไม่มีเลย มีแต่ความทุกข์มาก
หรือทุกข์น้อยเท่านั้นที่จริงที่สุด”**

การฝึกปฏิบัติตามคำสอนนี้ ทำให้ฉันได้
ค้นพบถึงความหมายของคำว่า **“อิสระ”** ไป
พร้อมๆ กัน แม้เคยฟังคำๆ นี้มานาน แต่
ไม่เคยได้เข้าใจความหมายแท้จริงของมันเลย

เวลาที่เราอยากทำอะไรตามใจตัวเอง ไม่อยากถูกใครบังคับ ไม่อยากอยู่ในกฎเกณฑ์กติกา ฯลฯ เราก็มักจะอ้างว่า “อยากอิสระ” ความหมายของคำว่า “อิสระ” จึงมีเพียงแต่การทำอะไรก็ได้ตามใจตัวเองเท่านั้นหรือ!

ความจริงแล้วฉันก็เคยใช้คำว่า “อยากอิสระ” มาบ่งหน้าให้กิเลสตัวเองในยามที่เหน็ดเหนื่อยกับการงาน ท้อกับผู้คน ในวันที่ไม่อยากฝันใจทำในสิ่งที่ไม่ชอบ ในยามที่ความทุกข์มาจลจลอยู่กับคำว่า...ไม่ได้ตั้งใจ เราก็แทบอยากตะโกน “ขอความอิสระ” จนสุดเสียง

ฉันเคยร้องไห้ฟูมฟาย ทุกข์ใจจนทรมาณไปหลายวันเพราะอยากเรียกร้อง “ความอิสระ” ให้กับตัวเอง โดยไม่รู้เลยว่านั่นไม่ใช่ “ความอิสระ” เลย แต่เป็นการตกอยู่ในบ่วงของกิเลสที่รัดตรึงจิตวิญญาณของเราไว้อย่างเหนียวแน่น จนตกเป็นทาสผู้ซื่อสัตย์ของมันอย่างโง่หัวไม่ขึ้น จนฉันได้สะดุดใจและนึกคิดว่าสิ่งที่เราต้องการนั้นมันคือ “ความอิสระ” จริงหรือ!??

“ทำไมความอิสระถึงได้มีแต่เรื่องทุกข์ใจหนักใจ เรียกร้อง เอาแต่ใจเล่า! ความอิสระน่าจะทำให้เรารู้สึกสุขใจ เบาใจ โล่งใจสิ!??”
ฉันเอ่ยถามตัวเองขึ้นมาในตอนนั้น และสิ่งที่ทำให้ฉันได้เข้าใจ “ความอิสระ” มากยิ่งขึ้น ก็คือบทเพลงๆ หนึ่งที่หลวงพ่อสมณะโพธิรักษ์ได้เคยแต่งไว้ให้สะกิดใจผู้คนที่โหยหาความอิสระเสรีภาพทั้งหลาย...

**“อิสระเป็นเช่นใด ไซ้ฝันกันได้ง่าย
อิสระกายแต่ใจไม่พ้นคนคือทาส
เพราะเพียงกามโกรธยังบังอาจ
ขลาดกลัวแท้ แพ้มันไม่สร้าง
อิสระเป็นเช่นไร ไซ้หนักทักทักได้
อิสระใจหากใครเข้าถึงซึ่งเกินอ้าง
นั่นคือคนที่มิใจว่าง
ผู้เพียรล้างจนกิเลสตาย
อิสระไซ้ไซ้เพียง
แค่เกียงเอาได้ตั้งใจ**

**หรือจะประสงค์สิ่งใด
แล้วได้ตามใจมุ่งหมาย
นั่นไซ้อิสรชน
นั่นแค่คนยังวุ่นวาย
เพราะว่าอัตตามากมาย
ขายหน้าความเป็นทาสใจ
อิสระคือบุคคลผู้พ้นความเป็นทาส
ปราศจากบ่วงบ่วงกิเลสไซ้ไร้เป็นใจใหม่
เสรีภาพอาบใจยิ่งใหญ่
ใคร่ครวญช้อนสังวรให้ดี
ผู้มีอิสระจริง นั้นยังไม่เอาแต่ใจ
เพราะไม่ประสงค์สิ่งใด
ใคร่อยากบำเรอสุขี เพราะท่านไม่เห็นแก่ตัว
รู้ทั่วตัวกิเลสดี
ลึกลงด้วยปัญญาหากมี
เหลือที่จะทายคาดเดา
อิสระคือบุคคลผู้พ้นโลกีย์ได้
หากบงสิ่งใดให้ตนไม่พินเกมคนเศร้า
ซึ่งมจมอยู่ในโลกเก่า
ก็ยังเขลามิเราเรื่อยไป”**

ต้องขอขอบคุณบทเพลงแห่งธรรมะที่ช่วยกล่อมเกลাজิตวิญญาณของฉันให้เข้าถึงแก่นแท้ของธรรมะ แม้จะยังอ่อนหัดในการพากเพียรปฏิบัติ แต่ก็ทำให้มองเห็นแสงสว่างที่ปลายอุโมงค์ มองเห็นเส้นทางที่จะก้าวเดินได้ทอดยาวออกไป และได้เข้าใจถึงสัจจะที่แท้ของคำว่า “อิสระเสรีภาพ”

หากเราต้องการที่จะมี “ความอิสระเสรีภาพ” จริงๆ นั้น เราคงต้องหันกลับมาฝึกฝนจิตวิญญาณของตัวเองให้ “กล้าที่จะเผชิญกับความทุกข์อย่างมีความสุข จนสามารถเหนือทุกข์ เหนือสุขได้” เมื่อนั้นความอิสระเสรีภาพก็จะเป็นของผู้พิชิตกิเลสได้ โดยไม่ต้องร้องเรียกหาจากผู้ใดเลย

● **คุ่นเคยดี ก็ได้ดี**
คุ่นเคยชั่ว ก็ได้ชั่ว
คุ่นเคยเฉย ก็ได้เฉย
คุ่นเคยอะไร ก็ได้อย่างนั้น.

ภาพโดย Frieak Janssens

ภาพโดยพระอาจารย์ชาคิโน

คนควรคุ่นเคยอะไร?

(สันถวชาดก)

พระศาสดาประทับอยู่ ณ พระเชตวัน-
มหาวิหาร ทรงปรารภเรื่องของการบูชาไฟ

มี**ภิกษุ**จำนวนมากได้พบเห็นตบะ(ความเพียร
เผาผลาญกิเลส)ของ**พวกชฎิล**(นักบวชที่เกล้าผม
มุ่นเป็นมวยสูง ถीलัทธิบูชาไฟ) ซึ่งพากันบำเพ็ญ
อยู่ที่ด้านหลังของพระเชตวันมหาวิหาร ชฎิล
ทั้งหลายต่างพากันเพียรบูชาไฟด้วยความคุ่นเคย

อย่างยิ่ง

เหล่าภิกษุเห็นพฤติกรรมเช่นนั้น ก็บังเกิด
ความสงสัยมิใช่น้อย จึงชักชวนกันไปทูลถามพระ
ผู้มีพระภาคเจ้า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ชฎิลทั้งหลายพากัน
ประพฤติดบะผิดๆเยี่ยงนี้ ความเจริญในการ
กระทำเช่นนี้จะมีอยู่หรือไม่ พระเจ้าข้า”

พระศาสดาตรัสตอบทันที

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ไม่มีความเจริญใดๆ ในการบูชาไฟนี้เลย แม้โบราณบัณฑิตก็เคยสำคัญว่า มีความเจริญเพราะการบูชาไฟ จึงบูชาไฟเป็นเวลาเนิ่นนาน ครั้นไม่เห็นมีความเจริญใดๆ ในการบูชาไฟนั้น จึงดับไฟทิ้งเสีย แล้วเดินจากไปโดยไม่หันกลับไปมองอีกเลย”

ตรัสแล้ว ทรงนำเรื่องราวนั้นมาแสดง

ใน

.....

อดีตกาล มีทารกคนหนึ่งเกิดในตระกูลพราหมณ์ บิดามารดาได้จุดไฟบูชาในวันเกิดแก่ลูกน้อยของตน แล้วเก็บรักษาไฟวันเกิดนั้นไว้

จนกระทั่งเขาเติบโตใหญ่เป็นมาณพน้อย(หนุ่มน้อยในวรรณะพราหมณ์) มีอายุได้ ๑๖ ปี บิดามารดาจึงกล่าวกับเขาว่า

“ลูกรัก ลูกโตเป็นหนุ่มแล้ว ควรรู้เวลาอันควรที่จะเลือกทางเดินของชีวิตตน โดยจะรับเอาไฟวันเกิดของลูก ไปบูชาบำเพ็ญอยู่ในป่า หรือจะรำเรียนไตรเพท(คัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ของพราหมณ์) แล้วอยู่ครองเรือน”

“ลูกไม่ต้องการอยู่ครองเรือน แต่ปรารถนาบูชาไฟในป่า เพื่อเข้าถึงพรหมโลก(ที่อยู่ของพระเจ้าในศาสนาพราหมณ์)เป็นที่สุด”

เมื่อเป็นดังนั้น บิดามารดาจึงมอบไฟวันเกิดให้มาณพน้อยนำไฟวันเกิดเดินทางไปในป่าแห่งหนึ่ง ได้พบสถานที่อันเหมาะสม จึงสร้างบรรณศาลา(ศาลามุงด้วยใบไม้กิ่งไม้)เป็นที่อยู่อาศัย แล้วพากเพียรบำเพ็ญบูชาไฟสม่ำเสมอทุกวัน

มีอยู่วันหนึ่ง มาณพน้อยได้อาหารมาจากหมู่บ้านใกล้ๆ ป่านั้น จึงเกิดความคิดขึ้นมาว่า

“เราจะถวายข้าวปายาส(ข้าวที่หุงด้วยนมวัวกับน้ำตาล) และสับปี(เนยใส)ที่ได้มา แก่มหาพรหม(พระเจ้าผู้เป็นเจ้าสูงสุดในศาสนาพราหมณ์)เถิด”

คิดแล้วก็ทำพิธีบูชาไฟถวายพระมหาพรหม ด้วยการสาดข้าวปายาสและเนยใสใส่กองไฟ

ทันใดนั้น ไฟก็ลุกพรึบขึ้น เปลวไฟลุกลามไปทั่วบรรณศาลา มาณพน้อยก็ตกใจยิ่งนัก พอได้

สติก็รีบวิ่งหนีออกไปยืนอยู่นอกบรรณศาลา แล้วมองดูไฟที่กำลังไหม้ด้วยความสังเวช(เกิดสำนึกดีจากความรู้สึกสลดใจในสิ่งที่ไม่ดี) พลันเกิดปฏิภาณ(ความแจ่มแจ้ง)หลุดปากออกมา

“สิ่งอื่นที่จะช่วยช้ำยิ่งไปกว่าความคุ่นเคยเป็นไม่มี ดังนั้นความคุ่นเคยกับคนเลวทรามเป็นความช้ำช้ำ เพราะแม้แต่ไฟที่เราบูชาให้อิมหนาแล้ว ด้วยเนยใสและข้าวปายาส ก็ยังไหม้บรรณศาลาที่เราสร้างขึ้นแสนยากให้พินาศสิ้น”

กล่าวจบอย่างรู้แจ้งแล้ว ก็คิดว่า

“เราไม่ต้องการสิ่งที่ทำลายมิตรอีกต่อไป”

จึงเอาน้ำมาดับไฟ เอากิ่งไม้มาฟาดจนไฟดับสนิท แล้วเดินจากไปอย่างไม่อาลัยอาวรณ์ มุ่งสู่ป่าหิมพานต์(ป่าหนาวแถบเหนือของอินเดีย)

ณ ป่าหิมพานต์ มาณพน้อยได้พบเห็นนางกวางตัวหนึ่งชื่อสามามีความคุ่นเคยสนิทสนมกับราชสีห์ เสือโคร่ง และเสือเหลืองเป็นอย่างยิ่ง โดยมีได้ถูกสัตว์เหล่านั้นทำร้ายเลย จึงอดไม่ได้ที่จะอุทานออกมา

“สิ่งอื่นที่จะประเสริฐยิ่งไปกว่าความคุ่นเคยเป็นไม่มี ดังนั้นความคุ่นเคยกับสัตว์บุรุษ(คนที่มีสัมมาทิฏฐิ)เป็นความประเสริฐ เพราะแม้แต่นางกวางสามาก็ยังเลียปากราชสีห์ได้ เลียปากเสือโคร่งได้ และเลียปากเสือเหลืองได้ ก็เพราะความคุ่นเคยรักใคร่ต่อกัน”

เห็นเช่นนี้แล้ว พราหมณ์มาณพน้อยจึงตัดสินใจบวชเป็นฤๅษี(นักบวชผู้บำเพ็ญพรตแสวงหาธรรมหาความสงบ) กระทั่งได้อภิญญา(ความรู้ยิ่งในคุณวิเศษ) และสมาบัติ(สภาวะสงบระงับกิเลสอันประณีตยิ่ง)เกิดขึ้น ครั้นมรณภาพแล้วก็เข้าถึงพรหมโลก

พระศาสดาตรัสชาดกนี้จบแล้ว ทรงเฉลยว่า

“เราตถาคตเองได้เป็นพระฤๅษีในครั้งนั้น”

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๓ ข้อ ๑๗๓ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๗ หน้า ๘๑)

ความจริงโลกใบนี้เราอยู่กันอย่างเคารพ ให้เกียรติ เชื่อใจ
แต่กับข้าราชการ-นักการเมือง ต้องตรวจสอบตลอดเวลา
การคอร์รัปชันเราอยู่อันดับต้นๆ
แต่การทำงาน “สงเดช” เรานี้แหละ ๑ ใน ๓

รู้เท่าทันเล่ห์เหลี่ยม ของข้าราชการ-นักการเมือง ในการเสนอโครงการ

บุพกาล แต่ก่อนแต่ไร “ข้าราชการ” กับ “นักการเมือง” มักจะถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน
แกกินบ้าง ฉันทกินบ้าง จึงอยู่กันอย่างสมานฉันท์ ไม่เหยียบเท้าซึ่งกันและกัน
จะมีก็ยุคนี้ ฉันทกิน ๑๐ คำ แกยังอ้าปากค่างไม่แบ่งกุเลย กลืนน้ำลายเอือกๆ!
แรงกดดันสูง สักวันอาจจะเบิด
“กินคนเดียวไม่มีสุข” พุทธภาษิตว่าเช่นนั้น

นิยามโครงการ เมื่อจะทำงานนอกเหนือรับเงินเดือน เขาก็จะคิดโครงการเสนอเหตุผลเสนอหลักการ ที่มาที่ไป เสนอขั้นตอนการดำเนินงาน เสนอบประมาณเสนอกิจกรรมพรรณนาชะจนหยุดย่อย

เมื่อคิดพัฒนาที่ต้องเขียนโครงการเพื่อหวานล้อมให้ผู้ใหญ่เห็นดี เพราะต้องใช้เงินเมื่อคิดหาเงินเข้ากระเป๋าก็ต้องเขียนโครงการอีกรอบเดิม อ้างสารพัดถนนควายเดินบ้านปลอดฝุ่น ม่ายรันทต ฯลฯ

เป็นโครงการที่ไม่มีก็ได้ แต่หาเรื่องทำ!
โครงการที่ดี ต้องเป็นรูปธรรม จับต้องได้ ถ่ายรูปได้ มีกิจกรรมรองรับ นับว่าผ่านด่านที่ ๑

หลายโครงการเป้าหมายเพื่อฝัน ดูดีแต่ทำไม่ได้ก็เยอะ!

หลายโครงการเป้าหมายอสังการสง่างาม แต่รู้เลยไม่สำเร็จ!

หลายโครงการเป้าหมายดูดี แต่ประชา-นิยม แจกเงินลูกเดียว!

โครงการจึงขอแค่เขียนให้ดีๆ อ่านแล้วเท

คนภายในเขาอาจรู้ทัน แต่เพื่อให้ประชาชนอ่านแล้วนับถือๆ

หรือเวลามีใครมาตรวจสอบ แค่สอบผ่าน**คำตอบอยู่ที่คน** จะปลุกพืชต้องเตรียมดิน จะกินต้องเตรียมอาหาร จะพัฒนาการต้องเตรียมประชาชน จะพัฒนาคนต้องพัฒนาตัวเอง จะพัฒนาตัวเองต้องพัฒนาที่ใจ!

โครงการจะเลอเลิศก็ง่ายเปลี่ยเพราะ “คนทำ” ไม่เอาจริง

สักแต่ทำส่งเดช!

สักแต่ให้จบๆ ไป!

เมื่อขาดแรงบันดาลใจโครงการ สารพัดจึงแค่เป็นภาพมายา เป็นแค่การแสดงภาพยนตร์

●●
เมื่อคิดหาเงินเข้ากระเป่าก็ต้องเขียนโครงการอีกรอบเดิม อ้างสารพัดถนนควายเดินบ้านปลอดฝุ่น ม่ายรันทต ฯลฯ เป็นโครงการที่ไม่มีก็ได้ แต่หาเรื่องทำ!

●●

ถ่ายทำเสร็จ...เก็บฉากเก็บจอ!
เจ็บแล้วต้องจำ ทั้งนักการเมืองทั้งข้าราชการไว้ใจไม่ได้พอๆ กัน

ไม่ทำจริงหรือมุ่งหาผลประโยชน์งบประมาณแผ่นดินก็จะหายไปกับสายลมพาไปเที่ยวชายแดน เขียนชะโก้ โครงการเรียนรู้วัฒนธรรมประเทศเพื่อนบ้าน (เที่ยวฟรี-กินฟรี)

ถนนจักรยานแต่ทำเป็นจุดๆ กระโดดไปกระโดดมา อย่าว่าแต่จักรยานแล่นคนเดินยังไม่ได้!

ขอยกระดับความเป็นอยู่ประชาชนที่แจกเงินลูกเดียว

อดีตเจ็บๆ สมัยหนึ่งเมื่อมีคำสั่งห้ามรับบุคลากรเพิ่มเพื่อหยุดงบประมาณแต่ก็ถูกบูรณาการเล่นแร่แปรธาตุขยายตำแหน่งทำเป็นเพิ่มปริมาณงานเยอะจริงๆ นะจ๊ะ!

จาก ผ.อ.ปรับเป็นระดับสำนัก!

จากรอง ผ.อ. ๒ คน ทำหลักฐานงานเยอะต้องมี ๔ รอง ผ.อ.!

ระดับผู้บังคับบัญชามากขึ้น แต่ระดับปฏิบัติงานลดลงๆ

คนทำมีน้อย คนสั่งมีเยอะ!

เป็นการแหกตาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในรอบ ๑๐๐ ปี!

ตรวจสอบต้องลงพื้นที่ สุดท้ายนี้เหนือกว่าคำบรรยายคือการลงพื้นที่

ดูด้วยตาเห็นของจริง

ประเมินด้วยตนเอง

ความจริงโลกใบนี้เราอยู่กันอย่างเคารพ ให้เกียรติ เชื่อใจ

แต่กับข้าราชการนักการเมือง อย่าเลยต้องตรวจสอบตลอดเวลา

การคอร์รัปชันเราอยู่อันดับต้นๆ

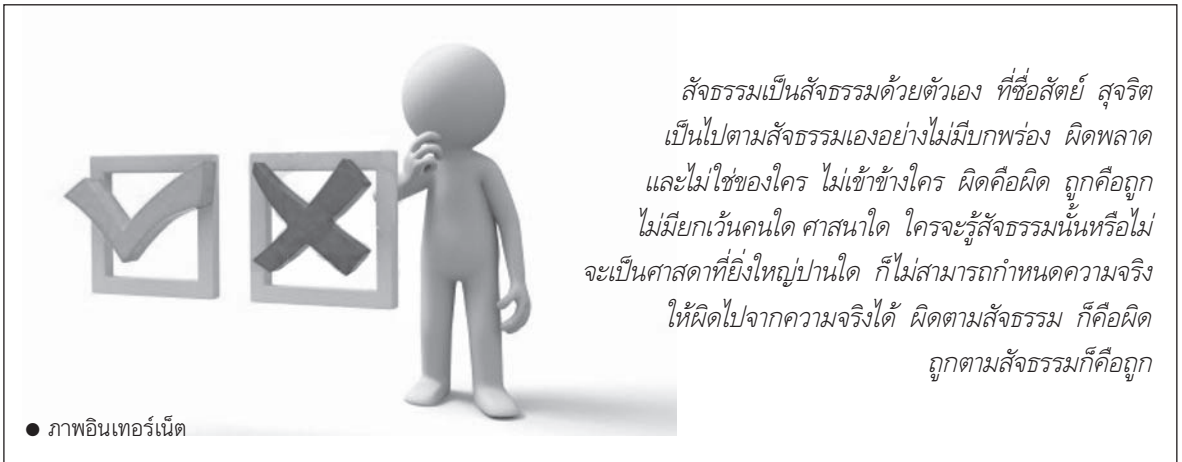
แต่การทำงาน “ส่งเดช” เรานี้แหละ ๑ ใน ๓

ทุเรศมั้ยครับ ประชาชนอย่างไรเรา!

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๗๑<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ใ
ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาย้ายสน อ.เขาย้ายสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถาธิบาย เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย ดังนั้น แต่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่จะเข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน “ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น “ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม (ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ
นับถือเทียบเท่า “อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมี
คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง” ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ นักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง
และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น
นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง
น้อยลงๆ ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็น
นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มีความ
ความเข้าใจใน “ฐานะแห่งบุคคล” เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม) นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล” ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน “สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน “ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑. ฐานะนักบวช
๒. ฐานะนักบริหาร ๓. ฐานะนักบริการ ๔. ฐานะนักผลิต
๑. ผู้มี “ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น “ฐานะ” ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชาทันทีเดี๋ยวนั้น เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเทิดทูน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น “สธณะ” หนึ่งในของ **พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง” สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น “อรหัตต” จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุด
ในประชา “ฐานะแห่งบุคคล” ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้อง “สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า “ปรมาตถสัจจะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย “ฐานะนักบวช” ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพียงอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปที่ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง “มัจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ ‘ปรโลก’ เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระวิสุทธิกษัตริย์เจ้าตรัสหลักการของ “ความเป็นมัจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิฎฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น “อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โลกตรรกุมิ” ได้อย่าง

“มัจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล (อตถิ ทินนัง) หมายความว่า

ว่า ผู้หนึ่งต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิวฐิ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผลที่เป็นโลกุตรธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิวฐิ) ว่า “ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรออก ผู้หนึ่งก็คือ “มิจฉาทิวฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า “ทานที่ให้แล้ว มีผล” ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” ใดๆ จะจึงจะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานนี้ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น (ทิวฐิ) ที่ถูกต้องจึงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิวฐิ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคัมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ชั้นสูงชั้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิวฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ปรมาตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิวฐิสูตตร-ลักกายทิวฐิสูตตร-อตตทานุทิวฐิสูตตร” ซึ่งต้องมี “สัมผัสเป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียด

ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) ชนิด ที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซานติ) “เห็น” (ปัสสติ) อย่างสัมผัสอยู่หลังๆ เป็นปัจจุบัน นั่นทีเดียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำไปให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพัทธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาก็ได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เขียวอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อัตถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลสได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตรกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกขอาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์ชั้นอุตตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหัต” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรามังสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่อยจนถึง “อวิชา ๘” และกำลังจะได้สาธยายถึง “ปฏิจจสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก “อวิชา” ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายร้ายแรง

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิวฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เถอะ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิวฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิวฐิ” (มิจฉาทิวฐิ) แต่เรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดี่ยวนั้น ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะประโยชน์” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

พระพุทธเจ้าตรัสว่า ธรรมะที่เป็นอาริยะของพระองค์ นี้ “คัมภีรา (ลึกซึ้ง) ทูทุทสา (เห็นได้ยาก) ทูรณูพิพา (รู้ตามได้ยาก) สันตา (ความสงบ) ปตีตา (ประณีต) อตักกาวจา (จะคาดคะเนเอาไม่ได้) นิปฺนา (ละเอียดถึงขั้นนิพพาน) ปันติตเวทนียา (รู้ได้เฉพาะบัณฑิต) [พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๒๖ และข้ออื่นๆอีก]

ดังนั้น “ความสงบ” (สันติ) แบบของพระพุทธเจ้านี้ จึง

เป็น“ความสงบพิเศษ” มิใช่“ความสงบสามัญ”ที่จะรู้กันได้ง่ายๆ เพราะไม่ใช่สามัญความรู้พื้นฐานทั่วไป

จึงไม่ใช่“ความสงบ”หรือ“สันตยา”ที่เป็นแค่เพียงตื่นง่าย ๆ ตามที่คนทั่วไปเข้าใจกัน เท่าที่รู้ที่เป็นกันอยู่ ตามสามัญปุถุชน อันสามารถคิดเอาได้ ประมาณเอาคะเนเอาได้

ซึ่ง“ความสงบ”หรือ“สันตยา-สันติ”ชนิดพิเศษ ที่เป็นแบบพระพุทธเจ้าหมายถึง มันเป็น“วิสามัญ” เป็นความรู้เฉพาะที่มีในศาสนาพุทธเท่านั้น จึงเกินกว่าคนธรรมดาทั่วไปจะรู้จะเป็นกันได้ง่ายๆ ซึ่งมันเป็นทั้ง“ความลึกซึ้ง”(คัมภีร์)จริงๆ ทั้ง“เห็นได้ยาก”(พุทธสา)อย่างยิ่ง ทั้ง“ตรัสรู้ตามได้ยาก”(ปุรณโพธา)แท้ๆ **ซึ่งเป็น“ความสงบ”(สันตยา,สันติ)ที่พิเศษสุด** ทั้ง“สุขุมประณีต”(ปณิตา)หมุนรอบเชิงซ้อน ทั้ง“จะคาดคะเนเอาไม่ได้”เลย(อตักกาวจร) ทั้ง“ละเอียดถึงขั้นนิพพาน”(นิปฺพาน)ทีเดียว จึงสามารถ“รู้ได้เฉพาะบัณฑิต”(ปณิตเวทเนีย)ผู้เรียนรู้อีกฝนสัมมาทิฏฐิได้จริงเท่านั้น

“ความสงบ”(สันตยา)ชนิดนี้มันลึกซึ้งอย่างไร? ลองสาธยายไปตามหลักกรรมของพระพุทธเจ้ากันดูบ้าง

กล่าวคือ มันเป็น“ความสงบ”ที่ไม่ใช่แค่“สงบ”เพราะชีวิตอยู่เฉยๆไม่มีอะไรยุ่งอะไรวุ่นเลย หรือ“สงบ”เพราะกรรมกิริยาอาการอยู่นิ่งๆเจี๊ยบๆหยุดๆ หรือ“สงบ”คือไม่มีอะไรสัมผัสเลย ฯลฯ เป็นต้น ตามสามัญที่รู้จักกัน

แต่มันเป็น“ความสงบ”ที่มี“ปัญญาพิเศษ”(วิชา ๘ หรือญาณ ๑๖)เข้าไปสัมผัสภาวะลักษณะของ“ความทุกข์”นั้นๆ (เจตสิกทุกข์)ชนิดที่ได้รู้จักผู้แจ้งเห็นจริงรอบถ้วนสมบูรณ์แล้ว ตามที่ได้ปฏิบัติมา ว่า“ความทุกข์”เป็นเช่นนี้ๆ แต่บัดนี้..“ความทุกข์”นั้นไม่มีแล้วในจิตใจของตน เพราะเหตุแห่งทุกข์คือ“อวิชชา” เป็น“กิเลสอกุศลจิต”ได้ดับไปแล้ว

จิตสงบเพราะอาการทุกข์ไม่มีในจิตใจ แม้ชีวิตปัจจุบันจะประจัญอยู่กับอุปสรรคหนกหนา อยู่กับความวุ่นวายของผู้อื่นข้างนอก ข้างนอกเขาวุ่นวาย เขาไม่สงบ ดีไม่ดีความวุ่นวายนั้นเข้ามาเล่นงานเราด้วยซ้ำ เช่น พระมทาโมคคัลลลานะก็ดี พระพุทธเจ้าก็ดี ประจัญกับผู้ทำร้ายที่เขาทำร้ายท่านอยู่ จิตใจของท่านก็ไม่ทุกข์ สงบอยู่ ผู้มี“สัมมาสมาธิ”ก็เช่นกัน แม้จะประจัญอยู่กับผู้ทำร้าย จิตใจของผู้นี้รับรู้อยู่ แต่จิตใจเราก้“สงบ” จิตใจของท่านไม่ได้

วุ่นวายวุ่นไหวไปด้วยเลย นี่แหละคือ“ความสงบ”แบบพุทธ จึงไม่ใช่ จิตสงบเพราะจิตไม่รับรู้ ไม่ได้คิดไม่ได้รู้ จิตเฉยเฉย จิตไม่ได้สัมผัสสัมพันธ์กับภายนอก จิตสงบอยู่แต่ในภายใน จิตสงบเพราะสิ่งแวดล้อมทั้งหลายมันสงบไม่ได้มากวนเรา หรือจิตสงบเพราะ“ดับความรู้สึก”ในจิตไม่รู้อะไรเลย(อสังขย)

แต่เพราะสามารถ“กำหนดหมาย(สัญญา)รู้ทุกข์”ได้ กระทั่ง“อธิปัญญาสิกขา”เจริญไปตามลำดับ ตามพระพุทธพจน์ที่ว่า ควรกำหนดรู้หรือพึงกำหนดรู้(ปริยญฺเวยย)

นี่คือ ข้อที่ ๑ ใน“อริยสัจ ๔”ของพระพุทธเจ้า แล้วได้ปฏิบัติอย่างเป็น“สัมมาปฏิบัติ” ตามข้ออื่นอีก กระทั่งเกิด“สัมมาสมาธิ” คือ ปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓ ซึ่งเป็นการปฏิบัติในชีวิตประจำวันปกติ ที่มีทวาร ๖ ทำงานมี“สัมผัส”(ผัสสะ)เป็นธรรมดาของชีวิตครบภายนอกภายใน จนกระทั่งบรรลุ“สัมมาสมาธิ”ได้ เพราะมี“สัมมาญาณและสัมมาวิมุตติ”ตั้งมั่นเต็มในจิตใจ

ดังที่พระพุทธเจ้าก็ได้ตรัสไว้ในข้อ ๒๗๙ อีกว่า บรรดาองค์ทั้ง ๗ นั้น สัมมาทิฏฐิย่อมเป็นประธาน ก็สัมมาทิฏฐิย่อมเป็นประธานอย่างไร คือ เมื่อมีสัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปปะจึงพอเหมาะได้ เมื่อมีสัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจาจึงพอเหมาะได้ เมื่อมีสัมมาวาจา สัมมากรรมจึงพอเหมาะได้ เมื่อมีสัมมากรรม สัมมาอาชีวะจึงพอเหมาะได้ เมื่อมีสัมมาอาชีวะ สัมมาวายามะจึงพอเหมาะได้ เมื่อมีสัมมาวายามะ สัมมาสติจึงพอเหมาะได้ เมื่อมีสัมมาสติ สัมมาสมาธิจึงพอเหมาะได้ เมื่อมีสัมมาสมาธิ สัมมาญาณจึงพอเหมาะได้ เมื่อมีสัมมาญาณ สัมมาวิมุตติจึงพอเหมาะได้ ด้วยประการฉะนี้แล พระเสขะผู้ประกอบด้วยองค์ ๘ จึงเป็นพระอรหันต์ประกอบด้วยองค์ ๑๐

สุดท้ายพระพุทธองค์ก็ทรงสรุปลงในข้อ ๒๘๐ ว่า บรรดาองค์ทั้ง ๗ นั้น สัมมาทิฏฐิย่อมเป็นประธาน ก็สัมมาทิฏฐิย่อมเป็นประธานอย่างไร คือ ผู้มีสัมมาทิฏฐิย่อมเป็นอันสลัดมิจฉาทิฏฐิได้ ทั้ง

อกุศลธรรมลามกเป็นอเนกบรรดามี เพราะมิจจาทิฏฐิ เป็นปัจจัยนั้น ก็เป็นอันผู้มีสัมมาทิฏฐิสลัดได้แล้ว และ อกุศลธรรมเป็นอเนก ย่อมถึงความเจริญบริบูรณ์ เพราะ สัมมาทิฏฐิเป็นปัจจัย

ผู้มีสัมมาสังกัปปะย่อมเป็นอันสลัดมิจจาสังกัปปะได้...

ผู้มีสัมมาวาจาย่อมเป็นอันสลัดมิจจาวาจาได้...

ผู้มีสัมมากัมมันตะย่อมเป็นอันสลัดมิจจกัมมันตะได้

ผู้มีสัมมาอาชีวะย่อมเป็นอันสลัดมิจจอาชีวะได้...

ผู้มีสัมมาวายามะย่อมเป็นอันสลัดมิจจวายามะได้...

ผู้มีสัมมาสติย่อมเป็นอันสลัดมิจจาสติได้...

ผู้มีสัมมาสมาธิย่อมเป็นอันสลัดมิจจาสมาธิได้...

ผู้มีสัมมาญาณย่อมเป็นอันสลัดมิจจญาณได้...

ผู้มีสัมมาวิมุตติย่อมเป็นอันสลัดมิจจวิมุตติได้ ทั้ง

อกุศลธรรมลามกเป็นอเนกบรรดามี เพราะมิจจาวิมุตติ เป็นปัจจัยนั้น ก็เป็นอันผู้มีสัมมาวิมุตติสลัดได้แล้ว และ อกุศลธรรมเป็นอเนก ย่อมถึงความเจริญบริบูรณ์ เพราะ สัมมาวิมุตติเป็นปัจจัย

นั่นก็คือ “ผลธรรม”อันบริบูรณ์ ที่ได้จากการปฏิบัติ จณมี “ความสงบ”ชนิดที่เป็น “สัมมาสมาธิ” ซึ่งชื่อว่า สมาธิ แบบพุทธ เพราะปฏิบัติด้วย “มรรค ๗ องค์” ตามพระพจน์ พุทธใน “มหาจัดตารัสกสูตร” และได้พยายามให้ “สัมมา” จน สัมมาบริบูรณ์ ครบ ๑๐ เป็น “สัมมัตตะ ๑๐” (ภาวะที่ถูก ๑๐)

ใครได้ศึกษาจน “ทิฏฐิ” เข้าใจครบ “สัมมาทิฏฐิ ๑๐” (ไม่ใช่สัมมัตตะ ๑๐ นะ นั่นมันเบื้องปลาย) สัมมาทิฏฐิ ๑๐ นี้ คือ ทิฏฐิ ๑๐ ที่ต้อง “สัมมาทิฏฐิ” เป็นเบื้องต้น แล้วจึงจะไปปฏิบัติ พอไปปฏิบัติ “สัมมาทิฏฐิ” ก็จะเป็นประธานในการปฏิบัติ

เพราะมี “สัมมาทิฏฐิ” เป็นประธานนี้แหละ “สัมมาสังกัปปะ” จึงพอเหมาะได้

พอเหมาะ อย่างไร?

พอเหมาะ ก็หมายความว่า “สัมมาทิฏฐิ” นั้น เมื่อเรา ลงมือปฏิบัติก็มี “สัมมาวายามะ-สัมมาสติ” คือ มี “สติ” นำ การปฏิบัติ และพยายาม “โยนิโสมนสิการ” คือ มีการทำใจ ในใจด้วยความพยายาม

การทำใจในใจก็คือ การจัดการกับใจของเรา(มนสิการ) โดยแยบคาย(โยนิโส) โดยถ่องแท้(โยนิโส) หรือโดยให้ลงไป

ถึงที่เกิด(โยนิโส) คือ เรียนรู้ปฏิบัติให้ “อริปัญญาลึกซึ้ง” มี ประสิทธิภาพยิ่งลึกลงไปถึง “สมุทัย”(เหตุ)แล้วจัดการกำจัด “เหตุ”(สมุทัย)ที่เป็นอกุศลเหตุนั้น

ฉะนั้นคือกระบวนการของ “การทำใจในใจ” ให้เจริญ กล่าวคือ ผู้ปฏิบัติจะมี “อริปัญญาลึกซึ้ง” เจริญเป็น “วิชชา” ไปตามลำดับ สามารถยังรู้เข้าไปใน “สังกัปปะ ๗” อัน ได้แก่ ตักกะ-วิตักกะ-สังกัปปะ-อัปปนา-พยุปปนา-เจตโส อภินิโรปนา-วีสังขาร

“วีสังขาร” ตัวนี้คือ “สังขาร” ชั้นปรมัตถธรรม ที่ผู้ ปฏิบัติจะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง จิต-เจตสิกต่างๆ อย่าง เป็นของจริง ด้วย “ญาณ” หรือด้วย “วิชชา” ของตน [ความรู้ชั้นวิสามนุตระดับ คุณวิเศษ(อุตตรินุสสธรรม)ของพุทธ] เช่น “วิญญาน” หรือ “เวทนา” แม้แต่ “ตณหา-อุปาทาน” ถึงขั้น “นิโรธ” เป็นต้น

ซึ่งผู้ศึกษาศาสนาพุทธ เมื่อมีสัมมาทิฏฐิจริง อวิชชา ก็จะเป็นปัจจัยให้เกิด “สังขาร” แต่เมื่อมีสัมมาทิฏฐิในการปฏิบัติแล้ว ก็จะสามารถยังเข้าไปรู้ “สังขาร” ได้

จะเห็นว่า “อวิชชา” เจริญขึ้นเป็น “วิชชา” ไปตามลำดับ คือ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “สังขาร” (วีสังขารในสัมมาสังกัปปะ ๗ เป็นต้น) ตาม “ปฏิจจสมุปปาท” ของพระพุทธรเจ้า

เพราะอริปัญญาลึกซึ้งจะเริ่มพยายาม (สัมมาวายามะ) พัฒนา รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง จิตที่เริ่ม “ตำริ” อันคือ “ตักกะ” แล้ว มี “ธัมมวิชัยสัมโพชฌงค์” พยายามแยกแยะจนจับตัว “มิจจาสังกัปปะ” ซึ่งได้แก่ กามหรือพยาบาท เป็นต้น จับได้แล้วก็

“กำจัด” อกุศลเจตสิกนี้ด้วย “ปหาน ๕” ให้บริบูรณ์ตามลำดับ เมื่อกำจัด “อกุศลเจตสิก” ได้สิ้น ก็ไม่มี “เหตุ” (สมุทัย) เข้าไปร่วมปรุงแต่งในจิตเจตสิกของเรา เพราะ “เหตุ” คือ อกุศลจิตไม่มีแล้วใน “การปรุงแต่ง” (สังขาร) นี้

วีสังขารของเรา ก็เป็น “การหลุดพ้น” อันไม่มี “เหตุ” ให้เกิดวิกรรม เป็น “มิจจาวาจา” แต่จะเป็น “สัมมาวาจา” เพราะ “ใจเป็นประธาน” (มโนปพพังฯ)

นั่นก็คือ สัมมาวาจาจึงพอเหมาะได้ เมื่อมีสัมมาวาจา สัมมากัมมันตะจึงพอเหมาะได้ เพราะการกระทำรวมทั้งกายวาจาใจ (กัมมันตะ) ไม่มี “เหตุ” คือ อกุศลจิต ที่จะนำไปให้เกิดกรรมกิริยาเป็น

“มิจจกัถมมันตะ” “กัถมมันตะ” จึงเป็น “สัมมา กัถมมันตะ”

อาชีพรักกันยเดียวกัน ก็เป็น “สัมมาอาชีวะ”

เมื่อมีสัมมา กัถมมันตะ สัมมาอาชีวะจึงพอเหมาะได้

เมื่อมีสัมมาอาชีวะ สัมมาวายามะจึงพอเหมาะได้

เมื่อมีสัมมาวายามะ สัมมาสติจึงพอเหมาะได้

เมื่อมีสัมมาสติ สัมมาสมาธิจึงพอเหมาะได้

เมื่อมีสัมมาสมาธิ สัมมาญาณจึงพอเหมาะได้

เมื่อมีสัมมาญาณ สัมมาวิมุตติจึงพอเหมาะได้

ซึ่งจะเห็นชัดว่า “สังกัปปะ” นี้เองที่เป็นเรื่องสำคัญที่
ต้องเรียนรู้ให้ถ่องแท้ชัดเจน และต้องทำให้เป็น ทำให้ได้
ทำให้สำเร็จผล นี่คือ การทำให้ใจในใจให้ถ่องแท้แยกคาย
ศัพท์ทางวิชาการก็คือ “โยนิโสมนสิการ”

“การทำในใจให้ถ่องแท้แยกคายชัดเจน” หรือ
“โยนิโสมนสิการ” จึงเป็นจุดต้นคือ “มนหรือมโน” ที่เป็น
“มโนปุพพังคมาธัมมา” หมายความว่า ใจหรือจิตนี้แหละ
เป็นประธานสิ่งทั้งปวง ต้องจัดการตรงนี้ได้แล้ว กรรม
อื่นๆของคนก็จะเจริญเป็น “มโนเสฏฐา มโนเมยา”

มโนเสฏฐา ก็คือ ดีเยี่ยมหรือประเสริฐหรือสูงสุดได้
ด้วยใจ และมโนเมยา ก็คือ เกิดขึ้นทางใจ หรือสำเร็จได้
ด้วยใจ ฉะนั้นแล ใจเป็นประธานสิ่งทั้งปวง

ดังนั้น “สังกัปปะ” ใน “มรรค องค์ ๘” ซึ่งรองลงมา
จาก “ทิฐิ” ที่เป็นประธานแล้ว “สังกัปปะ” จึงต่อมาเป็นตัว
ปฏิบัติต้นทางของ “กรรมกิริยา” ต่างๆในคน

นั่นคือ ต้องปฏิบัติตรงนี้ที่เป็นต้นทางก่อให้เกิด
“พฤติกรรม” ทั้งปวง อันได้แก่ คำพูด (วาจา) การกระทำ
ต่างๆทั้งกายวาจาใจ (กัถมมันตะ) และอาชีพรักกัน (อาชีวะ)

เมื่อปฏิบัติ “ความดำรินึกคิด” (สังกัปปะ) จนเป็น “สัมมา
สังกัปปะ” สำเร็จ วาจาก็เป็น “สัมมาวาจา” – กัถมมันตะ ก็เป็น
“สัมมา กัถมมันตะ” – อาชีวะ ก็เป็น “สัมมาอาชีวะ” – วายามะ
ก็เป็น “สัมมาวายามะ” – สติ ก็เป็น “สัมมาสติ” – สมาธิ ย่อม
เป็นอัน “สัมมา” ที่พอเหมาะได้ (ปะโพติ) เป็นปัจจัยต่อตามกัน
มาจึงก่อให้เกิด “สัมมาสมาธิ” อันแปลว่า “ความตั้งมั่นของจิต
หรือจิตที่มีความตั้งมั่น” ซึ่งก็คือ “จิต” นี้มี “สัมมาญาณ
และสัมมาวิมุตติ” ที่บริบูรณ์เต็มที่เกิดขึ้นในจิต จนสัมบูรณ์
เป็น “ความตั้งมั่นของจิต” ที่พร้อมไปด้วย “ญาณและวิมุตติ”

เมื่อ “จิตใจ” ไม่มี “เหตุแห่งทุกข์แล้ว” จิตใจก็ “สงบ”
เห็นใหม่ว่า ทั้งวิธีปฏิบัติ และทั้งผลการปฏิบัติของ
“สมาธิ” ที่เป็นแบบพุทธนั้น ลึกซึ้ง เห็นได้ยาก ครั้นรู้ตาม
ได้ยาก “สงบ” อย่างพิเศษ สุขุมประณีต จะรู้แจ้งไม่ได้
ด้วยการคาดคะเน เพราะละเอียดชั้นนิพพาน

เพราะไม่ใช่ “สมาธิ” สามัญทั่วไปที่ นั่งสะกดจิตหลับตา
เข้าไปในวงค์ ปฏิบัติมากๆ เข้าชานาญก็ “สงบ” ได้ ซึ่งก็
เป็น “ความสงบ” ที่ใครๆ ก็พอรู้ พอเข้าใจได้ ไม่ยากเลย

แต่ “สมาธิ” ของพระพุทธเจ้านี้ จะเห็นได้ว่า เป็น
“สัมมาสมาธิ” ที่ต่างกันมากกับ “สมาธิ” แบบที่ปฏิบัติ นั่ง
หลับตาเข้าไปหลบอยู่ในวงค์ไม่รับรู้อะไรจากทวาร
ภายนอกทั้ง ๕ แม้แต่ “ความดำรินึกคิด” (สังกัปปะ) ก็ไม่ให้มี
ปากก็ไม่ “พูด” (วาจา) กรรมกิริยาต่างๆก็ไม่ “กระทำกรรม
กิริยาใดๆ” (กัถมมันตะ) ไม่ “ทำอาชีพ” อะไรเลย เอาแต่อยู่
นิ่งๆ หยุดๆ เป็นหลัก

ส่วนของพุทธนั้น กรรมทุกกรรมของผู้มีสัมมาสมาธิ
หรือผู้ “สงบอย่างวิเศษ” จึงล้วนเจริญเพราะไม่มี “อกุศล
จิต” ร่วมปรุ่งแต่งใน “อกิสังขาร” อย่างแท้ชัดแจ้งจริง

“สัมมาสมาธิ” อย่างนี้ จึงจะเป็น “สมาธิ” แบบพุทธตาม
คำสอนอัน “สัมมาทิฐิ” ของพระพุทธเจ้า เมื่อมีสัมมาสมาธิ
สัมมาญาณจึงพอเหมาะได้

เมื่อมีสัมมาญาณ สัมมาวิมุตติจึงพอเหมาะได้
เพราะในจิตใจตั้งมั่นด้วย “สัมมาญาณ-สัมมาวิมุตติ”
(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑ มหาจัตตาริสกสูตร)

ทั้งหมดมี “ปัญญาพิเศษ” (วิชา ๘ หรือญาณ ๑๖) เข้าไป
สัมผัสลักษณะภาวะของ “เหตุแห่งทุกข์หรือเหตุแห่งความ
ไม่สงบ” (ทุกขสมุทัย) ชนิดที่ ได้รู้จักรู้แจ้งเห็นจริงรอบถ้วน
สัมบูรณ์แล้ว ตามที่ได้ปฏิบัติมา ว่า บัดนี้เราได้กำจัดมัน
หมดเกลี้ยงแล้วในจิตใจ ทั้งๆที่เรา มีทวารทั้ง ๖ ทำงานเปิด
รับวิถีอยู่ปกติทั้งภายนอกภายใน ณ ปัจจุบันนั้น

นี่คือ “ความสงบ” (สันตา) แบบพุทธ
มี “ปัญญาพิเศษ” (วิชา ๘ หรือญาณ ๑๖) เข้าไปสัมผัส
ลักษณะภาวะของ “ความดับ” ซึ่งรู้เห็นความดับอารมณ์ทั้ง
ทุกข์ทั้งสุข (ทั้งทุกขเวทนาทั้งสุขเวทนาดับ) ทั้งเหตุที่ทำให้เกิด
อารมณ์ทุกข์นั้น ก็ “ดับ” (ตมहाดับ) ชนิดที่ได้รู้จักรู้แจ้งเห็น

จริงรอบด้านสมบูรณ์แล้ว ว่า เราได้ทำให้ความด้นนั้น “ด้น”ได้อย่างแจ้งชัดสมบูรณ์ จึงเรียกว่า สงบ

นัยสำคัญของ“ความสงบ”(สันตา,ปัสสัทธิ) ที่เกิดใน “ฌาน”นั้น พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดในพระไตรปิฎกหลายแห่ง เช่นในเล่ม ๑๑ ข้อ ๓๓๕ หรือ ๓๕๓ และเล่ม ๒๓ ข้อ ๔๑ หรือ ๒๒๘ ทรงชี้ชัดในวิญญานนลิตี ๗ และ สัตตาวาส ๙ ว่า

๑. ดูกรผู้มีอายุทั้งหลาย มีสัตว์พวกหนึ่ง มีกายต่างกัน มีสัญญาต่างกัน เช่น พวกมนุษย์และพวกเทพ บางพวก พวกวินิปาติกะบางพวก นี้วิญญานนลิตี ข้อที่หนึ่ง

๒. ดูกรผู้มีอายุทั้งหลาย มีสัตว์พวกหนึ่ง มีกายต่างกัน มีสัญญาอย่างเดียวกัน เช่น พวกพวกเทพผู้บำเพ็ญในพวกพรหมซึ่งเกิดในภูมิปรหมฌาน นี้วิญญานนลิตี ข้อที่สอง ในข้อ ๑ นั้น หมายถึง “สัตว์”ที่ยังไม่มีภูมิรู้เรื่อง “ฌาน”(ภาวะจิตสงบ)ที่เป็น “สัมมาทิฐิ” แม้จะศึกษามาก ปฏิบัติมาซ้ำของปานใดก็ตาม ถ้ายัง “มิจฉาทิฐิ”อยู่ ก็จะไม่รู้ชัดแจ้งได้ว่า “กาย”นั้นอย่างไร? “สัญญา”นั้นอย่างไร?

ดังนั้น เขาจะไม่รู้จักว่าความเป็น “สัตว์”ที่มีนัยสำคัญทางจิตใจ โดยสามารถรู้ได้ด้วย “องค์ประกอบทั้งมหาภูตรูปทั้งอุปาทายรูปหรือรูปที่สืบเนื่องจากมหาภูตรูปที่ประชุมกันขึ้นในจิตใจ”แล้วเรียกด้วยภาษาว่า “กาย”นี้ อย่างไร ดังนั้น “กาย”(ทางใจ)ที่เขาจะได้แต่ละคนก็จะต่างกันไปตามคนละแบบ

“สัญญา”เขาก็จะมีต่างกันไป “กาย”มนุษย์ก็ดี “กาย”เทพหรือเวทาก็ดี คืออย่างไร “กาย”สัตว์วินิปาติกะคืออย่างไร ปุณฺณชนที่ยังไม่ไปอาริยะแท้จริง ยังไม่มีการศึกษาเกี่ยวกับจิตใจอย่างมี “ศรัทธาหรือทิฐิ”ก็จะกำหนดความเป็น “กาย”ด้วย “สัญญา”ที่ต่างกันไปตามคน สัญญาจะต่างกันไปตามคนละอย่างคนละนัย เพราะยังไม่ได้ศึกษา จึงต่างก็กำหนดอัตตโนมัตตามความคิดเห็นของใครของมันไปคนละอย่าง

ส่วนข้อ ๒ หมายถึง “กาย”ของ “สัตว์” จะเป็นองค์ประชุม(กาย)ของธาตุดินน้ำไฟลมเป็นส่วนประกอบ แล้วสืบเนื่องเข้าไปถึงจิตใจด้วย จนกระทั่งเป็นองค์ประชุม(กาย)ในจิตใจ แล้วได้ “กาย”(องค์ประชุม)ต่างกันไป (นานัตตกายา) แม้ “สัญญา”หรือการกำหนดหมายของแต่ละทิฐิจะกำหนดอย่างเดียวกัน(เอกตตสัญญาโน) คือ ต่างก็กำหนดว่าเป็น “ความเป็น “ฌาน”นะ

ที่นี้ นัยที่ละเอียดลึกต่อไป ผู้ที่ยังไม่มีภูมิรู้ความเป็น “ฌาน”อย่างสัมมาทิฐิเป็นอุตตริมนุสสรรมแบบ พระพุทธเจ้า ก็จะเริ่มมีภูมิรู้ความเป็น “ฌาน”ไปตามทิฐิของแต่ละอาจารย์ แต่ละอัตตโนมัต

แม้จะกำหนดหมายเรียกว่า นีคือ “ฌาน”อย่างเดียวกัน กำหนดหมายว่า “ฌาน” แต่เมื่อต่างคนต่างมี “ทิฐิ”ไปคนละอย่าง ครั้นปฏิบัติเกิดผล “กาย”ที่ได้ของแต่ละผู้ปฏิบัติที่มี “ทิฐิ”แปลกแยกกันไป ก็จะได้แตกต่างกันไปตามทิฐิ โดยเฉพาะ ผู้ “สัมมาทิฐิ”ก็ได้ “กาย”อย่างหนึ่ง ส่วนผู้ “มิจฉาทิฐิ”ก็จะได้ “กาย”ไปอีกอย่างหนึ่งแน่ๆ

ซึ่งของพระพุทธเจ้าอย่าง “สัมมาทิฐิ”นั้น คำว่า ฌาน นี้ เป็นอุตตริมนุสสรรมแท้ๆ ที่ผู้มิจฉาทิฐิในความเป็นฌาน โดยเฉพาะยังไม่สัมมาทิฐิใน “ฌาน”แบบพุทธ มักจะอวดอุตตริมนุสสรรมที่ไม่มีในตน(เพราะมิจฉาทิฐิ) คือ อวดแต่ “มิจฉาฌาน”กันเต็มล้นคมพุกในทุกวันนี่ เพราะยังปฏิบัติได้ “ฌาน”กันยังมีจฉาทิฐิ ไม่ใช่ “ฌาน”ที่เป็นอุตตริมนุสสรรมตามพระวจาณะ เพราะปฏิบัติ “สังตจากกาม”โดยไม่มี “ทวาร ๕”สัมผัสเป็นปัจจัยอยู่ในปัจจุบัน แค่นี้ก็เพี้ยนแล้ว

ไม่ได้กำจัด “กาม”กันใน “กามาวจรภูมิ” กล่าวคือ ไม่ได้ปฏิบัติกำจัด “กาม”ในขณะที่มี “ทวาร ๕ ภายนอกมีสัมผัสอยู่ทั้ง ๕ ทวาร” [อ่านดูในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ “นิพพานสูตร” ข้อ ๒๓๘ สูตรเดียวกันนี้ซ้ำๆก็ได้ ถ้าอ่านทั้งหมดทุกสูตรในมหาวรรคที่ ๔ นี้ ก็ยังดี จากวรรคอื่นๆ สูตรอื่นๆก็มีอีกมากมาย หลากหลายที่เป็นพระวจาณะตรัสถึงเรื่อง “ฌาน”ซึ่งต้อง “สังตจากกาม”ใน “กามภพ”เป็นเนื้อหาเบื้องต้นเท่านี้ก็ตาม แล้วจึงจะทำเป็นลำดับไป “สังตจากรูป”ใน “รูปภพ”ต่อมา “สังตจากอรูป”ใน “อรูปภพ”ขั้นสุด]

แต่หลงผิดไปปฏิบัติหนังหัลบตา “ปิดทวาร ๕”ให้ “สังตจากกาม”กันเสียอีก ดังนั้นเป็นต้น จึงไม่ได้ “กำจัดกาม”ตรงตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอน ว่าปฏิบัติต้องมี “สัมผัสเป็นปัจจัยในปัจจุบันขณะ” จึงจะรู้แจ้ง “วิญญานจ”กำจัด “กาม”ได้ถูกตัว และสิ้นกามได้แท้จริง ไม่กล่าวผู้คำตรัส

ขออภัยนี้อาตมาจำเป็นต้องพูดเพื่ออธิบายสังขารธรรมและยืนยันสังขารกันเท่านั้น ไม่ได้ยกตนข่มใคร หรือไม่ได้มีจิตใจดูถูกดูแคลนใครแต่อย่างใด มีแต่ปรารถนาดีแท้ๆ เมตตากันจริง เพราะเห็นท่านทั้งหลายตกอยู่ในสงสารแท้ๆ

ความเป็น“ฉาน”นั้น เนื้อสำคัญคือ **ความที่“จิตใจ”ไม่มี“นิรวณ ๕”** หรือในจิตสงบจากนิรวณ เป็นเป้าหมายของความเป็น“ฉาน” แต่“วิธีปฏิบัติ”หรือเรียกว่า“มรรค”ที่ทำให้**“ไม่มีนิรวณ ๕”แบบที่ไม่ไปพุทธหรือว่าตนเป็นพุทธแต่ไม่สัมมาทิฐิ** หรือ**“มิจฉาทิฐิอยู่”** นี้แหละที่มัก“อวดอุตริมนุสสรธรรม”ที่**ไม่มีในตน**กันอยู่แพร่หลายทั่วไป เพราะ“อวด”หรือ“แสดง”ทั้งคำอธิบาย และทั้งภาวะที่ทำได้ ผิดไปจาก“อุตริมนุสสรธรรม”แบบ“สัมมาทิฐิ”

ฉะนั้นเองคือ **การอวดอุตริมนุสสรธรรมที่ไม่มีในตนที่“อวด”หรือ“แสดง”หรืออธิบาย ทำอวดกันอยู่เต็มสังคม**

คำว่า“สัตว์”ในที่นี้ คือ ความเป็น“สัตว์”ที่หมายถึงภาวะของ“สัตว์ทางวิญญาณ”ภายใน“จิตใจ”คนแท้ๆ

จะ**ไม่ใช่**ความเป็น“สัตว์”ที่หมายถึงภาวะ“สัตว์ทางร่างกาย”ภายนอก“จิตใจ”เป็นสำคัญเลย

ผู้มี“ทิฐิ”ที่ยัง**“ไม่สัมมา”** หรือยัง**“มิจฉาทิฐิอยู่”** ยังเข้าใจความเป็น“สัตว์โอปปาติกะ”**ไม่ได้** ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสใน“มหาจัตตาริสกสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑) ซึ่งต้อง**“สัมมาทิฐิ”**เสียก่อนจึงจะสามารถปฏิบัติ**“มรรคของศาสนาพุทธ”** เกิด**“สัมมาสมาธิ”**สำเร็จ ถ้าไม่เช่นนั้นก็จะได้แต่**“มิจฉาสมาธิ”**กัน ดังที่เป็นที่มีอยู่ในสังคมพุทธศาสนาแพร่หลายดาษดื่นทั่วไปกันทุกวันนี้

เพราะ**“ทิฐิ”เป็นประธาน**ในการปฏิบัติ

นี่..สำคัญมากนะ!!!

แต่ถ้า**“ประธาน”มิจฉาทิฐิ** หรือ**“ไม่สัมมาทิฐิ”** คือ **ประธานไม่ถูกต้อง**เสียแล้วแต่ต้น การปฏิบัตินั้นก็แน่นอนเลยว่า **ไม่มี“ทาง”ที่จะได้“ผล”**ที่ถูกต้องสมบูรณ์ เพราะ**เมื่อหัวนำไปผิดทาง หรือเข้าใจ“วิธีปฏิบัติ”ที่ผิดเสียแล้ว** แล้วจะเป็น**“สัมมาผล”**หรือจะพากันไปสู่**“จุดหมาย”**ที่เป็นปลายทาง**ที่ถูกต้อง**กันได้ได้อย่างไรเล่า

ใช่มั๊ย !!!!?

“ฉาน”หรือ“สมาธิ” ซึ่งคือการเกิด**“อธิจิต”**นั่นเองที่เป็นแบบพุทธอย่าง**สัมมาทิฐิ** จะมี**“กาย”อย่างหนึ่ง** ส่วนแบบอื่นที่**ไม่ไปพุทธ** หรือ**มิจฉาทิฐิ** ก็มี**“กาย”**แตกต่างกัน**ไปอีกอย่างหนึ่ง**

และคำว่า**“กาย”**ในที่นี้ ก็คือ **“ภายในกาย”**หรือเป็น

“อุปาทายรูป”แล้ว เป็น**“เวทนาในเวทนา”หรือ“จิตในจิต”**ที่ถูก**“สัญญา”กำหนดรู้** ไม่ใช่**“กาย”**ที่มีร่างมีรูปโฉมภายนอกที่สำคัญมาก ก็คือ **ต้องเข้าใจให้ชัดเจนนะว่า “จิตใจ”**นั้นพระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า**“ไม่มีสรีระ”**(อสรีรัง)

ที่... ก็เป็นปัญหาของ คุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า **“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร?** และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ จใจ
๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ชั้น ๕ กับ อวิชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย**“รูป”**ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑ ส่วน**“นาม”**ได้แก่ จใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อวิชา

“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้ แลจบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังหมายถึง**“ชีวิตนี้”** แต่ถามเต็มออกไปว่า **เป็นอยู่อย่างไร?**

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วว่าพอสมควรว่า **“ชีวิตนี้”** เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่างพัฒนาสร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กาลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น**“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ”** ก็จะเห็นได้ว่า**“ชีวิตนี้”เป็นอยู่** ทั้งที่เกี่ยวกับ**“อตุ”** เกี่ยวกับ**“พีชะ”** เกี่ยวกับ**“จิต”** และจะเกี่ยวกับ**“กรรม”** เกี่ยวกับ**“ธรรมะ”**อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด**“ความเป็น”**(ภาวะ)ของแต่ละนิยามกัน แค่นั้น? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัสสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นไป トラาบ“ปรีนิพพาน”ที่เดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้ส่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวิตดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”** หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”**ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาปก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า” หรือแม้แต่**“อำนาจของขาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แก่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ขาตาน-ผีร้ายหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวเองไม่อยากได้ ก็จะได้จะเป็นไปตาม ฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวน

ว่า**“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลว ต้องร้าย..ว่า**“นั้นแกะ** หรือไม้**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจขาตาน”**ต่างหากชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่อและสำคัญ ปานฉะนี้ที่เดียว ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานฉะนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัสสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธุ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัส ก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็น ทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”** **ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละของอุลิสขนาดไหน แม้แค่เกิดเป็น“ชาติริเริ่มดำริ”ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินั้นพร้อมไปด้วยเจตนาที่นับได้ทันที่ว่า คือ “กรรม”** **สั่งสมเป็น“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียว อันคือ**ทรัพย์** คือสมบัติแท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสสกะ”**หรือ**“กัมมัสสโกมทิ”**และ**“กัมมทายาโท”** ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธุ”**จบไปอีก ตอนนั้นเรากำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรรณะ ๑๕”** ดังนั้น**ความประพฤติ ๑๕** (จรรณะ ๑๕) นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสสกะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึงแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน

ตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง “อนุสาสนี” (คำสอน) ของพระองค์ที่เดียว ว่า “อนุสาสนีปฎิหารีย์” นั่นคือ อย่างไร?

[ได้นำ “จุลศีล” มาให้อ่านจนครบแล้ว แม้ “มัชฌิมศีล” อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ “มหาศีล” อีก ๗ ข้อละเอียดลอบ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น “อนุสาสนีปฎิหารีย์” ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “เกวัญกุสุตฺร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕” นั้นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติดี้นเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตามศีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขั้นต่ำ ศีล ๘ ปกติในชีวิต ขึ้นต่อมา ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขึ้นสูงขึ้น และศีลสูงยิ่งกว่านั้นตามคุณธรรมของแต่ละคน คือ คนส่วนมากมีศีลอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือมีศีลกันทั้งกลุ่มชุมชน มีศีลกันทั้งหมู่บ้าน ซึ่งชุมชน “ชาวอโศก” ได้พิสูจน์ความเป็นไปได้

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังขารของแต่ละคน และมีศีลสูงยิ่งกว่านั้นก็ยังมีอีกตามคุณธรรมจริงของแต่ละคน

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามศาสนาถูกต้องชัดเจน เช่น มี *สัมมาอาชีวะ* ไม่มีการค้าขายผิดจากคำสอน (*มิจฉาวณิซชา ๕*) เราเป็นพุทธ ไม่ค้าขาย *มิจฉาชีวะ* เป็นต้น

การค้าขาย *มิจฉาชีวะ ๕* ข้อ นั้น (*มิจฉาวณิซชา ๕*) ได้แก่ [ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มิจฉาชีวะข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์” ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

โศดาบันบุคค คือ ผู้ “ปิดโลกอบายภูมิ” ได้สำเร็จ หรือไม่เกิดใน “อบายภพ” อีกแล้ว ผู้ศึกษาพุทธศาสนามาก็คงจะรู้กันดีอยู่แล้ว

นั่นก็คือ ผู้ที่สิ้น “บาป” แล้ว ในการทำผิดใน “ศีล ๕” เพราะ “ศีล ๕” คือ เครื่องหมายที่ยืนยันบอกบิณฑขของ “บาป” ระดับต่ำสุดในความเป็นคนทั้งหลายของโลก

อย่าหลงเข้าใจผิดว่า เราไม่ได้ถือ “ศีล ๕” นี้ เราจะต้องผิดต้องถูกทำไหม? ต้องบาปต้องชั่วทำไหม?

ผู้ที่ไม่ได้ถือ “ศีล ๕” หรือไม่ได้สมาทาน “ศีล ๕” ก็ตาม ถ้าทำผิด “ศีล ๕” นี้ ก็ต้องมี “วิบากบาป” ตามสังขจะ ไม่ยกเว้นเลยสักคน ไม่ว่าใครที่เป็นคนและเป็นสัตว์เดรัจฉาน *ล้วนมี “วิบากกรรมตามกรรม” ตามกรรมที่ทำทั้งนั้น ล้วนมีบาป มีบุญตามกรรมทั้งสิ้น ตามความเป็นสัตว์โลกที่มี “กรรมครอง” หรือ “วิญญาณครอง”* เพราะเป็น “สัตว์ที่มีชีวิตในขันจิตวิญญาณ” ตามความเป็น “จิตนิยาม

โดยเฉพาะ “คน” ทุกคน ต้องมี “บาป” ทั้งนั้น หากทำ “กรรมอันผิดศีล ๕” เพราะ “ศีล ๕” คือ บิณฑขต่ำที่สุดของความเป็น “คน” ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อ ก็ไม่มีปัญหาอะไร *อาตมาไม่แย้ง ไม่เถียงกับใคร ที่ไม่เห็นด้วยในประเด็นนี้*

อาตมามั่นใจในสังขารที่อาตมาแจ้งชัดในความจริง และพูดความจริงสู่กันฟังเท่านั้น ซึ่งเรื่องนี้เป็นเรื่องของ “วิบากกรรม” แท้ๆ คือ จินตโดย ไม่ใช่เรื่องที่จะรู้ จะเข้าใจได้ง่ายๆ เพียงแค่ “ขบคิด” ให้หัวแตก หรือแค่จำแนกเหตุผลตรรกะขนาดไหน ก็ไม่มีสิทธิ์จะรู้ถึงความแท้จริงนี้ได้ พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า อตถกาวจรา เพราะไม่ใช่วิสัยของคนสามัญจะขบคิดแล้วสามารถรู้ ต้องบัณฑิตจริงที่มีภูมิถึงขั้น จึงจะสามารถรู้จู้แจ้งรู้จริงได้

ต้องมีภูมิธรรมที่รู้แจ้งใน “ธรรมนิยาม ๕” ที่สูงถึงขั้น หรือเกินกว่าตามความเป็นบัณฑิตจริงขั้นที่จะพึงรู้จู้แจ้ง

ใน “อตุณิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม” แต่สังขารไม่มีใครเป็นเจ้าของ ไม่มีใครไปกำหนดได้ ไม่มีใครไปบังคับได้ สังขารเป็นสังขารด้วยตัวเอง ที่ชื่อสัตย์สุจริต เป็นไปตามสังขารเองอย่างไม่มีการพ้อง ผิดพลาดและไม่ใช่อะไรของใคร ไม่เข้าข้างใคร ผิดคือผิด ถูกคือถูก ไม่มียกเว้นคนใด ศาสนาใด ใครจะรู้สังขารนั้นหรือไม่ จะเป็นศาสนาที่ยิ่งใหญ่ปานใด ก็ไม่สามารถกำหนดความจริงให้ผิดไปจากความจริงได้ ผิดตามสังขาร ก็คือผิด ถูกตามสังขารก็คือถูก เพียงแต่ศาสนาพระองค์ใดจะรู้แจ้งถึงขั้นใดของสังขารเท่านั้น ก็เป็นไปตามภูมิแห่งศาสนานั้นๆ

ดังนั้น แม้ใครจะไม่ได้สมาทาน “ศีล ๕” ไม่ได้ถือ “ศีล ๕” แต่ถ้ายังทำกรรมที่ผิดกรรมอันเป็นอกุศล ดังเช่น ละเมิดตาม “ศีล ๕” เป็นต้น พระพุทธเจ้าเป็นพระศาสดา

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัฑฒ์ ชูโต

- ต่อจากฉบับที่ ๒๗๑

บริษัท News Corporation ของนายรูเพิร์ต เมอร์ด็อก เป็นกลุ่มสื่อมวลชนที่ใหญ่ที่สุดในโลก และเป็นหนึ่งใน ๓ เครือข่ายที่ครอบครอง สถานีโทรทัศน์เกือบทั้ง ๒,๐๐๐ สถานีในสหรัฐฯ และยังเป็นเจ้าของสถานีวิทยุ ๑๑,๐๐๐ สถานี และหนังสือพิมพ์และนิตยสารอีก ๑๑,๐๐๐ ฉบับ สื่อมวลชนเหล่านี้ทำงานร่วมกับกลุ่มอุตสาหกรรมสกปรกของสหรัฐฯ และได้รับการสนับสนุนจากทำเนียบขาว

สหรัฐอเมริกา: ประเทศที่ล้มเหลว???

(USA : Failed State)

<http://www.sott.net/articles/show/195360-US-Joins-Ranks-Of-Failed-States>

● เมื่อ ๔ เมษายน ๒๕๔๓ นักเขียนชาวอเมริกันชื่อ นอร์แมน โซโลมอน เขียนบทความแสดงความคิดเห็นว่าการรวมกิจการระหว่างอเมริกันออนไลน์และไทม์วอร์เนอร์ ส่งผลให้บริษัทสื่อมวลชนมีขนาดใหญ่อย่างไม่เคยมีมาก่อน และทำให้นักข่าวและบรรณาธิการจำนวนมากต้องทำงานกับยักษ์สื่อมวลชนเพียงบริษัทเดียว เช่นเดียวกันการรวมตัวกันของไวอะคอมและซีบีเอส ผู้ปฏิบัติงานตกอยู่ใน

ฐานะที่อึดอัดในการต้องทำงานกับยักษ์สื่อมวลชนที่มีพลังด้านข่าวสาร เศรษฐกิจและสังคมอย่างมหาศาล การรวมศูนย์ทำให้สื่อมวลชนตกอยู่ในมือของคนเพียงหยิบมือเดียวซึ่งมีผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจด้านอื่นๆ อยู่ด้วย และทำให้เกิดปัญหาผลประโยชน์ทับซ้อนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ในปี ๒๐๐๒ (๒๕๔๕) สื่อมวลชนของแคนาดาก็มีรูปแบบเช่นเดียวกับของสหรัฐ นั่นคือเกิดการรวมศูนย์เช่นเดียวกัน ในปี ๑๙๗๐ (๒๕๑๓) เครือข่ายสื่อมวลชนที่ใหญ่ที่สุด ๓ แห่ง ควบคุมสัดส่วนทางการตลาดเพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๒๕ ในปี ๑๙๕๘ (๒๕๐๑) เป็นร้อยละ ๔๕ และเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๕๗ ในปี ๑๙๘๐ (๒๕๒๓) ผู้ชมโทรทัศน์รับชมรายการร้อยละ ๖๐ จากบริษัทเพียง ๕ บริษัท เคเบิลทีวี ๓ บริษัทควบคุมตลาดถึงร้อยละ ๖๘ ซึ่งเป็นการเพิ่มจากปี ๑๙๘๓ (๒๕๒๖) ถึง ๒ เท่า ในระดับโลก สถานการณ์เป็นไปในทำนองเดียวกัน ไทมวอร์เนอร์, เอที&ที, เอ็มซีโอ, บริติชเทเลคอม, นิวส์คอร์ปอเรชัน, โซนี่, เจนเนรัลอิเล็กทริก, เบเทิลส์แมน, ไมโครซอฟท์ และดิสเนย์คอร์ป เป็นเพียงไม่กี่บริษัทที่ควบคุมสื่อมวลชนและการสื่อสารของโลก ยิ่งกว่านั้นข้อตกลงในเรื่องการค้าและการลงทุนต่างๆ ยังเป็นอุปสรรคที่รัฐบาลใดๆ จะตั้งกฎระเบียบเพื่อควบคุมบริษัทข้ามชาติด้านสื่อมวลชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และกฎเกณฑ์ขององค์การการค้าโลกจะยิ่งลดความสามารถของรัฐบาลในการควบคุมการลงทุนจากต่างประเทศ ปกป้องบริษัทในท้องถิ่น พัฒนาระบบกระจายเสียงที่มีประสิทธิภาพ และสกัดกั้นการกลืนกิจการสื่อมวลชนโดยต่างชาติได้ ฉะนั้น จึงเป็นอันตรายอย่างยิ่งที่จะปล่อยให้วาระในด้านข่าวสารข้อมูลและสิทธิในการรับรู้ของสาธารณะ ถูกกำหนดโดยผู้คนที่ทะเยอทะยานในด้านการหากำไร และในทางการเมืองเพียงไม่กี่ราย เมื่อ ๕๐ ปีมาแล้ว ลอร์ดบีเวอร์บู้ค ผู้ควบคุมสื่อมวลชนในแคนาดา ชื่อสัตย์พอที่จะยอมรับว่า หนังสือพิมพ์

เดลีเอ็กซ์เพรสของเขาตั้งขึ้นมาเพื่อการโฆษณาชวนเชื่อมากกว่าอย่างอื่น และจอห์น แบลสเซตต์ ผู้เป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์โทรอนโตเทเลแกรมก็ตอบว่า “แน่นอน” เมื่อถูกถามว่าเขาใช้หนังสือพิมพ์ของเขาสนับสนุนทัศนะทางการเมืองของเขาหรือไม่?? เขายังกล่าวต่อไปด้วยว่า “มีฉะนั้นคุณจะเป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์ไปทำไม??”

● เมื่อบริษัทด้านสื่อมวลชนควรรวมกัน สิ่งแรกที่ทำคือปลดพนักงาน และผนวกห้องข่าวเข้าด้วยกัน นั่นหมายถึงการรวมศูนย์ในด้านข่าวสาร ข้อมูล และประชาชนมีทางเลือกน้อยลง ในขณะที่บริษัททำกำไรมากขึ้น กฎหมายของสหรัฐในปัจจุบันยินยอมให้กลุ่มธุรกิจสื่อมวลชนกลุ่มหนึ่งๆ ซื้อสถานีโทรทัศน์ที่ครอบคลุมผู้ชมได้ถึงร้อยละ ๔๕ ของผู้ชมทั้งหมด และสามารถเป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์ สถานีวิทยุและสถานีโทรทัศน์ในเมืองเดียวกันได้ด้วย

บริษัทสื่อวิทยุขวาคัด Clear Channel เป็นกลุ่มสื่อทางวิทยุที่มีเครือข่ายใหญ่ที่สุดในสหรัฐ โดยในปัจจุบันบริหารสถานีวิทยุ ๑,๒๐๐ สถานี และครองตลาดสื่อมวลชนร้อยละ ๑๑ ในขณะเดียวกัน บริษัท News Corporation ของนายรูเพิร์ต เมอร์ด็อก เป็นกลุ่มสื่อมวลชนที่ใหญ่ที่สุดในโลก และเป็นหนึ่งใน ๗ เครือข่ายที่ครอบครองสถานีโทรทัศน์เกือบทั้ง ๒,๐๐๐ สถานี ในสหรัฐ และยังเป็นเจ้าของสถานีวิทยุ ๑๑,๐๐๐ สถานี และหนังสือพิมพ์และนิตยสารอีก ๑๑,๐๐๐ ฉบับ สื่อมวลชนเหล่านี้ทำงานร่วมกับกลุ่มอุตสาหกรรมสภปรกของสหรัฐ และได้รับการสนับสนุนจากทำเนียบขาว สำหรับนายเมอร์ด็อกนั้น เขาเป็นสมาชิกของกลุ่มคริสเตียนขวาจัดซึ่งชื่นชอบเสรีนิยมสุดขีด การลดกฎระเบียบของรัฐไม่สนใจกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม มุ่งการทำกำไรสูงสุดและสนับสนุนขาวิวอย่างเต็มที่!!!

ฉะนั้น ชาวอเมริกันจึงถูกทำเนียบขาวรวมทั้งสื่อมวลชนขวาคัดซึ่งเริ่มมีอิทธิพลขึ้นเรื่อยๆ ตั้งแต่สมัยนายโรนัล เรแกน และบริษัทข้ามชาติ

ที่มุ่งแต่การแสวงหากำไรร่วมกันครอบงำทางปัญญา จนเข้าใจจริงๆ ว่า อิรักครอบครองอาวุธอันตรายและการบุกอิรักของสหรัฐฯได้รับการสนับสนุนจากประชาชนโลก รวมทั้งยังเข้าใจผิดด้วยว่ารัฐบาลอเมริกันสนับสนุนการประชุมเกี่ยวกับการลดการใช้กับระเบิด ฯลฯ

● สื่อมวลชนหลักของสหรัฐฯ ได้ให้ความสำคัญน้อยมากกับความคิดเห็นที่แตกต่าง องค์การแฟร์ (Fair and Accuracy) ซึ่งเฝ้าติดตามการรายงานข่าวว่าเป็นธรรมและเที่ยงตรงหรือไม่ ตั้งแต่ปี ๑๙๘๖ (๒๕๒๙) พบว่า สื่อมวลชนเกือบทั้งหมดที่เข้าถึงประชาชนชาวอเมริกัน ต่างก็เป็นองค์กรที่ดำเนินการเพื่อกำไร และมีภาระหน้าที่ที่จะทำกำไร ก่อนที่จะคำนึงถึงเงื่อนไขอื่น การ “ทำกำไรสูงสุด” ย่อมขัดแย้งกับ “ความรับผิดชอบ” ในฐานะของสื่อมวลชนอยู่เสมอ นักข่าวเองก็มักเอนเอียงไปทางตัวแทนประชาสัมพันธ์ผู้ลงโฆษณาเจ้าของสื่อและรัฐบาลอเมริกันอยู่เป็นประจำ และนั่นเป็นที่มาของ “ความไม่เป็นธรรมและความไม่สมดุล” ของสื่อมวลชนตะวันตก โดยเฉพาะอย่างยิ่งของสหรัฐฯ แฟร์ยกตัวอย่างไว้สองกรณี คือ หนึ่ง ทำเนียบขาวโทรศัพท์ถึงประธานฝ่ายข่าวของโทรทัศน์เอ็นบีซีเมื่อวันที่ ๙ กันยายน ๒๐๐๔ (๒๕๔๗) ขอให้ยกเลิกการสัมภาษณ์นักข่าวที่โด่งดังชื่อ คิตตี้ เคล ที่กำลังเปิดตัวหนังสือของเธอซึ่งวิพากษ์วิจารณ์ครีวของนายยอร์ช บุช สอง ข่าวรายงานการสอบสวนของโทรทัศน์ซีบีเอส เรื่องการทรมาณและละเมิดนักโทษชาวอิรักที่คุกอาบูกริบต้องเลื่อนไปสองสัปดาห์ หลังจากถูกร้องขอโดยทำเนียบขาวเมื่อวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๐๐๔ (๒๕๔๗)

● การทับซ้อนในเรื่องผลประโยชน์เกิดขึ้นอยู่เสมอ ตัวอย่างเช่น เจ้าของเอ็นบีซีคือบริษัทเจเนอรัลอีเล็กทริกซึ่งมีธุรกิจอยู่ทั่วโลกโดยเฉพาะธุรกิจอาวุธและพลังงานนิวเคลียร์ เอ็นบีซีย่อมไม่สามารถรายงานข่าวอย่างเสรีโดยไม่มีเงื่อนไขเซอร์ข่าวโดยเจ้าของสื่ออย่างแน่นอนเพราะ

กำไรย่อมมาก่อนข่าวสาร

● ในปี๑๙๙๙ (๒๕๔๒) บริษัทไวอะคอมซึ่งซื้อบริษัทซีบีเอสได้กลายเป็นธุรกิจยักษ์ด้านสื่อมวลชนขนาด ๖๖,๐๐๐ ล้านบาท ผู้บริหารของบริษัทกล่าวด้วยความยินดีว่า “การสถาปนายักษ์ใหญ่ด้านสื่อมวลชนครั้งนี้ เป็นการเริ่มยุคใหม่ของการเติบโตอย่างไร้ขอบเขต ทั้งในระดับชาติและระดับนานาชาติ” โลกาภิวัตน์ได้หยิบยื่นโอกาสการเติบโตให้แก่บริษัทข้ามชาติเหล่านี้ผู้บริหารของเอไอเอ-โทมัวร์เนอร์ ถึงกับกล่าวว่า “เราไม่ยอมให้มองเราในฐานะสื่อมวลชนของสหรัฐฯเท่านั้น” แม้แต่ผู้บริหารของเบอร์เทิลส์มานของเยอรมันก็พยายามแบ่งตัวเองให้สองประเทศ เขากล่าวว่า “ผมเป็นคนอเมริกันที่มีหนังสือเดินทางเยอรมัน”

● ใครได้รับประโยชน์จากการขยายตัวของยักษ์ข้ามชาติด้านสื่อมวลชน??? สถานีและช่องโทรทัศน์ในปัจจุบันมีจำนวนมากกว่าเดิมมาก แต่ก็มีจำนวนเจ้าของที่น้อยลงมาก ชาวเคยเป็นรายการที่เป็นจุดเด่นของแต่ละสถานีและช่อง แต่ในปัจจุบันกลับไม่ใช่เช่นนั้นอีกต่อไป ชาวมีลักษณะรวมศูนย์และมีความหลากหลาย และแ่งมุมที่น้อยลงอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนด้วย กำไรกลายเป็นเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่ ในขณะที่ความถูกต้องตรงไปตรงมากลายเป็นสิ่งที่ถูกละเลย นอกจากนี้ การที่สื่อมวลชนตกอยู่ในมือของคนกลุ่มน้อย ย่อมเป็นการกำจัดการเลือกของประชาชนและขัดขวางประชาธิปไตยอย่างยิ่ง เพราะประชาชนไม่มีเสรีภาพในการเลือก (freedom of choice) อีกต่อไป คำขวัญของสื่อมวลชนยักษ์ใหญ่ เช่นฟอกซ์นิวส์ของ นายรูเพิร์ต เมอร์โดคที่ว่า “เป็นธรรมและสมดุล” (fair and balance) จึงเป็นเรื่องที่ไร้สาระและเป็นคำลวงโลกเท่านั้น สถานีโทรทัศน์อัลจาซีราของโลกาอาหรับจึงเป็นสถานีโทรทัศน์ระดับโลกแห่งแรกที่พยายามถ่วงดุลสื่อมวลชนของตะวันตก ตัวอย่างเช่น สื่อมวลชนตะวันตกโดยเฉพาะของสหรัฐฯต่างกระพือข่าว

การบุกอิรักว่าเป็น “การปลดปล่อย” ทั้งที่ชาวอิรักจำนวนมาก รวมทั้งโลกอีกนับไม่ถ้วนเห็นว่ามันคือการรุกรานของ “ครูเซด” สมัยใหม่ หรืออีกกรณีหนึ่งที่เห็นได้อย่างชัดเจน คือ สื่อตะวันตกต่างประโคมข่าว ๙/๑๑ ว่าสหรัฐฯ เป็นเหยื่อของการกระทำที่โหดร้ายและสมควรโต้ตอบอย่างสาสม แต่สื่อมวลชนเหล่านั้นต่างก็หลีกเลี่ยงที่จะกล่าวถึงต้นเหตุอันแท้จริงของการโจมตีดังกล่าว

● นาโอมิ ไคลน์ นักต่อสู้เพื่อความเป็นธรรมในสังคมชาวสหรัฐฯ กล่าวว่า “สื่อมวลชนกระแสหลักในสหรัฐฯ ได้พยายามปกปิดไม่ให้พวกเราได้เห็นภาพความทุกข์ยากมากมายในส่วนอื่นๆ ของโลก พวกเขาเอาแต่ฉายภาพความรุ่งเรืองของการพัฒนาและการค้าเท่านั้น”

● สื่อมวลชนของสหรัฐฯ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาพยนตร์ โทรทัศน์และวิดีโอเกม ได้แสดงความรุนแรงตลอดเวลา พวกเขาสร้าง “วัฒนธรรมปืน” ซึ่งก่อให้เกิดการเสียชีวิตจากอาวุธปืนเป็นจำนวนมาก และมีสหรัฐฯ อยู่ในอันดับนำในเรื่องนี้ และมีการศึกษาพบว่าความรุนแรงในสื่อดังกล่าวถ่ายโอนสู่เด็กในชีวิตจริง นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กที่เล่นคอมพิวเตอร์และวิดีโอเกมมากจะมีความเป็นปัจเจกสูง และแปลกแยกจากสังคม เพราะขาดการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนมนุษย์ตามธรรมชาติ

อนึ่ง อุตสาหกรรมภาพยนตร์ของสหรัฐฯ มีรายได้มหาศาลจากการสร้างภาพยนตร์ลามกออกจำหน่ายทั่วโลกด้วย

● ศาสตราจารย์โนม ชอมสกี ของสถาบันเอ็ม ไอ ที กล่าวว่า “หลักการอย่างหนึ่งของสื่อมวลชนและนักวิชาการกระแสหลักของสหรัฐฯ คือ เราจะไม่เจาะลึกในกรณีที่เป็นความทารุณที่เราทำเอง แต่เราจะรู้รายละเอียดอย่างชัดเจนถึงคนสุดท้ายที่ถูกสังหารไปสำหรับเหตุการณ์ทารุณบางอย่างที่คนอื่นทำ แต่ที่เราทำเองกลับไม่มีข้อมูลแม้แต่น้อย” ด้วยเหตุนี้ทั่วโลกจึงไม่รู้ว่ามีคนมากมายสักเท่าไรที่ถูกฆ่าและทรมานอย่างทารุณโหดเหี้ยมจากลัทธิก่อการร้ายข้ามชาติของ

สหรัฐฯ และพวก!!!

ในประเทศไนจีเรียซึ่งมีชื่อเสียงในเรื่องคอร์รัปชัน นักหนังสือพิมพ์ต่างก็รับเงิน “ในซองสีน้ำตาล” เพื่อเป็นค่าใช้จ่าย ในสหรัฐฯ ซึ่งเป็นประเทศที่พรั่สวดในเรื่องความโปร่งใสและจริยธรรมให้ชาวโลกฟัง อาร์มสตรอง วิลเลียมส์ ซึ่งเป็นคอลัมนิสต์และเป็นพิธีกรในรายการโทรทัศน์ก็ได้รับเงินจำนวน ๒๕๐,๐๐๐ ดอลลาร์จากกระทรวงศึกษา เพื่อให้เขาแสดงความคิดเห็นสนับสนุนโครงการปรับปรุงการศึกษาที่กำลังตกต่ำที่ชื่อ “No Child Behind” ของนายยอร์ช บุช บ่อยๆ ต่อมาเขายอมรับว่าข้อตกลงที่เขาทำดังกล่าวเป็นการตัดสินใจผิด อีกกรณีหนึ่ง คือ กรณีของแมกกี กัลลิกเคอร์ ซึ่งก็เป็นคอลัมนิสต์ประเภทอนุรักษนิยม เธอได้รับเงินเพื่อให้เห็นความคิดเห็นสนับสนุนโครงการของนายยอร์ช บุช อีกโครงการหนึ่งเช่นเดียวกัน (อีโคโนมิสต์ ๑๒/๒๓/๔๙ - ๑/๕/๕๐)

● ชาวอเมริกันส่วนใหญ่เติบโตขึ้นมาท่ามกลางสิ่งแวดล้อมที่สอนว่าต้องไม่ทำฆาตกรรม ช่มชู้ทางเพศ ปล้นชิง อาจรวมตั้งไม่จ่ายสินบน ให้เจ้าพนักงานของรัฐและไม่โกงภาษี แต่ไม่ได้ถูกสอนว่าห้ามคว่ำรัฐบาลต่างประเทศ ห้ามทิ้งระเบิดร้ายแรงใส่ชาวต่างชาติ หรือห้ามสนับสนุนการปฏิวัติในประเทศอื่น ถ้าเห็นว่าการกระทำดังกล่าวกระทำเพื่อ “ความมั่นคงของชาติ”

ระหว่างที่สหรัฐฯทิ้งระเบิดใส่ประเทศยูโกสลาเวีย แดน ราเธอร์ นักข่าวที่มีชื่อเสียงของ “ซีบีเอส” ประกาศว่า “ผมเป็นชาวสหรัฐฯ ผมเป็นนักข่าวสหรัฐฯ ให้ตายเถอะ ไม่ว่าใครจะวิจารณ์ผมก็ตาม ผมสนับสนุนตลอดเวลาให้สหรัฐฯเป็นผู้ชนะ” คำประกาศเช่นนั้นหมายความว่าอะไร?? เขาสนับสนุนเสมอ ไม่ว่าสหรัฐฯ จะกระทำถูกกฎหมายหรือศีลธรรมหรือไม่ก็ตาม และไม่ว่าการกระทำนั้นๆ จะมีผลต่อประชาธิปไตย เสรีภาพและการตัดสินใจด้วยตนเองของประเทศอื่น หรือไม่ว่าการกระทำนั้นๆ จะก่อให้เกิดความ

สยดสยองเพียงใด??? และสำหรับสถานีวิทยุเอ็นพีอาร์ (National Public Radio) สถานีนี้แสดงความเห็นว่า “สงครามที่บิล คลินตัน ทำกับยูโกสลาเวียเป็นความสำเร็จที่สำคัญในด้านนโยบายต่างประเทศ” กล่าวได้ว่าไม่มีสงครามใดๆ ที่สหรัฐฯทำแล้ว สื่อมวลชนของสหรัฐฯจะไม่สนับสนุน!!!

● คุณพิทยา ว่องกุล ได้ยกตัวอย่างข่าวที่สื่อมวลชนสหรัฐฯ ไม่สนใจ ไม่ติดตามและไม่ให้ความสำคัญ ทั้งที่เป็นข่าวที่มีผลกระทบต่อสาธารณชนของสหรัฐฯและประชาคมโลก ไว้ในหนังสือชื่อ วิกฤติสื่อมวลชน พอสรุปได้ดังนี้:

๑. สหรัฐฯเป็นประเทศที่พำ แต่เรื่องประชาธิปไตย ลัทธิมนุษยชนและสันติภาพตลอดเวลา แต่กลับมีงบประมาณทางทหารสูงถึงร้อยละ ๑๙ ของงบประมาณทั้งหมดของประเทศ และยังมีธุรกิจค้าอาวุธใหญ่ที่สุดในโลกด้วย อีกทั้งส่งเสริมการเช่นฆ่าในทั่วทุกทวีป รวมทั้งลงมือฆ่าฟันและสังหารเองด้วย

๒. ยาย่อมผมแครร์รอล “ไนซ์ แอนอีซี” แชมพูสระผมวิทัลแซสซูน เครื่องสำอางค์พเวอร์เกิร์ล ยาสีฟันเครส ต่างมีสาร “ไนโตรซามีน” ซึ่งมีรายงานการวิจัยมากมายว่ามีสารก่อมะเร็งเป็นส่วนประกอบ ยังวางตลาดโดยที่องค์การอาหารและยาของสหรัฐฯ (เอฟดีเอ) ไม่ดำเนินการถอดถอน สิ่งนี้เป็นเครื่องชี้วัดถึงผลประโยชน์มหาศาลของรายได้จากโฆษณาในหนังสือพิมพ์และนิตยสารสตรี ผลิตภัณฑ์อันตรายยังรวมถึงแป้งที่มีทัลค์ (talc) ด้วย

๓. ธุรกิจขนาดใหญ่พยายามครอบงำและควบคุมมหาวิทยาลัยและโรงเรียนในสหรัฐฯ สถาบันดังกล่าวต่างก็คับคั่งไปด้วยอดีตผู้บริหารของบริษัทต่างๆ ปรากฏการณ์นี้ล้นคลอนเสรีภาพและคุณภาพทางวิชาการ ตลอดจนบทบาทของสถาบันการศึกษาในฐานะผู้นำทางความคิด

๔. บริษัทสหรัฐฯผลิตเครื่องมือสำหรับการทรมาน เพื่อใช้ในกองทัพสหรัฐฯ เองและส่งออก

รายใหญ่ที่สุดในโลก

๕. ยาคุมกำเนิดชื่อ “นอร์แพลนท์” แบบฝังที่ใช้คุมกำเนิดนาน ๕ ปี มีรายงานผลข้างเคียงที่ร้ายแรงและเรื้อรัง บริษัทผู้ผลิตถูกฟ้องร้องกว่า ๕๐๐ คดี ซึ่งเกี่ยวข้องกับสตรีกว่า ๕๐,๐๐๐ คน แต่สมาคมวางแผนครอบครัวกลับยังยืนยันว่าปลอดภัย

๖. รัฐบาลท้องถิ่น ๒๑ มลรัฐถูกอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ของสหรัฐฯ เองชี้แนะและผลักดันให้ยอมรับกฎหมายยกเว้นโทษจากการทำผิดด้านสิ่งแวดล้อม โดยบริษัทจะยอมรับตรวจสอบการทำลายสิ่งแวดล้อมเอง.....สหรัฐฯเป็นประเทศที่พำถึงความโปร่งใสบนเวทีโลกตลอดเวลา ???

๗. บริษัทผลิตกระดาษของสหรัฐฯ มีส่วนรู้เห็นในการปราบปรามการเคลื่อนไหวของชาวพื้นเมือง ซึ่งรวมตัวกันประท้วงรัฐบาลเม็กซิโก ในเรื่องการทำลายป่าในเม็กซิโก โดยบริษัทข้ามชาติของสหรัฐฯ สื่อมวลชนสหรัฐฯ ไม่ลงข่าวข้างต้น ทั้งๆ ที่เป็นข่าวที่ควรลงและติดตามอย่างยิ่ง ก็เพราะไม่ต้องการขัดผลประโยชน์ของทั้ง “ทุน” และ “จักรวรรดิอเมริกา” ที่ทอดเงาทาบอยู่เบื้องหลัง ???

๘. ตลอด ๒๐ ปีที่ผ่านมา สื่อมวลชนจะเน้นเรื่องสนุกสนานบันเทิงมากกว่าเรื่องที่มีเนื้อหาเป็นสาระและเป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ เรื่องที่มีความสำคัญต่ออนาคตของผู้คน เช่น โครงการประกันสุขภาพของชาวอเมริกัน และสถานะของโรงพยาบาลในอังกฤษได้ถูกละเลย หรือถูกกวาดไปไว้ได้พรม

● กลุ่มคนที่ติดตามข่าวของซีบีเอส เอบีซี และเอ็นบีซี คือกลุ่มที่มีอายุเฉลี่ย ๖๐ ปี แต่คนอายุ ๑๘ - ๓๔ เพียง ๘ - ๙ เปอร์เซ็นต์เท่านั้นที่ติดตามรายการข่าวของสื่อโทรทัศน์ดังกล่าว และความนิยมยิ่งลดน้อยลงเพราะการรายงานข่าวเท็จยิ่งกว่านั้นผู้บริหารของซีบีเอสยังถูกวิจารณ์ด้วยว่าโอนอ่อนต่อผลประโยชน์ของบริษัทข้ามชาติมากกว่าผลประโยชน์ของพนักงานและสาธารณะ

ทั้งหมดนี้คือเหตุผลที่ตลาดกำลังหดตัวลง ทั้งๆ ที่ยุคนี้เป็นยุคข้อมูลข่าวสาร

● นักหนังสือพิมพ์รุ่นลายครามและอดีตนักวิเคราะห์ข่าวคนหนึ่งกล่าวว่า “เพื่อนร่วมงานของผมล้วนแต่เป็นผู้ที่มีความสามารถ แต่ปัญหา ก็คือพวกเขาเลือกที่จะร่วมงานกับกระแสที่มีบริษัทข้ามชาติเป็นใหญ่ ความสามารถของพวกเขาจึงถูกครอบงำให้สอดคล้องกับผลประโยชน์ของกลุ่มบริษัทดังกล่าว พวกเขาจะไม่มีวันได้ดิบได้ดีกับการรายงานข่าวตามความจริงในองค์กรที่มุ่งแต่กำไร กลุ่มสื่อมวลชน “ขวาจัด” ภายใต้เงาของบริษัทข้ามชาติได้กลายเป็นกระบอกเสียงของรัฐบาล และสหรัฐฯ ไม่มีสื่อมวลชนที่เป็นอิสระและทำงานเพื่อผลประโยชน์ของประชาชนอเมริกันอีกต่อไป”

● ระหว่างปี ๒๕๐๙ - ๒๕๓๙ นักศึกษาปีหนึ่งของสหรัฐฯ มีความเห็นว่า การเมืองมีความสำคัญน้อยลงเรื่อยๆ และมีสัญญาณที่บ่งชี้ว่าประชาชนตระหนักถึงอันตรายของสังคมนิยมที่ครอบงำโลกมากขึ้น นอกจากนี้ในปี ๒๕๔๐ ความน่าเชื่อถือของสื่อมวลชนโดยทั่วไปได้ตกต่ำลงไปมากเป็นประวัติการณ์ จากการสำรวจพบว่าในปี ๒๕๒๘ คนอเมริกันเชื่อถือข่าวในหนังสือพิมพ์ถึงร้อยละ ๘๔ แต่ในปี ๒๕๔๐ ความเชื่อถือได้ลดลงเหลือเพียงร้อยละ ๑๒ เท่านั้น และในปัจจุบันคนอเมริกันออกไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งในอัตราต่ำที่สุดในหมู่ประเทศอุตสาหกรรม สำหรับสาเหตุของความตกต่ำของทั้งสองสถาบันดังกล่าว ก็เนื่องจากทั้งสองสถาบันต่างก็ถูกครอบงำโดย “ทุน” จนละเลยคุณค่าอื่นๆ ของสังคมนิยม โดยเฉพาะอย่างยิ่งพรรคเดโมแครตและรีพับลิกันก็แทบไม่มีอะไรแตกต่างกัน พอจะเป็นความหวังของประชาชนอเมริกันได้

ด้วยเหตุนี้จึงสรุปได้ว่า สื่อมวลชนของสหรัฐฯ “ล้มเหลวอย่างยิ่ง” ในการปฏิบัติหน้าที่ และรักษาบรรทัดฐานของสื่อมวลชน เพราะมุ่งแต่ผลกำไรสูงสุดและรับใช้ “ทุน” และ “จักร-

วรรดิอเมริกัน” อย่างมีขอบเขตในการครอบงำทั้งชาวอเมริกันและชาวโลกทั้งทางความคิด วัฒนธรรม การเมืองและเศรษฐกิจ เพื่อหาประโยชน์อันมิควรได้ โดยไม่สนใจไยดีกับความวิกฤติและความทุกข์ยากที่เกิดขึ้นทั่วโลกในปัจจุบัน

๙. **ตำรวจหรือโจร :** ถ้าอาคารใดอาคารหนึ่งในชุมชน ครอบครองปืนสัก ๑-๒ กระบอก ก็เชื่อได้ว่าการครอบครองนั้นๆ เป็นการครอบครองเพื่อการป้องกันตัวจากโจรผู้ร้าย แต่ถ้าอาคารใดอาคารหนึ่งในชุมชนครอบครองอาวุธปืนจำนวนหลายสิบกกระบอก ก็มีความเป็นไปได้เพียง ๒ ประการเท่านั้นที่อาคารนั้นๆ จะเป็น คือเป็นสถานีตำรวจหรือช่องโจร เพราะปริมาณอาวุธที่ครอบครองมีจำนวนมากเกินกว่าที่คนในอาคารจะอ้างว่ามีไว้เพื่อป้องกันตัว

สหรัฐฯ เป็นประเทศที่มีขนาดเศรษฐกิจใหญ่เป็นอันดับหนึ่งของโลก มีจำนวนประชากรถึง ๓๐๐ ล้านคน ซึ่งมากเป็นอันดับ ๓ ของโลก และเป็นประเทศที่มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีเป็นอันดับหนึ่งของโลกด้วย ในสมัยพระเจ้าอโศกมหาราชผู้ที่อยู่ในฐานะอย่างสหรัฐฯ จะตั้งโรงงานแจกข้าวปลาอาหารและสิ่งของเครื่องใช้ให้คนยากจน แต่ในทางตรงกันข้าม สหรัฐกลับมีทหารจำนวน ๕๐๐,๐๐๐ คน ประจำอยู่ในฐานต่างๆ กว่า ๗๐๐ แห่ง ใน ๑๓๐ ประเทศ เพื่อคอยคุ้มครองให้บริษัทข้ามชาติของสหรัฐฯ สามารถหาผลประโยชน์และกำไรส่งกลับเข้าสู่ “หลุมดำ” ได้อย่างสะดวกและปลอดภัย และนั่นเป็นเหตุให้สหรัฐมี “ศัตรูที่อ่อนแอกว่า” อยู่ทั่วโลก โดยเฉพาะกลุ่มต่อต้านชาวมุสลิม และนั่นก็เป็นสาเหตุให้สหรัฐฯต้องสะสมอาวุธทำลายล้างสูง (weapon of mass destruction) ไว้มากมายและมีงบประมาณทางทหาร (๒๐๐๖) สูงที่สุดในโลกดังนี้ :

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

- คุณประสงค์อะไร?
นิยมอะไร?
มันใจอะไร?
ต้องการอะไรเป็นที่สุด?

คนต้องการอะไร?
“เป็นที่สุด”

สมณะทั้งหลาย ประสงค์ขันติโสรัจจะ (ความอดทนอดกลั้นสงบเสงี่ยม)
นิยมปัญญา มั่นใจในศีล (ข้อปฏิบัติไม่ทำชั่วทางกายวาจาใจ) ต้องการความไม่มีห่วงใย
มีนิพพาน (ความดับกิเลสสนิท) เป็นที่สุด

สมัยหนึ่ง **ชานูสโสนิพราหมณ์** เข้าไปเฝ้า**พระผู้มีพระภาคเจ้า**ถึงที่ประทับ ได้สนทนาปราศรัยพอให้ระลึกถึงกันแล้ว จึงทูลถามพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า

“ข้าแต่พระโคตมผู้เจริญ กษัตริย์(นักปกครอง)ทั้งหลายมีความประสงค์อะไร นิยมอะไร มั่นใจอะไร ต้องการอะไร มีอะไรเป็นที่สุด”

“ดูก่อนพราหมณ์ **ธรรมดา**กษัตริย์ทั้งหลายย่อมประสงค์**โภคทรัพย์**(ของกินของใช้) นิยมปัญญา มั่นใจในกำลังทหาร ต้องการได้แผ่นดิน **มีความเป็นใหญ่เป็นที่สุด**”

“ก็แล้วพราหมณ์(นักบวช)ทั้งหลายมีความประสงค์อะไร นิยมอะไร มั่นใจอะไร ต้องการอะไร มีอะไรเป็นที่สุด”

“**ธรรมดา**พราหมณ์ทั้งหลาย ก็ประสงค์**โภคทรัพย์** นิยมปัญญา มั่นใจในมนต์ ต้องการบูชาข้ายัญ(เช่นไหว้ดวงสรวง)

มีพรหมโลก(ที่อยู่ของพระผู้เป็นเจ้าของในศาสนาพราหมณ์)เป็นที่สุด”

“แล้วคหบดี(ผู้มีฐานะดี)ทั้งหลาย มีความประสงค์อะไร นิยมอะไร มั่นใจอะไร ต้องการอะไร มีอะไรเป็นที่สุด”

“**ธรรมดา**คหบดีทั้งหลาย ก็ประสงค์**โภคทรัพย์** นิยมปัญญา มั่นใจในศิลปะ(ฝีมือ) ต้องการงาน **มีการงานที่สำเร็จแล้วเป็นที่สุด**”

“แล้วสตรีทั้งหลาย มีความประสงค์อะไร นิยมอะไร มั่นใจอะไร ต้องการอะไร มีอะไรเป็นที่สุด”

“**ธรรมดา**สตรีทั้งหลาย ประสงค์ใน

บุรุษ นิยมเครื่องแต่งตัว มั่นใจในบุตร ต้องการไม่ให้มีสตรีอื่นร่วมสามี **มีความเป็นใหญ่ในบ้านเป็นที่สุด**”

“แล้วโจรทั้งหลาย มีความประสงค์อะไร นิยมอะไร มั่นใจอะไร ต้องการอะไร มีอะไรเป็นที่สุด”

“**ธรรมดา**โจรทั้งหลาย ประสงค์ซึ่ง**ทรัพย์**ของผู้อื่น นิยมที่เร้นลับ มั่นใจใน**คัสตรา**(อาวุธ) ต้องการที่มืด **มีการที่ผู้อื่นไม่เห็นเขาเป็นที่สุด**”

“แล้วสมณะ(ผู้สงบระงับกิเลส)ทั้งหลาย มีความประสงค์อะไร นิยมอะไร มั่นใจอะไร ต้องการอะไร มีอะไรเป็นที่สุด”

“**ธรรมดา**สมณะทั้งหลาย ประสงค์**ขันติ**โสรัจจะ(ความอดทนอดกลั้นสงบเสงี่ยม) นิยมปัญญา มั่นใจในศีล(ข้อปฏิบัติไม่ทำชั่วทางกายวาจาใจ) ต้องการความไม่มีห่วงใย **มีนิพพาน(ความดับกิเลสสนิท)เป็นที่สุด**”

“ข้าแต่พระโคตมผู้เจริญ **นาค**อัครรรณิก เรื่องไม่เคยมีได้มีแล้ว ที่พระองค์ทรงทราบความประสงค์ ความนิยม ความมั่นใจ ความต้องการ และสิ่งที่เป็นที่สุด แม้ของกษัตริย์ พราหมณ์ คหบดี สตรี โจรสมณะ

ภาสิต(ถ้อยคำสอนใจ)ของพระองค์แจ่มแจ้งนัก ขอท่านพระโคตมจงทรงจำข้าพระองค์ว่า **เป็นอุบาสก(ผู้ยึดถือพระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง)ตลอดชีวิต** ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป” **๒**

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๒

“**ขัตติยาริปปายสูตร**” ข้อ ๓๒๓)

● ต่อจากฉบับ ๒๓๑

ในกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันแบบมีเข็มมุ่ง
สู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียงนี้ จึงชักถามในสิ่งที่เราสงสัยได้
เพื่อพยายามจะเข้าใจ “วิถีคิด” ของคนอื่น
ซึ่งอาจเห็นแตกต่างไปจากเรา ว่าทำไมเขาจึงมีวิถีคิดเช่นนั้น
แต่ไม่ใช่เป็นเวทีที่จะมาแสดงภูมิให้เห็นว่า
เรา “ถูก” หรือคนอื่น “ผิด” อย่างไร

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

ประชุมคณะครู ปวส. ราชธานีโคก

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

การจัดที่นั่งเพื่อให้ผู้เรียนหรือผู้เข้าร่วม
ประชุมสัมมนามีความรู้สึกใกล้ชิดกัน ไม่แบ่งชั้น
วรรณะจนเกิดบรรยากาศที่แข็งตัวเป็นทางการ
มากเกินไปก็ดี การใช้กิจกรรมต่าง ๆ เพื่อช่วย
ละลายพฤติกรรมก็ดี การใช้ดนตรีหรือเสียงเพลง
สอดแทรกในกระบวนการเรียนรู้ตามโอกาสที่

เหมาะสมก็ดี การให้เล่นเกมสบบางอย่างร่วมกันก็
ดี ฯลฯ เหล่านี้ล้วนเป็นเทคนิคในการช่วยเสริม
สร้างบรรยากาศความรู้สึกอยากเรียนรู้ด้วยสมอง
ซีกขวา ควบคู่ไปกับการเรียนรู้ด้วยเหตุผลความ
นึกคิดของสมองซีกซ้าย ซึ่งเทคนิคของกระบวนการ
การ “AIC” ตามขั้นตอนแรก (หรือ “A”) ที่

สอดคล้องกับ “SEAL” นี้เรียกว่าเป็นขั้นตอนของการสร้างสนามพลังแห่งความเข้าใจ (Appreciation Power Field) ให้เกิดขึ้น ซึ่งจะสอดคล้องกับการสร้างสนามพลังแห่งความเมตตา มุ่งติ่มุ่งเจริญต่อกายต่อใจต่อกัน ในขั้นตอนแรกของ “SEAL” (หรืออาจเรียกได้ว่าเป็นขั้นตอนการสร้างสนามพลังความรู้-รัก-สามัคคีของ “S”) นั่นเอง

เทคนิคของกระบวนการ AIC ซึ่งสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดประชุมสัมมนาตามกระบวนการ SEAL ก็คือ ต้องวางกฎกติกาที่เป็นข้อตกลงสำหรับผู้เข้าร่วมประชุมสัมมนาถือปฏิบัติให้ตรงกัน โดยจะต้องอธิบายเพื่อชี้แจงกฎกติกาเหล่านี้ให้เข้าใจร่วมกันตั้งแต่การปฐมนิเทศในช่วงแรกก่อนเช่นขอให้ทุกคนถอด “หัวโขน” ออกชั่วคราวใครมีตำแหน่งสถานะอะไรในทางสังคม เศรษฐกิจ หรือทางราชการขอให้ปล่อยวางก่อนชั่วคราว แล้วทำตัวให้เสมอสมานกัน ทุกคนจะได้สามารถปลดปล่อยศักยภาพที่มีอยู่ในตัวออกมา เพื่อช่วยกันระดมความคิดในการแก้ปัญหาได้อย่างเต็มที่ โดยไม่ถูกเงื่อนไขของสถานะทางสังคมดังกล่าวปิดกั้นไว้ เป็นต้น

ขณะเดียวกันกฎกติกาที่มีความสำคัญยิ่งข้อหนึ่งที่ต้องให้ทุกคนถือปฏิบัติร่วมกันก็คือ การขอให้ทุกคนคิด พูด ทำ ด้วยความเมตตา มุ่งติ่มุ่งเจริญต่อกันในช่วงระหว่างการประชุมสัมมนา โดยในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นหรือการระดมความคิดต่าง ๆ นั้น ขอให้ผู้เข้าร่วมการประชุมสัมเนลาดอคติที่อาจจะเคยมีต่อกัน อย่างน้อยก็โดยการพูดหรือการกระทำ ซึ่งวิทยากรต้องอธิบายให้เข้าใจว่า กระบวนการ SEAL ไม่ใช่เป็นการมุ่งแสวงหาข้อยุติว่า ใคร “ถูก” หรือ “ผิด” จากการถกเถียงโต้วาทะกัน เพราะคนเราแต่ละคนอาจมีมุมมองจาก “กรอบการรับรู้” หรือ “กรอบความคิด” ภายใต้งูมึนหลังที่แตกต่างกันได้ ฉะนั้นในกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันแบบมีเข็ม

มุ่งสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียงนี้ จึงซักถามในสิ่งที่เราสงสัยได้ เพื่อพยายามจะเข้าใจ “วิถีคิด” ของคนอื่นซึ่งอาจเห็นแตกต่างไปจากเรา ว่าทำไมเขาจึงมีวิถีคิดเช่นนั้น แต่ไม่ใช่เป็นเวทีที่จะมาแสดงภูมิให้เห็นว่าเรา “ถูก” หรือคนอื่น “ผิด” อย่างไร

เมื่อทุกคนเข้าใจและยอมรับในกฎกติกาเหล่านี้ร่วมกันเป็นสัญญาประชาคมแล้ว วิทยากรที่ทำหน้าที่จัดการ และควบคุมกำกับให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ที่เรียกว่าเป็นวิทยากรกระบวนการ (Facilitators) ของ SEAL จะต้องพยายามกำกับดูแลให้ผู้เข้าร่วมประชุมสัมเนนาดังกล่าวปฏิบัติตามกฎกติกามารยาท และวัฒนธรรมของกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันนี้ต่อไปให้เคร่งครัด

เทคนิคของกระบวนการ AIC อีกประการหนึ่งที่อาจนำมาประยุกต์ใช้กับ SEAL ในการจัดประชุมสัมมนาก็คือ การให้ผู้เข้าร่วมประชุมสัมมนาวาดรูปเพื่อสื่อแสดงความคิดของตน แทนการใช้ภาษาพูดหรือภาษาเขียน (ซึ่งเกิดจากการใช้สมองซีกซ้าย) ตามที่เราคุ้นเคยเพียงอย่างเดียว เพราะภาษาภาพหรือศิลปะจะเป็นตัวกระตุ้นการทำงานของสมองซีกขวา ให้เกิดการใช้ความรู้สึก และจินตนาการในการเรียนรู้ โดยไม่ใช่ใช้แค่ความนึกคิดในการเรียนรู้เท่านั้น ทั้งนี้เพื่อให้สิ่งที่ถูกเรียนรู้ นั้น ๆ เข้าไปอยู่ในใจ หรือเข้าถึงใจ หรือเข้าใจได้มากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับคุณลักษณะของใจที่ประกอบด้วยความ “รู้สึก-นึก-คิด”

ขณะเดียวกันเมื่อใช้ภาพเป็นเครื่องสะท้อนปัญหาความขัดแย้งในองค์กร หน่วยงาน สถาบันภาพดังกล่าวจะทำหน้าที่เป็นตัวกลางช่วยดูดซับความรุนแรงของความรู้สึกไม่พึงพอใจระหว่างผู้ที่สื่อแสดงกับผู้ที่ถูกพาดพิงถึงในภาพเชิงสัญลักษณ์นั้น ๆ เพราะไม่ใช่การพูดตำหนิกันตรง ๆ ซึ่งหน้าแต่เป็นการสื่อให้เข้าใจเป็นนัยทางอ้อม พร้อมกับอาจสอดแทรกอารมณ์ขันผ่านภาพวาดที่ไม่

ค่อยสมประกอบ (เพราะวาดกันไม่ค่อยเป็น) เหล่านั้น อันจะช่วยผ่อนคลายบรรยากาศของการนำเอาปัญหาหนัก ๆ มาพูดกันในที่ประชุม โดยถ้าหากไม่นำข้อเท็จจริงของปัญหามาพูดกัน ก็ไม่มีทางที่จะสามารถ**จับประเด็นปัญหา** และ **วิเคราะห์สาเหตุของปัญหา** ได้ตรงจุด แต่ถ้าเอาปัญหาความขัดแย้งมาพูดกันตรง ๆ หรือเอ่ยชื่อคนที่ถูกตำหนิต่าง ๆ คนที่ถูกพาดพิงก็ย่อมรู้สึกเสียหน้าและต้องหาโอกาสชี้แจงหรือตอบโต้จนกลายเป็นเวทีการโต้เถียงแทนที่จะเป็นเวทีการระดมความคิดเพื่อร่วมกันแก้ปัญหา ในกรณีเช่นนี้การสื่อสารผ่านสัญลักษณ์ของภาพวาดที่ไม่ใช่การตำหนิต่าง ๆ จะช่วยลดความรู้สึกเสียหน้า และลดบรรยากาศของการปะทะคารมกันในการประชุมสัมมนาดังกล่าว

ในการประยุกต์เทคนิคของ AIC มาใช้กับกระบวนการเรียนรู้ของ SEAL นี้ สามารถกระทำได้โดยแบ่งกลุ่มผู้เข้าร่วมประชุมสัมมนาเป็นกลุ่มย่อย ๆ แล้วให้แต่ละคนวาดรูปความใฝ่ฝันของ “ผล” ที่มุ่งหวังจะได้เห็นตามโจทย์ของการประชุมสัมมนานั้น ๆ (เช่น เป้าหมายขององค์กรในอีก ๓ ปีข้างหน้า เป็นต้น) ใส่บนแผ่นกระดาษที่แจกให้ จากนั้นให้สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มผลัดกันอธิบายความใฝ่ฝันของตนให้คนในกลุ่มฟัง แล้วให้แต่ละกลุ่มช่วยกันรวมภาพความใฝ่ฝันของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มให้เป็นภาพเดียว พร้อมกับส่งตัวแทนออกไปบรรยายภาพความใฝ่ฝันของตนให้ที่ประชุมใหญ่ได้ฟังร่วมกันอีกทีหนึ่ง โดยถ้าใครในที่ประชุมสงสัยตรงไหนก็ยกมือถามได้ หรือถ้าผู้แทนของกลุ่มใดเล่าไม่ครบ สมาชิกของกลุ่มนั้นอาจจะช่วยเล่าเสริมในส่วนที่ตกหล่นไปได้ จนเมื่อทุกกลุ่มอธิบายภาพความใฝ่ฝันของแต่ละกลุ่มครบหมดแล้ว ก็ให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนมาช่วยกันวาดภาพรวมแห่งความใฝ่ฝัน (ซึ่งรวบรวมจากภาพของแต่ละกลุ่มมาบูรณาการให้เป็นภาพเดียวกัน) เพื่อสะท้อนภาพของสิ่งที่ทุกคนในที่ประชุมใฝ่ฝันที่จะเห็นร่วมกัน

หลังจากนั้นก็ตั้งโจทย์ใหม่ ให้ทุกคนเขียนภาพของสิ่งที่ตนเห็นว่าเป็น**ปัญหาสำคัญ**อันจะเป็นอุปสรรคขัดขวางที่ทำให้ความใฝ่ฝันดังกล่าวไม่สามารถเป็นจริงขึ้นมาได้ โดยให้มองจากสภาพความเป็นจริงของหน่วยงานหรือองค์กรนั้น ๆ ตามที่ปรากฏเป็นปัญหาอยู่ในปัจจุบัน แล้วก็ทำแบบเดียวกับขั้นตอนแรก คือให้สมาชิกแต่ละคนเล่าภาพอุปสรรคปัญหาที่ตนเห็นให้สมาชิกในกลุ่มฟัง แล้วช่วยกันรวมภาพแห่งอุปสรรคปัญหาดังกล่าว พร้อมกับส่งตัวแทนออกไปอธิบายความหมายของภาพแห่งอุปสรรคปัญหานั้น ๆ ให้ที่ประชุมใหญ่ฟังอีกทีหนึ่ง เมื่อทุกกลุ่มเล่าภาพแห่งอุปสรรคปัญหาที่แต่ละกลุ่มมองเห็นครบหมดแล้ว ก็ช่วยกัน**จับประเด็นปัญหา** ซึ่งปรกติปัญหาเรื่องหนึ่งสามารถจะส่งผลกระทบเสริมหนุนให้เกิดเป็นปัญหาอีกเรื่องหนึ่งได้

ในขั้นตอนการ**จับประเด็นปัญหา**ซึ่งครอบคลุมถึงการ**วิเคราะห์สาเหตุแห่งปัญหา**ไปด้วยในตัวนั้น จึงอาจนำเทคนิคการคิดอย่างเป็นระบบ (System Thinking) เข้ามาช่วยวิเคราะห์เชื่อมโยงให้เห็นถึงความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์ของปัญหาต่าง ๆ ที่มองเห็น โดยปัญหาเรื่องหนึ่งสามารถจะเป็นสาเหตุนำไปสู่ปัญหาอีกเรื่องหนึ่งได้ และบางเรื่องก็ย้อนกลับมาเป็นสาเหตุเสริมหนุนปัญหาเดิม (อาทิ จน⇒เครียด⇒กินเหล้า⇒จน... เป็นต้น) แล้วช่วยกันวิเคราะห์ว่าประเด็นปัญหาตรงจุดไหนในท่ามกลางห้วงโซ่หรือวัฏจักรแห่งความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์ของปัญหาเหล่านั้น น่าจะเป็นข้อต่อสำคัญที่สุด ซึ่งถ้าหากสามารถแก้ปัญหาดตรงจุดนี้ได้แล้ว ปัญหาเรื่องอื่นจะค่อย ๆ คลี่คลายลงเป็นลำดับ ๆ ฯลฯ

นอกเหนือจากนี้ อาจนำเทคนิคของ AI (Appreciate Inquiry) มาประยุกต์กับขั้นตอนการเสริมสร้างให้เกิดจิตใจแห่งความเมตตาตามุ่งดีมุ่งเจริญของ SEAL โดยการแบ่งกลุ่มผู้เข้าร่วมประชุม สัมมนา แล้วให้สมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม

เล่าเรื่องประสบการณ์ความสำเร็จในการแก้ปัญหาชีวิตหรือการงาน ที่ตนเองรู้สึกภาคภูมิใจที่สุดคนละหนึ่งเรื่อง จากนั้นก็ให้ส่งตัวแทนของแต่ละกลุ่มมาเล่าสรุปให้ที่ประชุมฟังอีกทีหนึ่ง

เทคนิคนี้จะช่วยให้ผู้เข้าร่วมประชุมสัมมนาเกิดความรู้สึกชื่นชมกับความสำเร็จของคนอื่น ๆ มากขึ้น จนเกิดจิตเมตตา**มุ่งดีมุ่งเจริญต่อกายต่อใจต่อกัน** ด้วยการประจักษ์ถึงข้อเท็จจริงที่ว่ามนุษย์แต่ละคนย่อมมีทั้ง**ส่วนดีและส่วนเสีย** หรือ**จุดอ่อนและจุดแข็ง**แฝงอยู่ในตัวทั้งสิ้น คงไม่มีใครเลวหมดร้อยเปอร์เซ็นต์ หรือดีหมดร้อยเปอร์เซ็นต์ ในเมื่อแต่ละคนก็มีแง่ดีแฝงอยู่ ซึ่งเราอาจไม่เคยรับรู้มาก่อน (เพราะเคยเพ่งเล็งแต่ในแง่เสียของคนผู้นั้น) ดังนั้นเราก็น่าจะให้โอกาสซึ่งกันและกัน เพื่อดึงศักยภาพเชิงบวกที่แต่ละคนมีอยู่ในตัวออกมาช่วยกันทำงานสร้างสรรค์ประโยชน์สุขให้กับหมู่คณะต่อไป (อันเราจะพลอยได้รับประโยชน์สุขด้วย) เป็นต้น

เทคนิคดังตัวอย่างบางเรื่องที่กล่าวมาเหล่านี้สามารถจะศึกษาได้จากตำราต่าง ๆ แต่ไม่ใช่สูตรสำเร็จตายตัว วิทยาการซึ่งทำหน้าที่จัดการให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ของ SEAL จะต้อง**มีศิลปะ**ในการดัดแปลง และผสมผสานเทคนิคแต่ละอย่างให้เหมาะสมกับกระบวนการเรียนรู้ในแต่ละสถานการณ์ ที่แตกต่างกันไปตามสถานที่ จำนวนคน ภูมิหลังของกลุ่มเป้าหมาย ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ วัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ หรือการฝึกอบรม หรือการประชุมสัมมนานั้น ๆ ฯลฯ โดยต้องมีพื้นฐานอยู่บนความเข้าใจ ถึงจุดมุ่งหมายหรือปรัชญาของขั้นตอนการเสริมสร้างให้เกิด**จิตเมตตา**มุ่งดีมุ่งเจริญต่อกายต่อใจต่อกัน**** เพื่อช่วยเสริมหนุนให้สามารถ**จับประเด็นปัญหา รวมถึงการวิเคราะห์สาเหตุของปัญหา** ให้เป็นไปได้อย่าง**ที่ตรงใน**

เหตุในผลยิ่ง ๆ ขึ้นต่อไป

การเรียนรู้จากแบบอย่างของความสำเร็จ

การเรียนรู้ที่จะทำให้คนเราเชื่อมั่นได้ว่าแบบจำลองของ**ความรู้**ที่สะท้อนโลกแห่งความเป็นจริงเรื่องใด **“จริง”** หรือ **“เท็จ”** นั้น มีอยู่ ๓ วิธีทางใหญ่ ๆ ได้แก่ การเรียนรู้แบบ**นิรนัย** (Deduction) การเรียนรู้แบบ**อุปนัย** (Induction) และการ**หยั่งรู้**ด้วยประสบการณ์เชิงประจักษ์ (Intuition)

การเรียนรู้แบบ**นิรนัย** คือการอาศัยเหตุผลทางตรรกะเป็นเครื่องมือดึงเอาเนื้อหาที่ซ่อนแฝงอยู่ภายใต้มโนทัศน์หรือความคิดรวบยอด (Concepts) ชัดใดชุดหนึ่งออกมา เพื่อเชื่อมโยงไปสู่การเข้าใจความจริงในเรื่องอื่น ๆ ต่อไปได้อย่าง**เป็นเหตุเป็นผล** เช่น เรารู้ว่าคนทุกคนต้องตาย และเรารู้ว่าโสกราตีสเป็นคน ฉะนั้นเราจึงรู้ต่อไปว่าโสกราตีสจะต้องตายอย่างแน่นอนไม่วันใดก็วันหนึ่ง เป็นต้น

สิ่งที่ได้กล่าวมาทั้งหมดในหนังสือเล่มนี้ ก็คือตัวอย่างของการเรียนรู้แบบ**นิรนัย** ที่พยายามดึงเอาเนื้อหาซึ่งซ่อนแฝงอยู่ภายใต้มโนทัศน์เรื่อง**“เศรษฐกิจพอเพียง”** และ**“พระบรมราโชวาทคุณธรรมสี่ประการสองชุด”** ตามพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ซึ่งถึงแม้จะเป็นเพียงพระราชดำรัสสั้น ๆ แต่ก็แฝงไว้ด้วยเนื้อหาที่ลุ่มลึก อันสามารถจะอาศัยเหตุผลทางตรรกะค่อย ๆ คลี่คลายขยายความออกมา เป็นต้น

แต่ถึงจะสามารถดึงเนื้อหาส่วนที่ซ่อนแฝงอยู่ออกมาได้มากมายแค่ไหน และสื่อแสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงใน**ความเป็นเหตุเป็นผล**ที่ดูน่าเชื่อถือของ**ความรู้**เหล่านี้ได้มากเพียงใดก็ตาม ก็ยังมีขอบเขตจำกัดของ**พลังเหนี่ยวนำ**ที่จะสามารถช่วยให้ผู้คนได้เข้าถึง **“ความจริงในความรู้”** ดังกล่าว **☞** อ่านต่อฉบับหน้า

บทความพิเศษ

● ทศพนธ์ นรทัสน์

Thossaphol NORATUS

ประธานชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
เพื่อความเท่าเทียมกัน

President of the Information and Communication Technology for All Club

thossaphol@ictforall.org

แนวทางการเข้าถึงและเผยแพร่ พระพุทธศาสนาด้วยเทคโนโลยีสารสนเทศ Using IT for Access to the Buddha's Teachings and Dissemination of Buddhism

ต่อจากฉบับที่ ๒๗๑

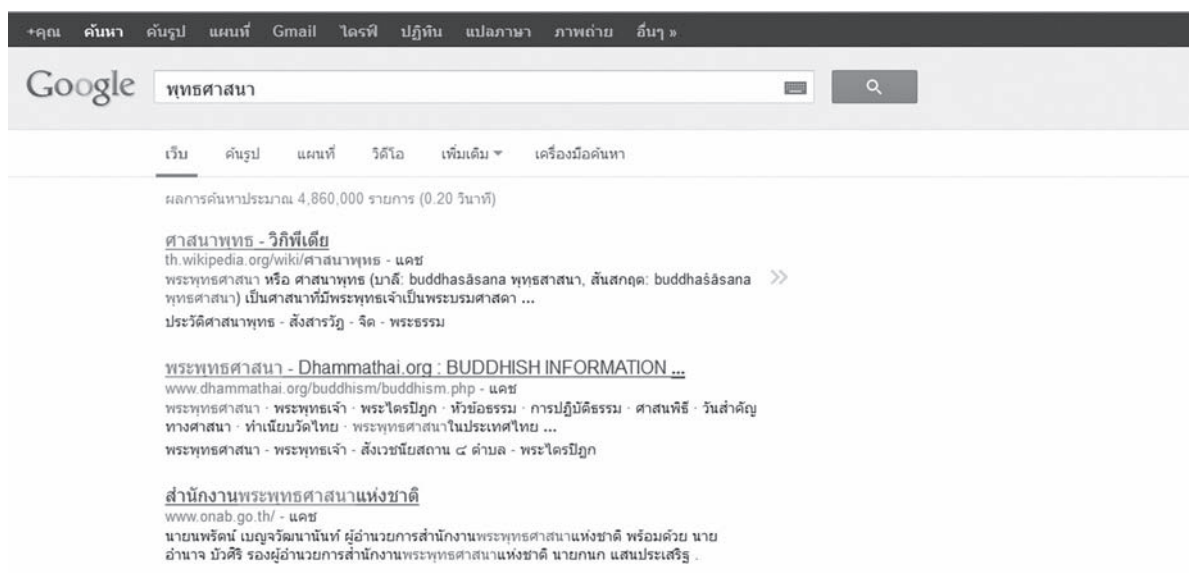
ในขณะที่เดียวกันเทคโนโลยีสารสนเทศก็ส่งผลกระทบต่อด้านลบ เช่น การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เผยแพร่คำสอนของพระพุทธศาสนาที่ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม การดูหมิ่นพระพุทธศาสนา โดยกลุ่มคนต่างศาสนา เป็นต้น ซึ่งปรากฏเป็นข่าวทางสื่อต่าง ๆ มาอย่างต่อเนื่อง รวมทั้ง การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในทางที่ไม่เหมาะสม ดังที่ **พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต)** (๒๕๕๓ ข: ๕) ได้กล่าวไว้ว่า “...เมื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเจริญก้าวหน้ามากขึ้น ตลอดจนเกิดมี High Technology หรือเทคโนโลยีชั้นสูง ซึ่งเกี่ยวข้องกับข่าวสารข้อมูลขึ้นมา ก็ปรากฏว่าความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีเหล่านั้น ถูกนำมาสนอง โลกะ และโทสะ คือถูกใช้เป็นเครื่องมือรับใช้โลกะ และโทสะ ให้แสดงฤทธิ์เดชได้เต็มแรงเต็มกำลังยิ่งขึ้น...ความเจริญของเทคโนโลยีทางด้านข่าวสารและการสื่อสาร ได้ถูกใช้ในการนำมากล่อมมนุษย์ให้เฟลิดเฟลินลุ่มหลงอยู่ในความมัวเมาต่าง ๆ มากกว่าจะใช้ในการพัฒนาคุณภาพชีวิต หรือพัฒนาตัวมนุษย์เอง เทคโนโลยีเหล่านั้นถูกใช้เป็นเครื่องมือแสวงหาสิ่งบำเรอความขสขสนองความโลภ และพร้อมกันนั้นก็ใช้เป็นเครื่องมือสนองโทสะรับใช้การทำลายด้วยความเกลียดชังกัน มีการแย่งชิงสิ่งบริโภคกัน การครอบงำกัน และการพยายามกำจัดกัน เนื่องจากการรังเกียจแบ่งแยกพวก ผิว เชื้อชาติ ศาสนา ความเกลียดชังแบ่งแยกกันก็มีอยู่แล้ว ความโลภยังมาหนุนให้เกลียดชัง แบ่งแยกนั้นร้ายแรงยิ่งขึ้นไปอีก...”

แนวทางการเข้าถึงพระพุทธศาสนาด้วยเทคโนโลยีสารสนเทศ

เมื่อเทคโนโลยีสารสนเทศสามารถอำนวยความสะดวกในการเข้าถึงพระพุทธศาสนาได้โดยสะดวก รวดเร็ว ทุกที่ ทุกเวลา ทั้งในรูปแบบของเว็บไซต์ จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ เครือข่ายสังคมออนไลน์ CD-ROM,DVD, VDO/Audio Clip, บทเรียนธรรมะอิเล็กทรอนิกส์ออนไลน์ (e-Learning) แอปพลิเคชันสำหรับแท็บเล็ต, โทรศัพท์สมาร์ตโฟน เป็นต้น แต่สิ่งที่น่ากังวลกลับไม่ใช่เรื่องการเข้าถึงพระพุทธศาสนาด้วยเทคโนโลยีสารสนเทศ แต่เป็นเรื่องของการพิจารณา ไตร่ตรองว่าพระธรรม คำสอน หรือเนื้อหาทางธรรมะที่บิดเบือนไปจากพระวินัยที่พุทธองค์บัญญัติ และพระธรรมที่พุทธองค์ทรงแสดง **พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต)** (อ้างถึงใน สุชาติ สุขประสิทธิ์, ๒๕๕๕:๔๑) ได้กล่าวไว้ว่า “...ชาวพุทธเวลาจะศึกษาค้นคว้าอะไร ต้องเป็นการสืบค้น ไม่ใช่อ้างอิงขึ้นมาลอย ๆ หรือคิดเข้าข้างตัวเอง...” ดังนั้น การพิจารณาไตร่ตรอง และสอบถามกับแหล่งอ้างอิงที่เชื่อถือได้ หรือผู้รู้ จึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเลือกรับ หรือเชื่อในสารที่ได้รับนั้นว่าถูกต้องตามพระธรรม คำสอนของพุทธองค์หรือไม่

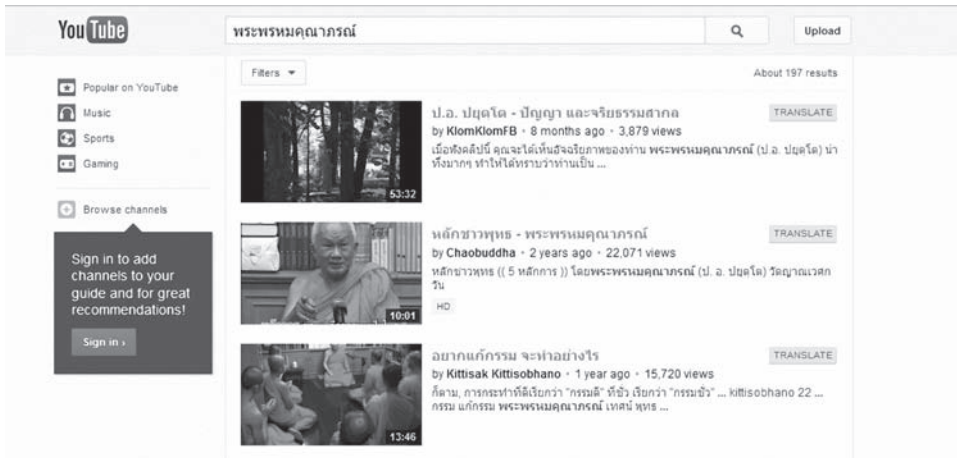
สำหรับผู้ที่มีความสนใจเข้าถึงพระพุทธศาสนา ตลอดจนความรู้ต่าง ๆ เกี่ยวกับธรรมะ สามารถเข้าถึงได้จากเว็บไซต์ที่สำคัญ โดยมีแนวทาง ดังนี้

๑. **กรณีค้นหาความรู้เกี่ยวกับพระพุทธศาสนา พุทธประวัติ พระธรรมคำสอนของพุทธองค์ ธรรม-นิพนธ์ หนังสือธรรมะต่าง ๆ** สามารถค้นหาได้จากเว็บไซต์สืบค้นข้อมูล เช่น www.google.com, www.yahoo.com เป็นต้น โดยใช้คำค้นที่สนใจ เช่น คำว่า “ธรรมะ” “พระพุทธศาสนา” “พุทธประวัติ” “Dharma” “Buddhism” “สถานีวิจัยพระพุทธศาสนา” “สถานีโทรทัศน์พระพุทธศาสนา” เป็นต้น ก็จะแสดงผลการค้นหา เพื่อนำไปสู่เนื้อหาที่ต้องการต่อไป ดังภาพที่ ๑

ภาพที่ ๑ ตัวอย่างผลลัพธ์การค้นหาจากเว็บไซต์ Google.com ด้วยคำว่า “พระพุทธศาสนา” ซึ่งปรากฏผลลัพธ์ประมาณ ๔,๘๖๐,๐๐๐ รายการ

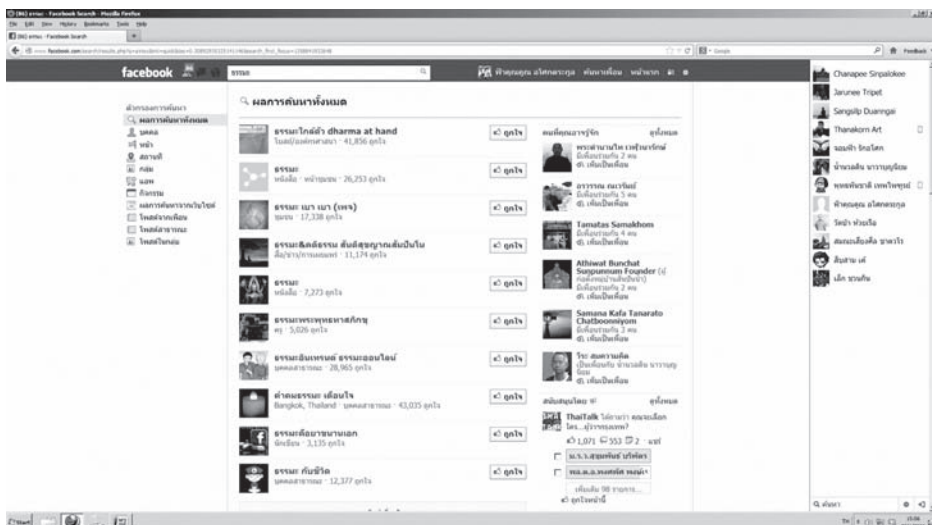
๒. กรณีค้นหาวิดีโอ หรือไฟล์เกี่ยวกับพระพุทธศาสนา พุทธประวัติ พระธรรมคำสอนของพุทธองค์ พระธรรมเทศนา ธรรมบรรยาย เสียงอ่านหนังสือธรรมะต่าง ๆ สามารถค้นหาได้จากเว็บไซต์ Youtube.com หรือเว็บไซต์อื่นใดที่เก็บรวบรวมไฟล์ข้อมูลในรูปแบบสื่อมัลติมีเดียดังกล่าวข้างต้น โดยใช้คำค้นที่สนใจ เช่น คำว่า “ธรรมะ” “พระพุทธศาสนา” “พุทธประวัติ” “พระพรหมคุณาภรณ์” “พระธรรมโกศาจารย์” “พระธรรมเทศนา” “Dharma” “Buddhism” เป็นต้น ก็จะได้ผลลัพธ์การสืบค้น เพื่อนำไปสู่เนื้อหาที่ต้องการและสามารถคลิกเข้าไปรับฟังเนื้อหาที่สนใจต่อไป ดังภาพที่ ๒

ภาพที่ ๒ ตัวอย่างผลลัพธ์การสืบค้นจากเว็บไซต์ Youtube.com

ด้วยคำว่า “พระพรหมคุณาภรณ์” ซึ่งปรากฏผลลัพธ์ธรรมบรรยายของพระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตโต) ประมาณ ๑๙๗ รายการ

๓. กรณีเครือข่ายสังคมออนไลน์ ก็สามารถค้นหาด้วยคำค้นที่เกี่ยวกับ “ธรรมะ” “พระพุทธศาสนา” “ปฏิบัติธรรม” “Dharma” “Buddhism” ฯลฯ ได้จากเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์นั้น ๆ เช่น Facebook.com, Google+, Tweeter.com เป็นต้น ซึ่งผู้ใช้ก็สามารถสมัครเข้าเป็นสมาชิก (Member) ติดตาม (Following) หรือเข้าร่วมกลุ่มต่าง ๆ ได้ตามความสนใจ ดังภาพที่ ๓

ภาพที่ ๓ ตัวอย่างผลลัพธ์การสืบค้นจากเว็บไซต์ Facebook.com ด้วยคำว่า “ธรรมะ” ซึ่งปรากฏผลลัพธ์เป็นจำนวนหลายรายการดังภาพ

เมื่อทุกคนสามารถเข้าถึงพระพุทธศาสนา ตลอดจนความรู้ต่าง ๆ เกี่ยวกับธรรมะ สามารถเข้าถึงได้จากเว็บไซต์ได้โดยสะดวก สามารถเข้าถึงธรรมะได้ตลอดเวลา แม้ขณะทำงาน เช่น การเปิดฟังพระธรรมเทศนาจากเว็บไซต์ Youtube.com ไปพร้อม ๆ กับการทำงาน ก็จะได้ประโยชน์ไปพร้อมกัน ในยุคสมัยที่มีเวลาอันจำกัดในแต่ละวัน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ เมื่อได้อ่าน ได้ฟังธรรมแล้ว น้อมนำมาประพฤติปฏิบัติ ก็ถือได้ว่าเป็นการปฏิบัติธรรม ดังที่ พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต) (๒๕๕๕: ๕-๗) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ “**ปฏิบัติธรรมให้ถูกทาง**” ความสำคัญตอนหนึ่งว่า “...การปฏิบัติธรรมคือการเอาธรรมมาใช้นั่นเอง ใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ชีวิตของเรา

เพราะฉะนั้น การปฏิบัติธรรมก็จึงเป็นเรื่องกว้าง ๆ ไม่เฉพาะการที่จะปลีกตัวออกจากสังคม ไปอยู่ที่วัด ไปอยู่ที่ป่า แล้วก็ไปนั่งบำเพ็ญสมาธิอะไรอย่างนั้นไม่ใช่แค่นั้น อันนั้นเป็นเพียงส่วนหนึ่ง เป็นการพยายามนำธรรมมาใช้ในชั้นลึก ในการที่จะฝึกฝนจิตใจอย่างจริง ๆ จัง ๆ

ถ้าจะเรียกเป็นภาษาสมัยใหม่ การปลีกตัวไปปฏิบัติแบบนั้นก็เรียกว่าเป็นการปฏิบัติแบบ Intensive เป็นการปฏิบัติแบบเข้มข้น หรือลงลึกเฉพาะเรื่อง

ทีจริงนั้น การปฏิบัติธรรมต้องมีตลอดเวลา เรานั่งกันอยู่ในที่นี้ ก็ต้องมีการปฏิบัติธรรม คือธรรมมาใช้ เมื่อปฏิบัติถึงนั้น ทำลึกลงอย่างถูกต้อง ก็เป็นการปฏิบัติธรรม

เมื่อทำงานหรือทำหน้าที่ของตนอย่างถูกต้อง ตั้งใจทำให้ดี ให้เกิดคุณประโยชน์ ให้สำเร็จความมุ่งหมายที่ดั่งงาม ก็เป็นการปฏิบัติธรรม

ดังนั้น ถ้าตนมีหน้าที่ศึกษาเล่าเรียน แล้วศึกษาเล่าเรียนอย่างถูกต้อง มีความขยันหมั่นเพียร ตั้งใจเล่าเรียน เล่าเรียนให้ได้ผล ก็เป็นการปฏิบัติธรรม เช่น เล่าเรียนโดยมีอิทธิบาท ๔ มีฉันทะ พอใจรักในการเรียนนั้น มีวิริยะ มีความเพียร ใจสู้ มีจิตตะ เอาใจใส่รับผิดชอบ มีวิมังสา คอยไตร่ตรอง ตรวจสอบ ทดสอบ ทดลองให้ได้ผลดียิ่งขึ้นไป อย่างนี้ก็เรียกว่าปฏิบัติธรรม

หรือในการทำงานก็เหมือนกัน เมื่อมีอิทธิบาท ๔ เอา อิทธิบาท ๔ มาใช้ในการทำงานนั้น ก็เป็นการปฏิบัติธรรม

แม้แต่ออกไปในท้องถนน ไปขับรถ ถ้าขับโดยรักษากฎจราจร ขับเรียบร้อยดีไม่ประมาท มีความสุภาพ หรือลึกเข้าไป แม้กระทั่งว่า ทำจิตใจให้สบาย ไม่เครียด มีความผ่อนคลายสบายใจในเวลาขับขี่รถนั้นได้ ก็เป็นการปฏิบัติธรรมในระดับต่าง ๆ

แล้วแต่ว่าใครจะสามารถเอาธรรมมาใช้ในการดำเนินชีวิต หรือในการทำกิจหน้าที่นั้น ๆ ให้ได้ผลแค่ไหนเพียงไร ก็เรียกว่าปฏิบัติธรรมทั้งนั้น

เพราะฉะนั้น การปฏิบัติธรรมที่แท้จริงนั้น ต้องมีอยู่ตลอดเวลา เพราะเราทุกคนมีหน้าที่ต้องดำเนินชีวิตให้ดั่งงามถูกต้อง

แม้แต่การนั่งฟังปาฐกถาที่มีการปฏิบัติธรรม ในมงคล ๓๘ ก็มีข้อปฏิบัติที่ว่า “กาเลน ธมมสฺสวานิ” การฟังธรรมตามกาลเป็นมงคลอันอุดม นี้ก็เป็นธรรมข้อหนึ่ง เมื่อตั้งใจฟัง ฟังเป็น ใช้ความคิดพิจารณาไตร่ตรองสิ่งที่รับฟังนั้น ทำให้เกิดปัญญาขึ้น ก็เป็นการปฏิบัติธรรมทั้งนั้น

เป็นอันว่า การปฏิบัติธรรมนี้ เป็นเรื่องที่กว้างมาก หมายถึง การนำเอาธรรมมาใช้ให้เป็นประโยชน์แก่ชีวิต หรือการทำกิจทำงานทำหน้าที่ให้ถูกต้อง ทำทุกเรื่องทุกอย่างให้ถูกต้อง ให้ดี ให้เกิดผลเป็นประโยชน์นั่นเอง เป็นการปฏิบัติธรรม...”

แนวทางการเผยแผ่พระพุทธศาสนาด้วยเทคโนโลยีสารสนเทศ

เทคโนโลยีสารสนเทศนั้น ถือเป็นเครื่องมือที่มีความทันสมัย และมีประสิทธิภาพมากที่สุดในการเผยแผ่พระพุทธศาสนา พุทธประวัติ พระธรรมคำสอนของพุทธองค์ พระธรรมเทศนา ธรรมบรรยาย ธรรมนิพนธ์ความรู้ต่าง ๆ เกี่ยวกับธรรมะ ดังเช่นที่ **พระสิริธรรมวรางค์ อนุตโร** (๒๕๕๕:๑) ได้กล่าวไว้ว่า “การเผยแผ่หลักธรรมพระสงฆ์ต้องอาศัยวิธีการที่หลากหลายในการสื่อความรู้ ความเข้าใจไปยังประชาชนให้เข้าถึงกลุ่มคนทุกกลุ่ม ในขณะที่เดียวกันสังคมได้พัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศที่หลากหลายให้เหมาะกับกลุ่มผู้บริโภค องค์กรทางพระพุทธศาสนาจำเป็นต้องมีการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมของสังคมด้านการเทคโนโลยีสารสนเทศการสื่อสาร ที่สังคมกำลังมีความนิยมและสนใจอยู่เพื่อให้มีโอกาสเข้าถึงกลุ่มชนเหล่านั้น พระสงฆ์ซึ่งเป็นบุคลากรของพระพุทธศาสนาจำเป็นต้องมีการเรียนรู้ความเคลื่อนไหวความก้าวหน้าในสื่อสารสนเทศเหล่านี้เป็นอย่างดี นำสมัย มีการศึกษาทั้งในและนอกระบบสุแต่โอกาสของบุคคล

ฉะนั้น การเผยแผ่ที่สำคัญที่สุดในปัจจุบันได้แก่การเผยแผ่ทางสื่อ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต เป็นต้น เพราะสื่อเหล่านี้อยู่ในใกล้ตัวของประชาชนมากสามารถนำหลักธรรมเข้าถึงตัวของผู้บริโภคได้ทุกกลุ่มค่านิยม การเผยแผ่ธรรมจึงไม่สามารถปฏิเสธในการใช้สื่อต่าง ๆ เหล่านี้ได้ สอดคล้องกับผลการศึกษาวิจัยของพระมหาบุญไทย ปุณฺณมโน^๑ ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง “ศึกษาการเผยแผ่พระพุทธศาสนาโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศของคณะสงฆ์ไทย ในปัจจุบัน” พบว่า คณะสงฆ์ไทยในปัจจุบันใช้อินเทอร์เน็ตเผยแผ่พระพุทธศาสนาเป็นจำนวนมาก แต่มักจะดำเนินการโดยบุคคลเดียว ในส่วนขององค์กรอิสระ (องค์กรที่ไม่ใช่วัด) จากการวิจัย พบว่ามีข้อมูลเคลื่อนไหวมากกว่า และทันสมัย มากกว่า จึงทำให้มีประสิทธิภาพผลในระดับดี ส่วนเว็บไซต์ของวัดนั้น ยังไม่ค่อยมีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ดังนั้น เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารกับพระพุทธศาสนาจึงมีแนวโน้มที่จะมีความสำคัญและเกี่ยวข้องกันและกันมากขึ้น การใช้สื่อเทคโนโลยีจึงความจำเป็นต่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาในสังคมปัจจุบัน”

พระมหาบุญไทย ปุณฺณมโน (๒๕๕๒) ระบุว่า “การเผยแผ่พระพุทธศาสนาไม่มีหน่วยงานรับผิดชอบโดยตรง มีเพียงสถาบันการศึกษาของสงฆ์ และบางองค์กรเท่านั้น ที่มีหน่วยงานรองรับ ขณะที่เว็บของบางวัดมีข้อมูลที่ไม่เคลื่อนไหว เพราะเน้นการนำเสนอในส่วนที่เป็นประวัติความเป็นนามมากกว่าจะเสนอข่าวสาร...จากการวิจัยยังพบว่าการเผยแผ่พระพุทธศาสนาทางอินเทอร์เน็ตเข้าถึงคนได้เป็นจำนวนมาก และในวงกว้าง แต่ประชาชนบางคนยังมองพระสงฆ์มีหน้าที่เกี่ยวกับการใช้อินเทอร์เน็ตในทางที่นำสงสัยว่าอาจจะไม่ใช่ใช้ในการจัดทำเนื้อหาทางศาสนาอย่างเดียว พระสงฆ์บางกลุ่มหากไม่มีกฎระเบียบในการใช้อินเทอร์เน็ตอาจจะก่อให้เกิดความเสียหายได้ง่าย ดังนั้น คณะสงฆ์ควรมีองค์กรสนับสนุน ควบคุมดูแลการใช้อินเทอร์เน็ต...”

สำหรับวัด องค์กรทางพระพุทธศาสนา พระสงฆ์ หรือประชาชนทั่วไปผู้ที่มีความสนใจที่จะช่วยกันเผยแผ่พระพุทธศาสนาให้กว้างขวางออกไปทั่วโลกผ่านทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต สามารถมีแนวทางดำเนินการจากง่ายไปหายาก ได้ดังนี้

๑. การเผยแผ่พระพุทธศาสนาผ่านทางเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ เช่น Facebook.com, Google+, Tweeter.com เป็นต้น โดยสมัครเข้าเป็นสมาชิกหรือสร้างกลุ่ม (Group) ตามความสนใจ เช่น กลุ่มศึกษาพุทธประวัติ กลุ่มผู้ปฏิบัติธรรม กลุ่มศึกษาธรรม ชมรมธรรมะไทย ฯลฯ ทั้งนี้ สามารถนำเสนอเนื้อหาได้ทั้งในรูปแบบข้อความ ภาพ ภาพเคลื่อนไหว วิดิทัศน์ (VDO Clip) แต่ต้องไม่เป็นการ

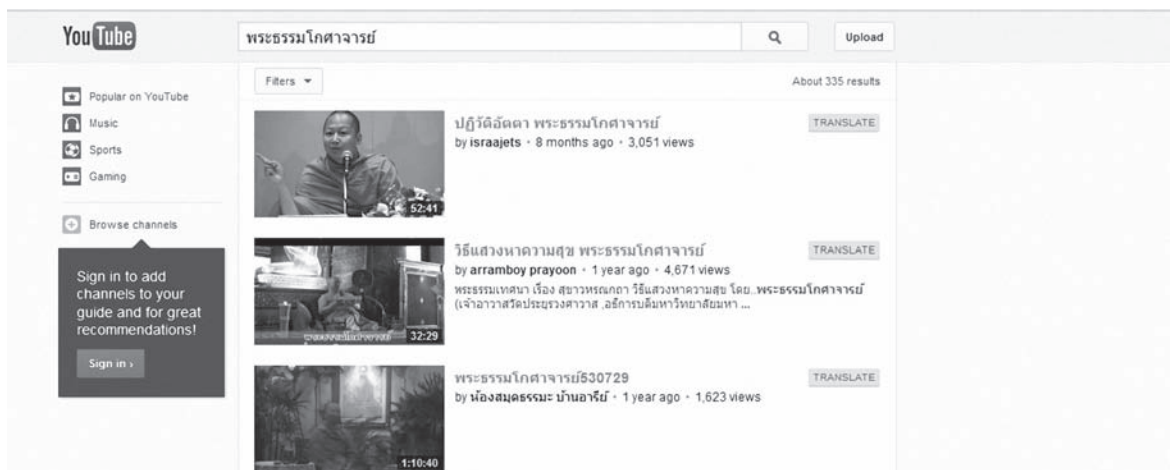
^๑(พระมหาบุญไทย ปุณฺณมโน. ศึกษาการเผยแผ่พระพุทธศาสนาโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศของคณะสงฆ์ไทย ในปัจจุบัน.ปริญญาานิพนธ์ศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพระพุทธศาสนา,มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัย,กรุงเทพมหานคร,๒๕๕๒ หน้าบทคัดย่อ)

ลิขสิทธิ์ของผู้อื่น เว้นแต่ได้รับอนุญาต หรือมีการอ้างอิงที่ถูกต้องตามหลักวิชาการ ดังภาพที่ ๔

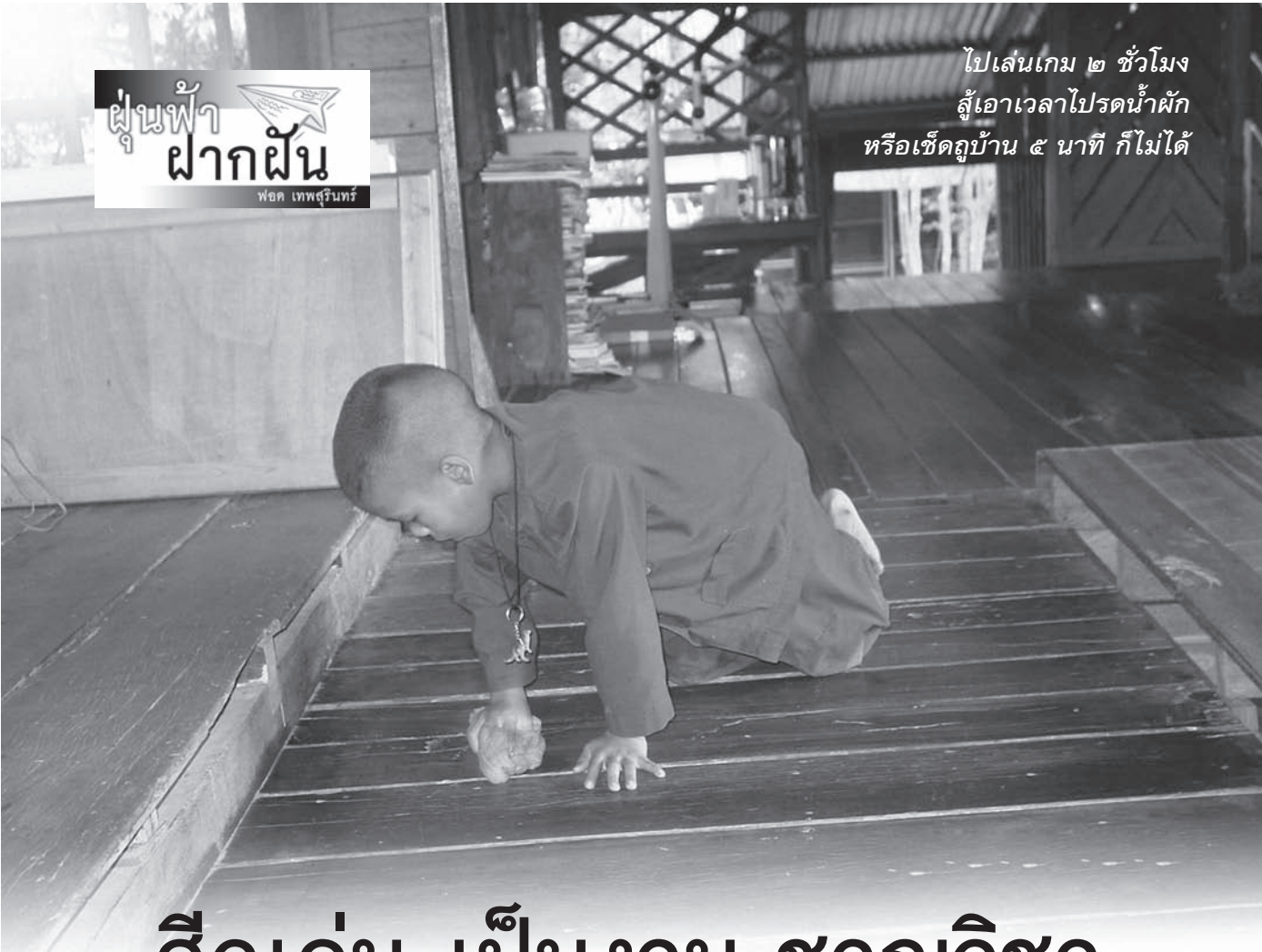
ภาพที่ ๔ ตัวอย่างการเผยแพร่พระพุทธรศาสนาผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ของเว็บไซต์ Facebook.com

๒. การเผยแพร่วีดิทัศน์เกี่ยวกับพระพุทธศาสนา พุทธประวัติ พระธรรมคำสอนของพุทธองค์ พระธรรมเทศนา ธรรมบรรยาย เสียงอ่านหนังสือธรรมะต่าง ๆ ผ่านเว็บไซต์ Youtube.com หรือเว็บไซต์อื่นใดที่อนุญาตให้เผยแพร่ไฟล์ข้อมูลในรูปแบบสื่อมัลติมีเดียดังกล่าวข้างต้น โดยการสมัครเป็นสมาชิกเว็บไซต์ดังกล่าวก็สามารถนำขึ้นคลิปวีดิทัศน์ (VDO Clip) ที่ต้องการเผยแพร่ได้ อย่างไรก็ตามการที่สมัครเป็นสมาชิกทั่วไปจะมีข้อจำกัดเรื่องขนาดและความยาวของวีดิทัศน์ เช่น ไม่เกิน ๑๕ นาที เป็นต้น หากต้องการนำเสนอวีดิทัศน์ที่มีความยาวมากกว่านั้นในไฟล์เดียว จำเป็นต้องดำเนินการตามขั้นตอนและเงื่อนไขที่ Youtube.com หรือเว็บไซต์นั้น ๆ กำหนดโดยสามารถเข้าดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ทางเว็บไซต์นั้น ๆ แต่ลิขสิทธิ์ดังกล่าวจะถูกเพิกถอนทันทีหากพบว่ามีการอัปโหลดวิดีโอที่ละเมิดลิขสิทธิ์ ตัวอย่างการเผยแพร่วีดิทัศน์เกี่ยวกับพระพุทธศาสนา ดังภาพที่ ๕

ภาพที่ ๕ ตัวอย่างการเผยแพร่วีดิทัศน์พระธรรมเทศนาของพระธรรมโกศาจารย์ (ประยูร ธมฺมจิตฺโต) ผ่านเว็บไซต์ Youtube.com

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

ศิลปะเด่น เป็นงาน ชาญวิชา

“กล้วยฉาบรสมันรสหวานไหม้ครับ”

เสียงแจ้วๆ ของเจ้าวินวัย ๑๐ ปีในชุดนักเรียน เดินอ้อมตะกร้าที่เรียงถุงขนมกล้วยฉาบไว้เต็ม ออกเดินเร่ขายอย่างมุ่งมั่นเช่นทุกวันหลังเลิกเรียน มีลูกค้ารายใหม่และเก่าอุดหนุนตลอด ต้องขายให้หมดไวๆ คือจุดประสงค์ของพ่อค้าตัวเล็กๆ เพื่อหาเงินเสริมช่วยพ่อแม่ได้อีกทาง

เร่ขายไปถึงหน้าร้านเกม มองไปในร้านเห็นเพื่อนชั้นเดียวกันหลายคน กำลังก้มหน้าเล่นเกมอย่างเมามัน เด็กน้อยยังจำคำสอนของพ่อได้แม่นยำว่า เด็กที่หลงติดเกมนั่นคือคนที่เอาเวลาอันมีค่าไปทิ้งเปล่าๆ นอกจากนี้ยังต้องเสียเงินค่าเกมและ

เสียความฉลาดปัญญาไปด้วย เมื่อเลิกเล่นแล้วจะได้อะไรกลับคืนมา นอกจากความเหน็ดเหนื่อยเปล่าๆ ไปเล่นเกม ๒ ชั่วโมงสู้เอาเวลาไปรดน้ำผัก หรือเช็ดถูบ้าน ๕ นาที ก็ไม่ได้

เดินมาถึงหน้าค่ายมวยริมถนน มีต้นไม้ใหญ่แผ่กิ่งยาวเป็นร่มทั่วบริเวณ มีกระสอบทรายห้อยเป็นจุดๆ นักมวยตั้งหน้าจตจ่อแล้วตอยเตะกระสอบเสียงตึบตึบๆ ไม่สนใจในสิ่งรอบตัว พ่อเคยสอนว่า อาชีพของคนหากเราเลือกคิดที่จะทำก็ต้องให้มันดี และสามารถจะทำมาหาเลี้ยงชีพของเราไปจนวัยแก่ชราได้ ควรเลือกงานช่าง เช่นงานช่างปูน หรือช่างซ่อมต่างๆ เพราะนานไปเรา

มีความชำนาญ สามารถออกไปทำกิจการของตนเองได้ แต่ที่ไม่นำไปทำคือชกมวย เพราะเมื่ออายุมากก็จะหมดสภาพแล้ว นักมวยเขวบนวมก็ต้องไปเริ่มต้นงานใหม่ มีแต่จะเฉื่อยชาเพราะงานอาชีพหลายอย่างต้องใช้เวลาฝึกฝน มาเริ่มต้นใหม่ในวัยที่ตัวเลขสูงชันมันไม่ง่ายเลย

รถหกล้อบรรทุกว้าวิ่งมาจอดหน้าร้านขายของชำ ลุงน้อยเป็นเจ้าของโรงฆ่าสัตว์ทำymbบ้านรีบลงไปซื้อของ เจ้าวินเดินมาถึงข้างรถมองเห็นวัวตัวน้อยวัยแรกเกิด ยืนอยู่ข้างแม่ มันหันไปมาและจ้องมาที่ลุงกล้วยฉาบ ด้วยแววตาที่น่ารักตามประสาของวัวน้อยแรกเกิด แต่เมื่อมองไปที่แม่วัวนั้นมันยืนนิ่ง เพราะถูกเชือกมัดผูกติดกับโครงเหล็กข้างรถอยู่ น้ำตาของมันไหลหย้อยเป็นทางยาวลงมาถึงใต้คาง ด้วยสัญชาตญาณคงรู้ว่าเขากำลังจะเอามันไปฆ่า แววตาจึงตื่นกลัว

เจ้าวินนึกถึงคำพูดของพ่อที่ฟังจากพระแล้วคุยให้แม่ฟังต่อว่า คนมีจิตวิญญาณที่ฉลาดรอบรู้มากที่สุด เป็นที่หนึ่งของพวกสัตว์โลก แต่ก็ยังมีสัตว์ที่มีจิตวิญญาณสูง มีความจดจำ รู้สุข กลัวเจ็บกลัวตาย ไกล่เคียงกับคน คือพวกสัตว์สี่เท้า เช่น ช้าง ม้า วัว ควาย แม่สรณะจะแตกต่างแต่ความรักลูก รักเพื่อน หรือเจ็บปวดทั้งทางร่างกายและจิตใจก็มีไม่น้อยไปกว่าความรู้สึกของคนเลย

รถบรรทุกว้าวับเลยไป แต่ภาพแม่วัวที่น้ำตาไหลเป็นสายนั้นยังติดต่าน่าสงสาร หลายปีมาแล้วเจ้าวินไม่เคยหลังน้ำตาออกมาให้ใครเห็น แต่วันนี้น้ำตามันไหลออกมาจากความรู้สึกว่าชีวิตหนึ่งที่มีร่างใหญ่โต เขามีสิทธิ์ที่จะอยู่ไปจนวัยชราแต่คนก็ใช้อ่านาจว่าเป็นเจ้าของแล้วก็ฆ่าเขา

ไม่นานรถเก๋งสีขาวก็เข้ามาจอดแทนที่รถบรรทุกว้าวที่วิ่งเคลื่อนออกไป ผู้หญิงวัยกลางคนเปิดประตูรถแล้วเดินมาถาม “ขนมถุงละเท่าไรจะหนู” พร้อมเอามือจับถุงขนมยกขึ้นดู

“ถุงละ ๑๐ บาทครับ จะเอารสหวานหรือรสมันครับ”

ชายคนขับรถเดินถือกล้องถ่ายรูปมาด้วย

แล้วยกกล้องขึ้นมาถ่ายรูปหน้าผู้หญิงที่กำลังยกถุงขนมอยู่ เจ้าวินไม่ให้เสียเวลา รีบฉีกยิ้มหันหน้าเข้ากล้องกับเขาลักครั้ง แม้จะรู้อยู่เต็มอกว่าคงจะไม่ได้มีโอกาสดูภาพของตนก็ตาม “น่าจะซื้อทั้งหมดมื่ออยู่ ๑๔ ถุงไซ้ใหม่” เจ้าวินฉีกยิ้มเต็มที่อีกครั้ง เพราะตั้งใจที่จะได้กลับบ้านให้เร็วขึ้น เพื่อจะได้ทำงานบ้านช่วยพ่อแม่

บ่ายสองโมง เพื่อนนักเรียนกลับมาจากเข้าห้องน้ำแล้วบอกกับวินว่า “ข้าเห็นรูปของนายที่คุณครูเอาไปติดไว้ที่บอร์ดข้างฝา นายหล่อไม่เบาเลย” วินตื่นเต้นรีบวิ่งไปดูให้รู้ความจริง

ที่กลางบอร์ดเป็นรูปภาพของวิน กำลังอุ้มตะกร้าขายขนมกล้วยฉาบที่อยู่ในชุดนักเรียน ยืนอยู่คู่กับคุณน้าผู้หญิงที่กำลังจับถุงขนมอยู่ พร้อมข้อความใต้รูปภาพว่า “เด็กที่ใช้เวลาว่างจากการเรียนไปช่วยงานพ่อแม่ เป็นตัวอย่างของเด็กที่ดีและฉลาดอย่างแท้จริง”

๒

จริง ๆ แล้ว

ชีวิตนั้น

อยู่กับ

“ของหลอก”

ทั้งสิ้น

(๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖)

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

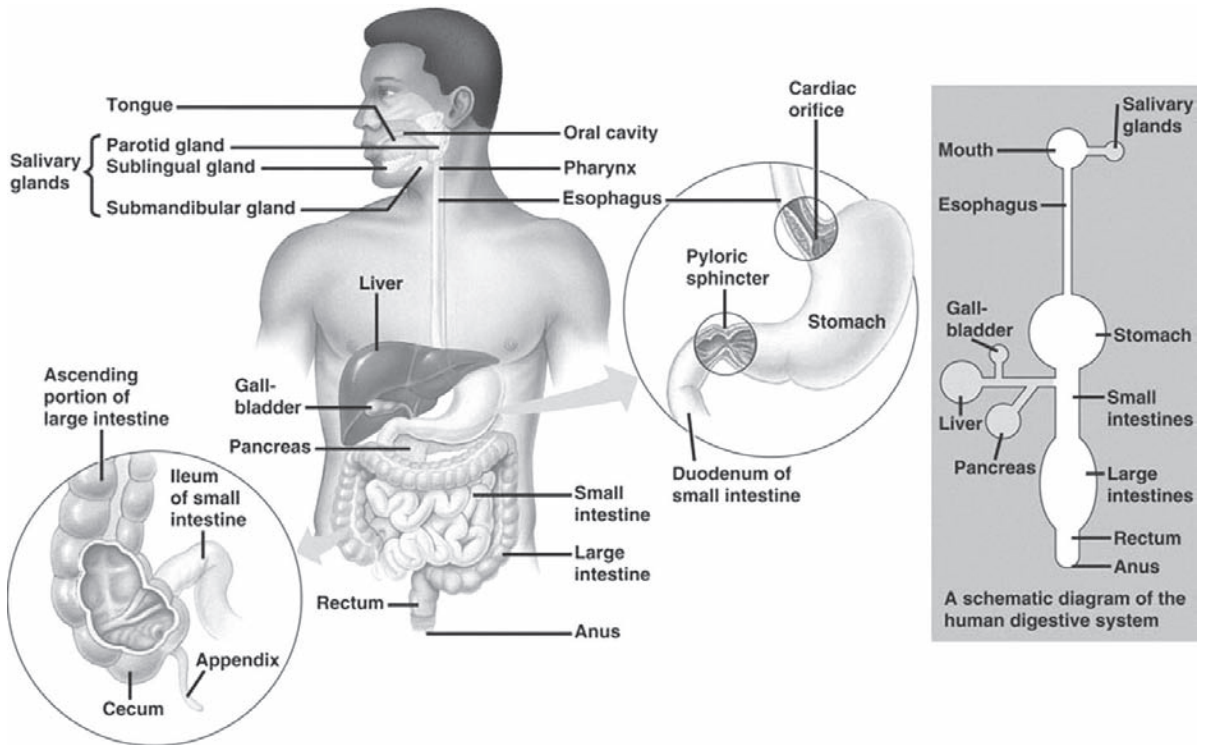
พจก.จ.บริการพุทธะ

ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง

และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

คัมภีร์ฟ้ามือพิชิตมังกร

(ตอนที่ ๓๙)

เข้าโปรแกรม ล้างพิษ (Detoxification program)

ระดับออกซิเจนในเลือดสูง

มีเงื่อนไขอันบุคคลนั้น อาจจบลงด้วยระดับที่สูงมากของออกซิเจนในเลือด ที่เป็นเช่นนี้โดยทั่วไปมักเกิดขึ้นเป็นผลมาจากการหายใจซึ่งมีความเข้มข้นสูงของออกซิเจน ทำให้เลือดชั้นใต้ หรือหายใจจ่อตรงกับเครื่องผลิตโอโซน ทำให้เยื่อตา เยื่อจมูก เยื่อปอด มีปัญหาได้

หรือการดื่มน้ำคอลลอยด์ที่เข้มข้นมาก ทำให้ปริมาณของ ‘แมกนีเซียม’ เป็นธาตุเหล็กในเลือดเข้มข้นเกินไป เมื่อมี ‘ธาตุเหล็ก’ มากเกินไปจะมีจำนวน ‘ออกซิเจน’ มากเกินไปด้วย เพราะไม่มีปริมาณน้ำจำนวนมากขับเอาของเสียทิ้ง จึงทำให้เลือดข้นมากไป

หรือดื่มน้ำคอลลอยด์จำนวนมากต่อเนื่องกันนานๆ

- ถ้าเป็นคอลลอยด์จากผักหรือใบไม้ชนิดเดียว ดื่มได้ไม่ควรเกิน ๗ วัน

- ถ้าเป็นน้ำคอลลอยด์จำนวน ๓ ชนิด ก็ไม่ควรดื่มเกิน ๒๑ วัน

ถ้าเป็นน้ำคอลลอยด์จำนวนมากกว่า ๗ ชนิดขึ้นไป ดื่มได้ไม่ควรเกิน ๑ เดือน

- ถ้าเป็นน้ำคอลลอยด์จำนวน ๓ ชนิด ๑ ส่วน + น้ำผลไม้เปรี้ยว ๑ ส่วน + น้ำผึ้ง ๑ ส่วน + น้ำ ๑๐ ส่วน ดื่มได้ตลอดไม่ต้องกลัวร้อนเกิน หรือเย็นเกิน

สารอาหารอะไรก็ตาม ที่ดื่มกินในอัตราส่วนอันเข้มข้นมาก แม้จะมีฤทธิ์เย็นมากอย่างไรก็ตาม จะทำให้ร่างกายร้อนใน ถึงขั้นปากพองปากแตก เจ็บคอ อย่าลืมน้ำอย่างน้อย ๑๐ เท่าของสารอาหารนั้นๆ เพราะสารอาหารนั้นจะไปฟื้นฟูภาวะต่างๆ ในร่างกาย ให้มีกำลังขับพิษ - ขับขยะที่ตกค้างในระบบเลือด - ในเซลล์ให้ออกมาเป็นจำนวนมาก แต่ถ้าไม่มีปริมาณ ‘น้ำ’ มากพอก็จะไม่สามารถชำระล้างออกได้อย่างรวดเร็ว ฉะนั้น **อย่าลืมหดน้ำในแต่ละวันให้มากๆ** แต่อย่าดื่มน้ำมากเกินไปเกินเวลา ๑๗.๐๐ น. จะมีโทษต่อ ‘ไต’ ต่อ ‘ม้าม’

ระดับออกซิเจนในเลือดต่ำ

ส่งผลให้ร่างกายเริ่มมีอาการ มีน ชา เมื่อย

ปวด ร้าว เป็นไข กำเริบขึ้นไปเรื่อยๆ หากออกซิเจนในเลือดยังต่ำเป็นเวลานาน เมื่อออกซิเจนต่ำ หมายถึง จำนวนเลือดก็ลดลงด้วย เพราะออกซิเจนอาศัยอยู่กับเม็ดเลือดแดง คนป่วยด้วยโรคต่างๆ ส่วนใหญ่ตรวจวัดออกซิเจนแล้ว ต่ำกว่า ๙๐ ถ้าป่วยเรื้อรัง ก็จะต่ำไปเรื่อยๆ ถ้ารักษายังไม่หายหรือรักษาไม่ถูกวิธี

สาเหตุที่ทำให้ออกซิเจนในเลือดลดลง คือ

- นอนดึกเกิน ๒๑.๐๐ น.
- เครียด กังวล โกรธ อารมณ์ไม่ดีต่างๆ
- ไม่ขับถ่ายทุกเช้าก่อนเวลา ๖.๓๐ น.
- ไม่ออกกำลังกาย นอนในห้องที่มีเครื่องใช้ไฟฟ้า
- ดื่มน้ำน้อยมากๆ ควรดื่มน้ำให้ได้วันละ ๓ ลิตร
- กินอาหารผักพืชจำพวกใบที่มีคอลลอยด์น้อยไป
- กินอาหารที่มีสารเคมีต่างๆ เช่น ผงชูรส
- ที่อยู่อาศัยมีปริมาณออกซิเจนไม่ถึง ๒๑ เปอร์เซ็นต์ เช่น นอนในห้องแอร์
- อยู่ใกล้โรงงานต่างๆ
- อยู่ใกล้เสาไฟฟ้าแรงสูง หรือหม้อแปลงไฟฟ้าแรงสูง
- ชอบกินของทอดเป็นประจำ
- ชอบกินอาหารรสจัด ดื่มเหล้า สูบบุหรี่
- ติดเชื้อโรคต่างๆ เกิดอุบัติเหตุ ฯลฯ

วิธีล้างพิษระบบหมุนเวียนเลือด

๑. ดัมชา แก้วก็ รากหญ้าคา แก๊กฮวย ดอกมะลิ อย่างละ ๑ กำมือ ในน้ำเดือด ๒ ลิตร

นับจากเดือดไป ๑๐ นาที สามารถทำดื่มได้ทุกวัน
ล้างพิษในเส้นเลือด ล้างไต ล้างตับ ล้างม้าม
ฟื้นฟูบำรุงเลือดผลข้างเคียงของการรักษาแบบ
 ธรรมชาติ คือ **จะมีการขับถ่ายมากขึ้น** ชี้เหม็น
 มากขึ้น ถ้ามีพิษตกค้างในเซลล์มาก อาจมีการ
อาเจียนหรือมีผดขึ้น มากน้อยขึ้นอยู่กับ**สารพิษ**
หรือเม็ดเลือดเสีย น้ำเหลืองเสีย ไขมันเสีย

๒. น้ำผักปั่น ตามที่ได้แนะนำตอนต้นๆ ไว้
แล้ว ดื่มได้ทุกวัน
๓. น้ำปั่นใบหญ้าทุกชนิดหรือใบไม้สีเขียว
ต่างๆ ๑ + น้ำมะขาม ๑ + น้ำผึ้ง ๑
+ น้ำ ๑๐ ดื่มได้ทุกวัน
๔. ดื่มน้ำถั่วเขียวล้างพิษ ถั่วเขียว ๑ ส่วน
+ น้ำ ๕ ส่วน ใส่น้ำตาลชนิดน้อยพอ
หวาน กินพอพิษหมด แล้ว หยุดกิน
๕. น้ำเสาวรส เสาวรส ๑ ส่วน
+ น้ำผึ้ง ๑ ส่วน + น้ำ ๕ ส่วน ดื่มได้ทุกวัน
๖. เหงือกปลาหมอผง ๒ ส่วน + พริกไทย
ดำ ๑ + น้ำผึ้ง ๑ ส่วน ปั่นกินทุกวัน
ทุกวันละ ๑ - ๒ ช้อนชา
๗. รากสามสิบสด ๓ ส่วน + น้ำผึ้ง ๑ ส่วน
ดองไว้ ๑๕ วัน กินได้ทุกวันๆ ละ ๒ - ๔ ชช.
๘. น้ำส้มสายชูธรรมชาติ หรือน้ำส้มสาย
ชูกลั่น ๑ ส่วน + น้ำผึ้ง ๒ ส่วน น้ำ ๕
ส่วน ดื่มได้ทุกวัน ๆ ละ ๕๐๐ ซีซี.
๙. น้ำย่านางคั้นสด ๑ ส่วน + น้ำ ๑๐๐
ส่วน ดื่มได้แค่ ๗ วัน แล้วหยุด ๗ วัน ถ้า
จะดื่มต่อบ่อยๆ ห้ามดื่มต่อเนื่องกัน
โดยเด็ดขาด จะกลายเป็นเลือดจาง
๑๐. น้ำต้มหัวไชเท้า ช่วยล้างพิษต่างๆ ได้

📖 อ่านต่อฉบับหน้า

แบ่งปัน สรรสาระ

ดื่มน้ำวันละเท่าไร

- น้ำหนัก ๔๐ กิโลกรัม ควรดื่มน้ำวันละ ๑.๓๒๐
ลิตร หรือ ๗ แก้ว
- น้ำหนัก ๕๐ กิโลกรัม ควรดื่มน้ำวันละ ๑.๖๕๐
ลิตร หรือ ๙ แก้ว
- น้ำหนัก ๖๐ กิโลกรัม ควรดื่มน้ำวันละ ๑.๙๘๐
ลิตร หรือ ๑๐ แก้ว
- น้ำหนัก ๗๐ กิโลกรัม ควรดื่มน้ำวันละ ๒.๓๑๐
ลิตร หรือ ๑๒ แก้ว
- น้ำหนัก ๘๐ กิโลกรัม ควรดื่มน้ำวันละ ๒.๖๔๐
ลิตร หรือ ๑๔ แก้ว
- น้ำหนัก ๙๐ กิโลกรัม ควรดื่มน้ำวันละ ๒.๙๗๐
ลิตร หรือ ๑๕ แก้ว
- น้ำหนัก ๑๐๐ กิโลกรัม ควรดื่มน้ำวันละ ๓.๓๐๐
ลิตร หรือ ๑๗ แก้ว
- น้ำหนักเกิน ๑๐๐ กิโลกรัม ควรลดน้ำหนักก่อน

ดื่มน้ำ...

- ๒ แก้ว หลังจากตื่นนอน จะช่วยกระตุ้นอวัยวะ
ภายใน
- ๑ แก้ว ก่อนอาหาร ๓๐ นาที จะช่วยในการ
ย่อยอาหาร (และลดความอ้วนด้วย)
- ๑ แก้ว ก่อนอาบน้ำ จะช่วยลดความดัน
- ๑ แก้ว ก่อนนอน จะช่วยลดหัวใจวาย และ
อัมพฤกษ์

ขอบพระคุณ FW: jub@earthlink.net

กติกามี้อง

• ประคอง เดกฉัตร

• รองอธิบดีผู้พิพากษาศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง

• ต่อจากฉบับที่ ๒๗๑

ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว หรือผู้ที่พบเห็น หรือทราบเหตุมีหน้าที่แจ้งเหตุ ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่โดยผู้แจ้งได้รับการคุ้มครอง ไม่ต้องรับผิดทั้งทางแพ่ง ทางอาญา และทางปกครอง เมื่อได้กระทำโดยสุจริต

• ภาพอินเทอร์เน็ต

การคุ้มครองผู้ถูกกระทำ ความรุนแรง ในครอบครัว

อย่างไรก็ดีในพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.๒๕๔๖ มีข้อกำหนดในการคุ้มครองเฉพาะบุคคลที่อายุต่ำกว่า ๑๘ ปี ส่วนในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๐ มีข้อกำหนดที่กำหนดให้ความคุ้มครองเฉพาะบุคคลในครอบครัวที่ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวเท่านั้น

มาตรการคุ้มครองเบื้องต้น เป็นมาตรการที่กฎหมายกำหนดให้ทำได้ทันทีที่เกิดเหตุความรุนแรงในครอบครัวขึ้น โดยในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๐ กำหนดให้ทุกคนรวมทั้งผู้ถูกกระทำ

ด้วยความรุนแรงในครอบครัวมีหน้าที่แจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อใช้อำนาจในการคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวในเบื้องต้นได้ในทันทีที่ได้รับแจ้งเหตุหรือทราบเหตุ ดังนี้

๑. ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว หรือผู้ที่พบเห็น หรือทราบเหตุมีหน้าที่แจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่โดยผู้แจ้งได้รับการคุ้มครองไม่ต้องรับผิดทั้งทางแพ่ง ทางอาญา และทางปกครอง เมื่อได้กระทำโดยสุจริต

๒. พนักงานเจ้าหน้าที่ที่พบเห็นการกระทำ ความรุนแรงในครอบครัวหรือได้รับแจ้งเหตุ มีอำนาจคุ้มครองเบื้องต้น โดยมีสิทธิเข้าไปใน

เคสสถานหรือสถานที่เหตุเกิดเพื่อสอบถามเกี่ยวกับการกระทำ ความรุนแรงในครอบครัว จัดให้ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวเข้ารับ การตรวจรักษาจากแพทย์ รับคำปรึกษาแนะนำ จากจิตแพทย์ นักจิตวิทยา หรือนักสังคมสงเคราะห์ จัดให้ร้องทุกข์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญา หรือกรณีผู้ถูกกระทำด้วยความ รุนแรงในครอบครัวประสงค์จะดำเนินคดีแต่ไม่อยู่ ในวิสัย หรือมีโอกาสร้องทุกข์ด้วยตนเองต้อง ดำเนินการร้องทุกข์แทน

๓. ห้ามผู้ใดลงพิมพ์โฆษณา เผยแพร่ต่อ สาธารณชนด้วยวิธีการใดๆ อันน่าจะก่อให้เกิด ความเสียหายแก่ผู้กระทำความรุนแรงใน ครอบครัว หรือผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงใน ครอบครัว นับแต่มีการแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือมีการร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน มิฉะนั้น มีความผิดต้องระวางโทษจำคุก

มาตรการบรรเทาทุกข์ชั่วคราวระหว่างการ ดำเนินคดีกำหนดให้มีมาตรการในการบรรเทาทุกข์ ชั่วคราวระหว่างดำเนินคดีระหว่างสอบสวนและ ในระหว่างการพิจารณาเพื่อป้องกันยับยั้งไม่ให้เกิด การกระทำความรุนแรงในครอบครัวซ้ำอีก ซึ่งมี ขั้นตอนดังต่อไปนี้

๑. เมื่อมีการร้องทุกข์ในความผิดฐานกระทำ ความรุนแรงในครอบครัว และพนักงานสอบสวน ได้ทำการสอบสวนแล้ว หากปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวมีความ เสี่ยงภัยที่จะถูกกระทำความรุนแรงซ้ำอีก หรือมี เหตุสมควรอื่น ให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงาน เจ้าหน้าที่ หรือศูนย์ปฏิบัติการเพื่อป้องกันการ กระทำความรุนแรงในครอบครัวต่อพนักงาน เจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ที่รัฐมนตรีมอบหมายหรือร้องขอ ต่อศาลที่มีเขตอำนาจออกคำสั่งกำหนดมาตรการ หรือวิธีการบรรเทาทุกข์ชั่วคราว ได้เท่าที่จำเป็น และสมควร เช่น ให้ผู้กระทำความรุนแรงใน ครอบครัวเข้ารับการตรวจรักษาจากแพทย์ ชดใช้ เงินช่วยเหลือเบื้องต้น ห้ามเข้าไปพำนักที่พำนัก

ของครอบครัว หรือเข้าใกล้บุคคลในครอบครัว และอาจจะกำหนดวิธีการดูแลบุตรด้วย

๒. ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ที่ รัฐมนตรีมอบหมายได้ออกคำสั่งมาตรการบรรเทา ทุกข์ชั่วคราวแล้ว ให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงาน เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบแจ้งผู้ถูกกล่าวหาว่า กระทำความรุนแรงในครอบครัว และให้บุคคลดัง กล่าวปฏิบัติตามคำสั่ง หรือมีข้อกำหนดมาตรการ ค้ำครอง และให้พนักงานสอบสวนเสนอมาตรการ บรรเทาทุกข์ชั่วคราวต่อศาลภายใน ๔๘ ชั่วโมง นับ แต่วันออกคำสั่งหรือข้อกำหนดมาตรการค้ำครอง หากศาลเห็นชอบด้วยให้มาตรการบรรเทาทุกข์ ชั่วคราวนั้นมีผลต่อไป หากศาลไม่เห็นชอบด้วย ทั้งหมดหรือบางส่วน หรือมีข้อเท็จจริง หรือ พุทธิการณ์เปลี่ยนแปลงไปให้ศาลทำการไต่สวนและมีคำ สั่งให้แก้ไขเพิ่มเติม เปลี่ยนแปลงเพิกถอนคำสั่ง มาตรการบรรเทาทุกข์ชั่วคราวนั้นได้

๓. เมื่อมีการร้องทุกข์ดำเนินคดีในความผิด ฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัวแล้ว ใน ระหว่างการพิจารณาคดีหากปรากฏข้อเท็จจริง ต่อศาล โดยศาลรู้เองหรือโดยคำร้องขอใดๆ ว่าผู้ ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวยังม ีความเสี่ยงภัยที่จะถูกทำความรุนแรงซ้ำ หรือมี เหตุอันสมควรอื่น ศาลมีอำนาจออกคำสั่งกำหนด มาตรการบรรเทาทุกข์ชั่วคราวได้

๔. ผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ชั้น ผู้ใหญ่ที่รัฐมนตรีมอบหมายต้องระวางโทษ

๕. ผู้ที่มีส่วนได้เสียเกี่ยวกับคำสั่งกำหนด มาตรการบรรเทาทุกข์ชั่วคราวของพนักงาน เจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ที่รัฐมนตรีมอบหมายสามารถ ยื่นอุทธรณ์คำสั่งเป็นหนังสือขอให้ศาลทบทวนคำ สั่งได้ภายใน ๓๐ วัน นับแต่ทราบคำสั่ง คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลในกรณีนี้ให้เป็นที่สุด

มาตรการคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความ รุนแรงในครอบครัวที่เป็นเด็กตามพระราช บัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.๒๕๔๖ ได้กำหนด มาตรการคุ้มครองเด็กที่ถูกทำทารุณกรรมเพราะ

บิดามารดา หรือผู้ปกครองไม่สามารถคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กได้ ตามมาตรา ๔๑, ๔๒ ประกอบมาตรา ๒๘, ๓๗ และมาตรการคุ้มครองเด็กที่ถูกทารุณกรรมโดยผู้ปกครอง หรือญาติของเด็กเป็นผู้กระทำทารุณกรรมต่อเด็กตามมาตรา ๔๓ เจ้าหน้าที่คุ้มครองสวัสดิภาพสามารถแยกเด็กไปจากบิดามารดา ผู้ปกครอง เพื่อคุ้มครองสวัสดิภาพได้ไม่เกิน ๗ วัน เพื่อทำการสืบเสาะและพินิจหาวิธีการคุ้มครองสวัสดิภาพที่เหมาะสม ในกรณีจำเป็น และสมควร เพื่อประโยชน์ของเด็ก พนักงานเจ้าหน้าที่หรือพนักงานอัยการจะยื่นคำร้องขอต่อศาลคดีเยาวชนและครอบครัว เพื่อมีคำสั่งขยายระยะเวลาสืบเสาะและพินิจออกไปรวมแล้วไม่เกิน ๓๐ วันได้ ทั้งนี้ตามมาตรา ๔๑ และ ๔๒ ของพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.๒๕๔๒

กรณีผู้ปกครองหรือญาติของเด็กเป็นผู้ทำทารุณกรรมต่อเด็ก ศาลมีอำนาจตามมาตรา ๔๓ คือ ถ้ามีการฟ้องคดีอาญาต่อผู้กระทำผิด และมีเหตุควรเชื่อว่าผู้ถูกฟ้องจะกระทำทารุณกรรมแก่เด็กอีก ศาลที่พิจารณาคดีมีอำนาจกำหนดมาตรการคุ้มครองประพฤติกักขังเข้าเขตกำหนด หรือห้ามเข้าใกล้ตัวเด็กตามระยะที่ศาลกำหนด

ถ้ายังไม่มี การฟ้องคดีอาญา หรือสั่งไม่ฟ้องคดีอาญาแต่ปรากฏพฤติการณ์ที่น่าเชื่อว่าจะมีการกระทำทารุณกรรมเด็กอีก พนักงานเจ้าหน้าที่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจผู้มีหน้าที่คุ้มครองสวัสดิภาพมาตรา ๒๔ หรือพนักงานอัยการมีอำนาจยื่นคำร้องขอต่อศาลเพื่อกำหนดมาตรการคุ้มครองประพฤติกักขังและเรียกประกันด้วยได้

หากมีเหตุจำเป็นเร่งด่วนเพื่อคุ้มครองเด็กมิให้ถูกทำทารุณกรรมอีก ศาลมีอำนาจออกคำสั่งให้ตำรวจจับกุมผู้ที่เชื่อว่าจะกระทำทารุณกรรมแก่เด็กมากักขังไว้ มีกำหนดครั้งละไม่เกิน ๓๐ วันได้

มาตรการคุ้มครองสวัสดิภาพผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว ตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓

มาตรา ๑๗๒ ถึง มาตรา ๑๗๙ ให้ผู้กระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว เด็ก หรือผู้ปกครองมีสิทธิร้องขอคุ้มครองสวัสดิภาพต่อศาลเยาวชนและครอบครัว ไม่ใช่เฉพาะแต่ในกรณีที่คดีความผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัวขาดอายุความแล้วเท่านั้น แม้ในกรณีที่คดียังอยู่ในอายุความไม่ว่าจะมีการร้องทุกข์ดำเนินคดีหรือไม่ก็ตาม หรือแม้แต่ผู้ถูกกระทำความรุนแรงในครอบครัวไม่ประสงค์จะดำเนินคดีแก่ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว ซึ่งมาตรการคุ้มครองสวัสดิภาพตามพระราชบัญญัตินี้สามารถแก้ปัญหาที่ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวไม่อาจก้าวสู่กระบวนการคุ้มครองของกฎหมายเพราะไม่ประสงค์จะร้องทุกข์ดำเนินคดีได้ โดยมาตรการดังกล่าวทำให้การเข้าสู่กระบวนการคุ้มครองทางกฎหมายทำได้ง่ายขึ้น เพียงแต่มีการกระทำความรุนแรงในครอบครัวเกิดขึ้น รวมถึงกรณีที่เด็กถูกกระทำโดยมิชอบด้วยกฎหมายตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.๒๕๔๖ ด้วย ซึ่งต่างกับพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว ซึ่งถ้าไม่มีการร้องทุกข์ภายในกำหนดคดีจะขาดอายุความได้

ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว รวมถึงเด็กที่ถูกกระทำโดยมิชอบด้วยกฎหมาย หรือผู้ปกครองของเด็กก็มีสิทธิร้องขอคุ้มครองสวัสดิภาพต่อศาลตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ ได้ดังนี้

๑. ผู้กระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวมีสิทธิร้องขอคุ้มครองสวัสดิภาพต่อศาลเยาวชนและครอบครัวที่ตนมีถิ่นที่อยู่หรือภูมิลำเนาหรือศาลที่มีมูลเหตุดังกล่าวเกิดขึ้น เพื่อให้ออกคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวได้

๒. ในกรณีที่ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวไม่อยู่ในสภาพหรือวิสัยจะร้องขอต่อศาล

ได้เอง พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ พนักงานเจ้าหน้าที่ องค์การซึ่งมีหน้าที่ให้ความช่วยเหลือประชาชนทางกฎหมาย หรือองค์การซึ่งมีหน้าที่คุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ ผู้พิการหรือทุพพลภาพ ครอบครัวหรือบุคคลใดเพื่อประโยชน์ของผู้เสียหายจะกระทำการแทนก็ได้

๓. เมื่อศาลได้รับคำร้องขอคุ้มครองสวัสดิภาพดังกล่าวแล้ว ให้ทำการไต่สวนโดยมิชักช้า หากปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหาามีพฤติการณ์น่าจะทำให้เกิดอันตรายแก่ร่างกายจิตใจหรือสุขภาพของบุคคลในครอบครัว ให้ศาลมีอำนาจออกคำสั่งคุ้มครองสวัสดิภาพโดยห้ามผู้ถูกกล่าวหา เสพสุราหรือสิ่งมีนเมา เข้าใกล้ที่อยู่อาศัยหรือที่ทำงานของผู้ร้อง ใช้หรือครอบครองทรัพย์สินหรือกระทำการใดอันอาจนำไปสู่ความรุนแรงในครอบครัว เป็นระยะเวลาที่ศาลเห็นสมควร แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกิน ๖ เดือน และศาลอาจกำหนดให้ผู้ถูกกล่าวหาเข้ารับคำปรึกษาแนะนำจากศูนย์ให้คำปรึกษาแนะนำหรือสถานพยายาบหรือหน่วยงานตามที่ศาลกำหนดก็ได้

๔. ในกรณีที่ศาลออกคำสั่งคุ้มครองสวัสดิภาพผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว ศาลจะสั่งให้นักสังคมสงเคราะห์ นักจิตวิทยา พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือเจ้าพนักงานอื่นติดตามกำกับให้ผู้ถูกกล่าวหาปฏิบัติตามคำสั่งและรายงานศาลทราบตามระยะเวลาที่เห็นสมควรและจะสั่งให้คู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่ายหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องมาศาลเพื่อสอบถามความเป็นไปได้ในการปฏิบัติตามคำสั่งก็ได้

๕. คำสั่งศาลที่ให้คุ้มครองสวัสดิภาพผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว ให้เป็นที่สุด แต่ถ้าพฤติการณ์เปลี่ยนแปลงไป ศาลมีคำสั่งแก้ไขคำสั่งเดิมได้

๖. ในกรณีที่ศาลเห็นว่าผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวมีส่วนก่อให้เกิดความรุนแรงในครอบครัว และจำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือบำบัดรักษา ศาลอาจสั่งให้ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงใน

ครอบครัวเข้ารับการศึกษาแนะนำหรือเข้ารับการอบรมหรือบำบัดรักษาหรือฟื้นฟูจากศูนย์ให้คำปรึกษาแนะนำหรือสถานพยายาบหรือหน่วยงานหรือองค์การซึ่งมีหน้าที่คุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุผู้พิการหรือทุพพลภาพหรือครอบครัวตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด

๗. ในกรณีที่ศาลสั่งดังกล่าวข้างต้น ให้ศูนย์ให้คำปรึกษาแนะนำสถานพยายาบ หน่วยงานหรือองค์การซึ่งมีหน้าที่คุ้มครองเด็กเยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ ผู้พิการหรือทุพพลภาพหรือครอบครัว ได้รับคำตอบแทนตามระเบียบที่กรรมการบริหารศาลยุติธรรมกำหนด โดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง

๘. เมื่อศาลได้ออกคำสั่งคุ้มครองสวัสดิภาพแล้ว ให้ศาลแจ้งคำสั่งคุ้มครองสวัสดิภาพไปยังพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจที่ผู้ถูกกล่าวหา มีถิ่นที่อยู่หรือภูมิลำเนาในเขตอำนาจ

ถ้าบุคคลดังกล่าวจงใจฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งคุ้มครองสวัสดิภาพโดยไม่มีเหตุสมควร ศาลมีอำนาจออกหมายจับผู้ถูกกล่าวหามาซึ่งจนกว่าจะปฏิบัติตามคำสั่งแต่ไม่เกินกว่า ๑ เดือน

๙. เมื่อผู้ถูกกล่าวหาหรือผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขหรือคำสั่งคุ้มครองสวัสดิภาพครบถ้วนแล้ว คำสั่งคุ้มครองสวัสดิภาพเป็นอันสิ้นสุด

ก่อนครบระยะเวลาตามเงื่อนไขหรือคำสั่งตามข้อ ๑ ผู้ถูกกล่าวหาหรือผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งยุติการคุ้มครองสวัสดิภาพ

๑๐. ในกรณีที่มีการปฏิบัติต่อเด็กโดยมิชอบด้วยกฎหมายว่าด้วยคุ้มครองเด็ก ในพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ มาตรา ๑๗๙ ประกอบมาตรา ๑๗๒ บัญญัติให้เด็กหรือผู้ปกครองของเด็กนั้นมีสิทธิร้องขอให้ศาลออกคำสั่งคุ้มครองสวัสดิภาพได้เช่นเดียวกันผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว

เห็นได้ชัดว่าการบัญญัติกฎหมายให้การกระทำความผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัวให้มีโทษทางอาญาแทบจะไม่สามารถนำผู้กระทำความผิดมาลงโทษฐานนี้หรือใช้มาตรการต่างๆ ที่ได้กำหนดไว้มาใช้ได้อย่างเต็มกำลังหรือตามความมุ่งหมาย เพราะเมื่อบัญญัติให้การกระทำความผิดฐานนี้มีโทษทางอาญา ทำให้เป็นการกระทำความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท จึงต้องลงโทษตามบทหนักตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๙๐ จึงต้องลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๙๕ หรือ ๒๙๗ แทน คือ จำคุกหรือปรับ หรือแม้แต่จะฟ้องความผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัวก็ไม่ส่งเสริมให้มีการทำข้อตกลงเพื่อยอมความ ไม่ว่าจะในชั้นพนักงานสอบสวนหรือชั้นศาล เพราะโทษเล็กน้อยส่วนใหญ่ศาลมักจะรอการลงโทษ หากผู้กระทำผิดให้การรับสารภาพและสำนึกผิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากได้ชดใช้ค่าเสียหายให้ผู้เสียหายหรือดูแลอุปการะเลี้ยงดูผู้เสียหายและครอบครัวด้วยแล้วยังทำให้ผู้กระทำความผิดแทบจะไม่ต้องรับโทษจำคุก ฉะนั้น การทำข้อตกลงจึงก่อให้เกิดความยุ่งยากต่อพนักงานสอบสวนและศาล การตรวจสอบ การติดตาม และการควบคุมล้นเกินเป็นภาระหน้าที่ สู้ให้จำเลยให้การรับสารภาพแล้วรอการลงโทษจำคุกเสียจะดีกว่า ผู้เขียนเห็นว่า ถ้าไม่กำหนดให้ความผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัวเป็นความผิดที่จะต้องรับโทษทางอาญา เพียงแต่กำหนดให้เป็นวิธีการเพื่อความปลอดภัยก็น่าจะเพียงพอ หมายความว่าเมื่อลงโทษตามข้อหาอื่นแล้วจึงค่อยนำมาตราการคุมครองผู้กระทำความผิดด้วยความรุนแรงในครอบครัวมาใช้บังคับภายหลังหรือกำหนดให้นำมาตรการคุมครองผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวมาใช้บังคับให้เสร็จสิ้นก่อน แล้วจึงค่อยดำเนินคดีอาญาในข้อหาอื่นๆ ต่อไป น่าจะสามารถแก้ปัญหาคความรุนแรงในครอบครัวได้มีประสิทธิภาพมากกว่า

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ร่วมทำบุญกับมูลนิธิชัยพัฒนาบริจาคมือถือเก่า

ขยายระยะเวลานำเครื่องหย่อนที่กล่องรับประจำจุดต่าง ๆ จากเดิม ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๕ เป็น ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๖ (แต่หากส่งทางไปรษณีย์ยังคงถึง ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖)

อย่าลืมเขียนชื่อและเบอร์โทรศัพท์ติดที่ตัวเครื่องก่อนหย่อนลงกล่องรับบริจาค เมื่อครบ ๕๐๐ เครื่อง จะมีการจับรางวัลเพื่อได้มือถือโนเกียฟรี ๑ เครื่อง

โครงการจухา รัชชโลภ รับบริจาคมือถือเก่า แบทเตอรีเก่า และอุปกรณ์เสริม

(สายชาร์จ หูฟัง) ที่ไม่ใช่แล้ว ทุกรุ่น ทุกยี่ห้อ (งดรับถ่านไฟฉาย)

เพื่อนำไปรีไซเคิลอย่างถูกวิธี ช่วยรักษาสิ่งแวดล้อม พร้อมร่วมทำบุญกับมูลนิธิชัยพัฒนา

มือถือ ๑ เครื่อง มีค่า ๖๐ บาท (โนเกียมอบเงินสมทบทุนมูลนิธิชัยพัฒนา)

แยกแบทเตอรีออกจากตัวเครื่องและใส่ถุงพลาสติก ลบข้อมูล ถอดซิมการ์ด เขียนชื่อ เบอร์โทรศัพท์ติดที่ตัวเครื่องก่อนหย่อนลงกล่องรับที่ประจำจุดต่าง ๆ

ได้ตั้งแต่วันที่ ๑ ต.ค. - ๓๑ ธ.ค. ๒๕๕๕

หรือสามารถส่งมาจนถึง ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ได้ที่ โครงการจухา รัชชโลภ

ศูนย์ความเป็นเลิศด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม และของเสียอันตราย

ห้อง ๖๐๖ ชั้น ๖ อาคารวิทย์พัฒนา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถ.พญาไท

แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ ๑๐๓๓๐

สอบถามข้อมูล : ศูนย์ความเป็นเลิศด้านการจัดการสิ่งแวดล้อมและของเสียอันตราย จухา โทร. ๐๒ ๒๑๘ ๓๙๕๙ www.facebook.com/ChulaLovestheEarth

ขอบพระคุณFW: manuwadee@yahoo.com

ปิดท้าย

พ.ศ.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

คนเดินดินธรรมดา ๆ ๆ

ข้าราชการ มืออาจหาญ ในหน้าที่

ค่าก็เพียง กุลี รับแบกหาม

รับภาระ รับใช้ ชนชั่วทรมาน

นักการเมือง ไร้ความ ลำบากดี

บรรพชนัตรีย์ พลีชีพ สรรค์สร้างชาติ

ทวยทหาร อดอาจ แกร่งคักดีศรี

ประจัญศึก เคียงคู่ พระบารมี

แต่...ขุนทหาร ยามนี้ หน้าที่ใด

เห็นอสาระ เป็นสาระ อนาคตนัก

สิ้นไร้หลัก นำพา ศรีทธาได้

เสนอหน้า พิทักษ์ ความปลอดภัย

คือหน้าที่ ยิ่งใหญ่ ยากใครแทน !

ถึงแผ่นดิน ร้อนเดือด ระส่ำระสาย

อีกผู้คน เจ็บตาย สาหัสแสน

ทั้งทหาร...ตำรวจ สุดปลายแดน

ทวยประชา ลำเค็ญแค้น ปรายตาแล ?

อยู่ที่สูง เหลือบตา แลลงต่ำ

เยี่ยงสภาวะ ผู้นำ ตำรับแท้

จวบวาระ สุดท้าย ชีวิตแปร

เป็น“ไทยแก่(แหย)”ไร้หัวใจ...คนธรรมดา

ถึงวันนั้น จักรู้สึก ลำบากได้

แต่ก็สาย เกินการ เกินโยทยา

เคยผยอง ยโส ใต้วาจา

ย่อมถึงวัน เวลา...สงบเย็น!!!

หนังสือดี

สำนักพิมพ์กลั่นแก่น

>หมวดธรรมะ

- พระธรรมมูขมภมฺม
- มหาทาน
- พระแท้ของพุทธ
- จุดไฟศรัทธาท่ามกลางทุกข์

>หมวดอาหารมังสวิรัต

- มังสวิรัตพื้นบ้าน
- ตำรับอีสานแท้

>หมวดสมุนไพรไล่สัตว์

- ยอ สรรพคุณเยี่ยม
- รู้ค่ายาดี รู้วิธีอายุยาว
- สะเดา มากคุณค่า เกินคาดเดา

>หมวดกรรม

- รหัสกรรม
- โทษทันตา

>หมวดสุขภาพ

- เพื่อสุขภาพที่ดีกว่า
- เวลาชีวิต
- ประสบการณ์ดีที่ออกซ์
- วิธีดีที่ออกซ์

■ ชุดดีที่ออกซ์ฟารินขวัญ และอุปกรณ์ล้างฟิว

ติดต่อสั่งซื้อที่ สำนักพิมพ์กลั่นแก่น
644 ซ.นวมินทร์ 44 ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ 10240

โทร. 0-2733-6245, 08-1253-7677, 08-2345-3648

ธนาคารดีหรือโอนเงินเข้า ธ.กรุงไทย สาขานนวมินทร์

ชื่อบัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ

บัญชีเลขที่ 057-144705-8

● ทริศตีไม่มีเต๋น ●

ธรรมดาคนเขาอยากให้เราดี
แต่เราเด่นขึ้นทุกที เขาหมั่นไส้
ไม่ใช่“ดี” ขึ้นเด่น นั้นเป็นภัย
แต่ถ้า“ดี” เเด่นได้ เเด่นเถิดดี

ทำดีมากจนเด่น เป็นความเก่ง
แต่นักเลงเบ่งเด่น นั้นเป็นผี
ยิ่งอยากดัง-เด่นปล่ำ-เขลาอัปรีภัย
ดีเถิดดี เเด่นเถิดเด่น ตามเป็นจริง

ขยันดี ทำให้หมาก อย่ายอยากเด่น
หรือคิดเซน ช่มเด่นใคร ใจบาปสิง
ปัญญาใหญ่ ซ่อนใจนะ จะเตือนตึง
ให้รู้สิ่งหนึ่งทำการ ใต้ฐานใจ

พอเห็นเขาเด่นเฉียดตูด“ตัวกู”เกิด
คั่งระเบิด เขวาระบาย ขายอนุสัย
โจรบัณฑิตชนิด“จอม” ย่อมเป็นไป
ตามครรไลแห่งครรลองของสัจธรรม.

ดาวนโหลดเพลง

“หรือดีไม่มีเด่น”

จากชุด “อภัย”

ขับร้องโดย Hotpepper

ได้ฟรีที่

www.asoke.info

เพลงนี้เป็นกลอนที่อาตมาแต่งแก้กลอนของหลวงวิจิตรวาทการไว้นานแล้ว ก่อนจะนำมาใส่ทำนอง
เป็นเพลงเมื่อ ๑๕ เม.ย. ๒๕๓๒ ซึ่งของหลวงวิจิตรวาทการหลายว่า“ทำดีแต่อย่าเด่น” อาตมากลับเห็นว่า
การทำดีนั้นไม่น่าจะถูกจำกัดไม่ให้เด่น การทำดี ขอให้ดีจริงเถอะ คีจะเด่นขนาดไหนก็น่าจะให้เด่นยิ่งๆ
ไม่บ่าจะห้ามไม่ให้เด่นเลย ควรส่งเสริมคนดีกันให้ต่างหาก แต่ด้าลยากดังอยากเด่น ทั้งๆที่ไม่ใช่ดี
แต่อย่างใด หรือทำดีทลออกนั้นแหละเดวร้าย อย่าได้ส่งเสริมเป็นอันขาด ส่วนคนที่ทำดีนั้นต้องส่งเสริม
ให้คนรู้คนเห็นของจริงให้มาก สักคนจะได้เจริญ คนจะได้นิยมทำดีกันมากขึ้นๆ แต่น่าเสียดายมากที่
สังคมไทยไม่มีนิสัยส่งเสริมคนดี มีทนายบ้างๆในใจเขื่อถือกันว่า“มีดีอย่าอวด”เสียดอีก มีบ้างก็อวดกัน
โตรมๆ กระจายข่าวกัน เหลลกระแฉกัน สะใจกัน ประเทศไทยจึงมีแต่ข่าวเด่นดัง เค็มดังคม เห็นกันไหม?

“สมณะโพธิรักษ์”

๑๕ ก.พ. ๒๕๕๖